Abba Hillel Silver Collection Digitization Project

Featuring collections from the Western Reserve Historical Society and
The Jacob Rader Marcus Center of the American Jewish Archives

MS-4787: Abba Hillel Silver Papers, 1902-1989.
Series VIII: Scrapbooks, 1902-1964, undated.
Sub-series A: Clippings Scrapbooks, 1902-1964, undated.

Reel	Box	Folder
230	104	44

Clipping scrapbook, 1947 January-February.

Western Reserve Historical Society
10825 East Boulevard, Cleveland, Ohio 44106
(216) 721-5722
wrhs.org

American Jewish Archives
3101 Clifton Avenue, Cincinnati, Ohio 45220
(513) 487-3000
AmericanJewishArchives.org

MICROFILM EDITION
SCRAPBOOK 44

SCRAPBOOK [VOLUME XXI,] 1947

Part 1 Jan. - Feb. 1947	AHS returns from Zionist Congress in Basle; further reports. Rabbi Wise resigns from ZOA post. Palestine rally, Manhattan Center, Jan. 6. ZOA mobilization rally, Chicago, Jan. 25. Extraordinary Zionist conference, Washington, Feb., U.N. to take up Palestine question. Zionists denounce Bevin.
Part 2 Mar.-Apr. 1947	AHS flies to Palestine to confer with Jewish Agency leaders. Jewish Agency asks to participate in U.N. discussion on Palestine. U.N. session begins, Apr. 28.
Part 3 May 1947	AHS speaks before U.N. General Assembly, May 7, 1947, for Jewish Agency; Henry Cattan for Arabs. Moshe Shertok; Arab representatives; May 12, 1947. U.N. appoints committee of inquiry. see also V. XXI-d
Part 4 June-Sept. 1947	Continuation of reports of U.N. hearings. AHS calls for American help for Palestine. ZOA convention, New York, July 3, 1947; Emanuel Neumann elected president. Protest meeting, "Exodus 1947", Madison Square Park, July 24. AHS sails for Europe, Aug. 17. World Zionist Actions Committee meets at Zurich, Aug. 28. AHS returns, Sept. 10. U.N. establishes Ad Hoc Committee on Palestine, Sept. 17. Britain ready to give up Palestine rule, Sept. 27.
Part 5 Oct.-Dec. 1947	AHS before Ad Hoc Committee of U.N., Oct. 1; accepts partition reluctantly. U.S. backs partition plan. AHS granted leave of absence from Temple, through most of 1948. National Conference for Palestine, Washington, Oct. 17. U.N. votes for partition, Nov. 29. Zionist rally, Manhattan Center, Dec. 2. Victory rally in Cleveland, Severance Hall, Dec. 7. Farewell dinner, New York, Dec. 29.

די אידען וואס האבען געפעלט אויפ'ן ציון קאנגרעס אין באזעל

די זעקס מיליאן אידען וועמען היטלער האט אויסגעמארדעט און וועלכע האבען מעהר ניט געקענט געהערט ווערען אויף די פארהאנדלונגען אין באזעל. — די אמת'ע אורזאך פאר דער ענדערונג אין דער ציוניסטישער פאליטיק.

פון דר. א. מוקדוני

נאר אפט קומען פאסירונגען און געשעהענישען פארשטעלטע, פארמאסקירטע און עס איז די אויפגאבע פון דער פובליציסטיק זיי צו דעמאסקירען, און אויפדעקען זייער אמת'ן באדייט.

אט האט זיך געשלאסען דער טרויעריגסטער קאנגרעס פון אלע ציוניסטישע קאנגרעסען.

דער לאנגיעהריגער פרעזידענט פון דער ציוניסטישער וועלט־ארגאניזאציע דר. חיים ווייצמאן האט זיך אפגעזאגט פון דעם אמט, אדער ער האט איינגעזעהן, אז ער וועט ניט דערוועהלט ווערען ווען ער שטעלט ארויס זיין קאנדידאטור.

עקסיט דר. חיים ווייצמאן!

און קיין אנדערען אויף זיין ארט האט מען ניט דערוועהלט.

מען האט דערוועהלט (ניט דער קאנגרעס) א פיהרערשאפט, וואס באשטעהט פון עטליכע פערזאנען.

איז די דאזיגע פאסירונג, אדער געשעהעניש, וואס האט הינטער זיך ביז נאר קלארע, אבער טיפע גורמים, און דערקלערונגען. געזיגט, הייסט עס, האט די שיטה פון ראבאי אבא הלל סילווער פון קליוולאנד און דר. חיים ווייצמאנ'ס שיטה איז דורכגעפאלען.

און עס איז ידוע, אז ווען א פאליטיקער'ס שיטה, אדער ליניע, פאלט דורך מוז ער געהן.

און די דאזיגע אויבערפלעכליכע מיינונג וועט אנגענומען ווערען, ווייל זי איז פשוט, ווייל זי גיט אין קורצען, ממש אין צוויי ווערטער, א דערקלערונג וועגען דער סיבה פון דער געשעהעניש, אראפ פ ן מארק.

עס איז נאך דערווייל נאך קיינעם ניט איינגעפאלען, אז מיר האבען דא פאר זיך די קאנסעקווענצען פון דער גרויסער אידישער קאטאסטראפע, וואס האט אינגאנצען געענדערט דאס פנים פון דעם אידישען פאלק אויף דער וועלט, און ממילא אויך דאס פנים פון דעם ציוניסטישען קאנגרעס.

דער גרעסטער צענטער פון אידישען פאלק איז חרוב ומוחרב, דער צענטער, וואס האט געגעבען דעם ציוניזם זיין גייסטיגען און פיזישען חיות, דער צענטער, וואס האט געגעבען פיהרער און ארבייטער, חלוצים און לעהרער, קאלאניסטען און פאבריקאנטען, שרייבער און געלערנטע, איז אפגעווישט געווארען.

אויף דעם איצטיגען ציוניסטישען קאנגרעס האט געפעלט דאס אידישע פאלק, דאס אמת'ע אידישע פאלק, אויף דעם איצטיגען ציוניסטישען קאנגרעס זיינען ניט געקומען די אמת'ע ציוניסטען, די ציוניסטישע מאסע, וואס דארף דעם ציוניזם אי גייסטיג אי פיזיש; זי דארף דעם ציוניזם אידעאלאגיש און דארף איהם נויטיג פיזיש ווי לופט צו אטעמען. עס האט געפעלט די מאסע, וואס איז שטענדיג גרייט צו נעמען זיין פעקעל און אריבערפעקלען זיך קיין ארץ ישראל.

אויפ'ן איצטיגען קאנגרעס זיינען געווען די ארץ ישראל'דיגע ציוניסטען, וואס דער ציוניזם איז ביי זיי טאג טעגליכע פראקטיק, און עס זיינען געווען אין אן אימפאנירענדיגער צאהל אמעריקאנער ציוניסטען, גוטע ציוניסטען, וואס גיבען ניט ארץ ישראל קיין עליות פון גרויסע מאסען און באזארגען ניט ארץ ישראל מיט חלוצים, מיט ארבייטס־הענד.

דער אמעריקאנער ציוניזם איז פארורטיילט צו זיין א פילאנטראפישער. עס איז א ציוניזם, וואס קען העלפען אידען פון אלע אנדערע לענדער צו עמיגרירען אין ארץ ישראל.

דער מקבל און דער נותן זיינען געוועזען אויף דעם איצטיגען קאנגרעס, עס זיינען געווען ארץ ישראל און אמעריקא.

אבער דער אמת'ער מחותן, דער עולה, וואס שטעהט און ווארט אויף א סערטיפיקאט, כדי צו געזעגענען זיך מיט זיין שלעכטער, בייזער און מכשפה'דיגער היים און זיך לאזען קיין ארץ — גרייט צו טאן כל עבודת פרך פון א פיאנער, איז ניט געווען.

און עס איז ניט געווען דער אמת'ער ציוניסט, דער דורכאויס אידישער מענש, וואס ציוניזם איז פאר איהם ניט א נייע פאליטישע אידייע, ציוניזם איז פאר איהם אידישקייט, אלטע אידישקייט, אידישקייט פון סידור, וואס האט אנגענומען בלויז א וועלטליכע פארם.

דר. חיים ווייצמאן איז געווען א קינד פון די דאזיגע אידישע ציוניסטען, ער איז געווען א חבר און א קרוב פון די דאזיגע ציוניסטען.

זיינען זיי ניט געקומען.

זיינען זיי ניטא...

בערגלאך אש אין טרעבלינקע און פארשוואונדענער רויך פון די קאלד־אויוועגס, דאס איז געבליבען פון זיי.

נאר אן אנדער פנים האט געהאט דער איצטיגער קאנגרעס.

עס וואלט געווען ריכטיגער צו זאגען — עס איז געווען א קאנגרעס אהן א פנים.

און דאס וואלט ניט געזאגט ווערען, חלילה, צו קרענקען עמיצען, אדער מבטל זיין דעם קאנגרעס, דעם פארלאמענט פון ציוניזם.

דאס וואלט געזאגט געווארען מיט'ן טיפסטען וועהטאג פון א אידען, וואס זעהט דעם גרויסען אידישען חורבן, און פון א אידען, וואס שטעהט ניט ווייט פון ציוניזם.

אן אנדער קאנגרעס, נאר אן אנדער קאנגרעס, איז זיך צוזאמענגעקומען קיין באזעל, די שטאט פון דעם ערשטען קאנגרעס און פון א היבש ביסעל שפעטערדיגע קאנגרעסען.

באזעל איז די שטאט, וואו דער יונגער ווייצמאן האט זיך באוויזען צ'ם ערשטען מאל.

יונג איז ער געווען.

און רעוואלוציאנעריש איז ער געווען.

ער איז געווען פון די גרינדער פון דער דעמאקראטישער פראקציע אין דעם אלגעמיינעם, בעל־הבית'ישען ציוניזם; ער, בערטאלד פייוועל, אבערסאן און אנדערע, יונגע אידישע אינטעלעקטואלען זיינען זיי געווען. ווייצמאן א פריוואט־דאצענט (א מין ערב־פראפעסאר) אין א שווייצארישען אוניווערזיטעט, בערטאלד פייוועל, א יונגער דייטשישער שריפטשטעלער, דער איבערזעצער פון מארים ראזענפעלד אין דייטש, און אבערסאן, דער שטורמער פון "בונד" אויף איינעם פון די ציוניסטישע קאנגרעסען, פון "בונד", וואס איז אויפגעקומען צוגלייך מיט'ן ציוניזם, זיין אייביגען בר־פלוגתא.

יא, דר. חיים ווייצמאן איז אויך געווען אמאל א רעוואלוציאנערער ציוניסט.

ער האט געגלויבט, אז דעמאקראטישקייט אין דעם ציוניזם גופא קען ראטעווען דעם ציוניזם גופא און העלפען איהם אין איין גאנג צו באקומען ארץ ישראל ווי א אידיש לאנד.

יא, ער איז אויך געווען אמאל יונג, און ממילא — אויך רעוואלוציאנעריש.

יא, דער ציוניזם איז נאך דאמאלסט געווען אזא ווייטער אידעאל, אין ארץ ישראל זיינען געווען בלויז עטליכע מנינים נייע אידען, אידען ציוניסטען. ארץ ישראל איז געווען אונטער דער ממשלה פון א טערקישען סולטאן, און די אראבער זיינען געווען קנעכט פון דעם טערקישען סולטאן.

ציוניזם איז געווען בלויז א טעאריע, א נעפלדיגע טעאריע, וואס איז געווען מעהר חלום ווי ניכטערע טעאריע.

אבער גלויבען איז געווען מעהר ווי איצט, ווען א טייל פון ארץ ישראל געפינט זיך אין די הענט פון אידען, וואס האבען דעם טייל דערארבייט מיט בלוט און שווייס.

גלויבען איז געווען, ווייל הינטער דעם ציוניזם איז געשטאנען א לעבעדיג פאלק, א פאלק, וואס איז געווען גרייט צו געהן אין ארץ ישראל, ממש אויפהויבען זיך און געהן קיין ארץ ישראל און איינקלאמערען זיך אין דער ערד פון אונזערע אבות.

און דאס ניט גלויבען.

אפילו דער פרעמדליכער הערצעל האט עס דערשפירט און ער האט געשמידט דעם באוואוסטען זאג — אויב איהר וועט וועלען וועט עס ניט זיין קיין לעגענדע, עס וועט זיין ווירקליכקייט.

און דער יונגער ווייצמאן האט באקומען די באלפור־דעקלאראציע פון דער ענגלישער רעגירונג.

און ער איז געווארען דער געקרוינטער פיהרער פון ציוניזם.

קלוג, מיושב'דיג, פאלקסטימליך און וועלטליך איז ער געווען דער באשערטער פיהרער, דער באשערטער אידישער פאליטיקער, וואס איז ניט קיין בעל־הבית אויף דער אידישער פאליטיק, די ציונסטישע פאליטיק איז געלעגען, און ליגט עד היום, אין די הענט פון דעם סאמע רעאקציאנערסטען און סאמע אימפעריאליסטישען אפיס פון דער ענגלישער רעגירונג, אין דעם קאלאניאל אפיס.

און דער אידישער פאליטיקער ווייצמאן פלעגט טאן און קלאפען אין די טירען פון דעם דאזיגען אפיס מיט בקשות, מיט טענות און תביעות.

און דער דאזיגער אפיס האט געהאט איין קורצען ענטפער:

ניין.

ביז עס איז געקומען דער גרויסער "ניין", דאס ווייסע פאפיר.

דאס איז געווען א "ניין" איינמאל פאר אלע מאל...

יונגע, היציגע ארץ ישראל'ניקעס האבען באשולדיגט ווייצמאנ'ען אין דעם ווייסען פאפיר.

נאר היציגע זיינען געגאנגען אזוי ווייט, אז זיי האבען דערקלערט, אז דאס ווייסע פאפיר איז ארויסגעגעבען געווארען מיט דער הסכמה פון ווייצמאן.

יא, ווייניג נחת האט דר. ווייצמאן געהאט פון זיין פיהרערשאפט.

אבער הינטער איהם איז געשטאנען א פאלק.

דער ווילען פון א פאלק קען ברעכען אלע ווייסע פאפירען און אלע אנדערע מכשולים, מיט'ן ווייסען פאפיר און מיט דער סיסטעמאטישער אויפרייצונג פון די אראבער איז געשאפען געווארען א אידישער ישוב פול מיט לעבען און מיט מוט.

די זעקס הונדערט טויזענט אידען אין ארץ ישראל זיינען געווארען דער טייל און דער פונדאמענט פון דעם אידישען פאלק.

צענדליגער טויזענטער אידישע יונגע מענשען פון ביידע געשלעכטער האבען זיך געריסען קיין ארץ ישראל.

און ארץ ישראל האט געהאט נויטיג יונגע, ענטוזיאסטישע פיאנערען, וואס קענען מיט זייערע יונגע, שטארקע הענט און מיט זייער ענטוזיאזם פארוואנדלען וויסטעניישען אין בליהענדיגע קבוצות און שטעט.

ארץ ישראל און ווייצמאן האבען געהאט הינטער זיך א אידיש פאלק, וואס וויל ארץ ישראל, וואס דארף ארץ ישראל און וואס איז גרייט צו דורכרייסען זיך קיין ארץ ישראל דורך פייער און וואסער.

און אט איז געקומען א ווייסטער משוגע'נער און האט באפוילען דאס דייטשישע פאלק צו אויסמארדען דאס אידישע פאלק, און דאס גוטע געהארכזאמע דייטשישע פאלק האט עס געטאן מיט א געוואלדיגען פלייס און מיט א מורא'דיגער סיסטעמאטישקייט.

זעקס מיליאן פוליבלוטיגע אידען, זעקס מיליאן שאפענדיגע מיט'ן מוח און מיט די הענט אידען זיינען אויסגעמארדעט געווארען.

און געווען א ציוניסטישער קאנגרעס אהן א פאלק.

עס זיינען געקומען די אידען פון ארץ ישראל צעריסענע און צעשפאלטענע אין א טוץ פארטייען און פראקציעס און פול מיט עקסטרעמע אנשויאונגען, איין אנשויאונג עקסטרעמער פון דער אנדערער.

און געקומען זיינען די אמעריקאנער ציוניסטען, די פילאנטראפישע, די ציוניסטען, וואס גיבען געלט דעם ציוניזם.

דאס אמעריקאנער אידענטום דארף איבערנעמען איצט די פיהרערשאפט פון דעם וועלט־אידענטום.

אבער ווי קען טאקי אמעריקא איבערנעמען די פיהרערשאפט פון וועלט־אידענטום?

האט מען עס געפיהלט אויפ'ן קאנגרעס.

דר. חיים ווייצמאנ'ס אידען זיינען אויסגעמארדעט געווארען.

די אמעריקאנער אידען האבען זיך נאך ניט דערהויבען צו איבערנעמען די פיהרערשאפט.

איז דער איצטיגער ציוניסטישער קאנגרעס געשטאנען פאר דער גרויסער אידישער טראגעדיע און האט זי דערפיהלט ממש מיט אלע זיינע חושים.

מען האט גערעדט, אז ראבאי אבא הלל סילווער וועט איבערנעמען ווייצמאנ'ס פאליטישען אמט, אבער הפנים, אז דער קאנגרעס האט ניט געקענט פועל'ן ביי זיך צו מאכען אזא שריט.

ער איז געשטאנען פאר דער גרעסטער דילעמא: איין פיהרער האט פארלארען דאס פאלק, וואס איז געשטאנען הינטער איהם, און דער צווייטער האט ניט קיין לעבעדיג אידיש־טעטיג פאלק הינטער זיך...

קען זיין, אז גערעדט האט מען עפעס אנדערש, עס פאסירט אפט, אז מענשען רעדען איינס און מיינען עפעס אנדערש, עס טרעפט אויך אפט, אז מענשען זעהען ניט גענוי א סיטואציע אבער אונטער זייער באוואוסטזיין זעהן זיי זי, רעדען זיי און לענען זיך ניט דערערען צום ריכטיגען ווארט.

אבער אז דאס איז געווען די סיטואציע אויף דעם ציוניסטישען קאנגרעס איז נאך קיין ספק ניטא.

דאס איז געווען דער טראגישער צווייבער־קרייז, פון וועלכען דער קאנגרעס האט ניט געקענט ארויס.

עס זיינען ניט געווען קיין זינגער און קיין באזינגער אויף דעם איצטיגען קאנגרעס. עס האט ניט געזינגט ראבאי סילווער'ס "רעוואלוציאנערע" שיטה, זי האט ניט געקענט זינגען, ווייל הינטער דער דאזיגער "רעוואלוציאנערער" שיטה שטעהט ניט קיין לעבעדיג אידיש פאלק, וואס איז גרייט מיט לייב און לעבען צו שטיצען זי.

עס איז געווען א טראגישער קאנגרעס, ער האט אפגעשפיגעלט די גרויסע טראגעדיע פון אידישען פאלק.

פאר דער גאנצער וועלט אויף די אויגען האט מען אויסגעשאכטען זעקס מיליאן אידען, און מיר האבען גארניט געקענט טאן.

מען האט דאס גאנצע אייראפעאישע אידענטום פארנומען אינ'ם פאסטקע און מען האט זיי עקסטערמינירט.

און מיר זיינען געשטאנען און עס צוגעזעהן אומבאהאלפענע, פארלוירענע און אומגליקליכע.

אונזער פאליטיק...

וואס פאר א ווערט האט זי, ווען מיר קענען ניט ראטעווען איינצעלנע מיליאנען ביידער פון דער אפענסטער, גרויליגסטער שחיטה.

און א צט, נאך דער גרויסער שחיטה שלעפט מען די קליינע רעשטלאך אידען פון איין קאנצענטראציע לאגער אין אן אנדערען.

אונזער פאליטיק האט ניט געקענט אויס'פועל'ן ביי ענגלאנד און ביי דער וועלט, אז הונדערט טויזענט אידען פון די קעמפס אין דייטשלאנד זאלן אריינגעלאזען ווערען אין ארץ ישראל.

און אמעריקע איז געווען און איז פאר דעם.

אבער די צוויי ענגלישע סאציאליסטען אונטער דער פיהרונג פון דעם קאלאניאל־אפיס ווילען ניט...

אט דאס איז אונזער אידישע פאליטיק.

איז וואס קען דא סילווער אויפטאן מעהר ווי ווייצמאן?

וואס קען איין שיטה אויפטאן מעהר פון דער אנדערער?

אונזער פאליטיק איז אין עצם געבליבען שתדלנות, מיר קענען זיך נאר־ניט באפרייען פון דער דאזיגער אלטער, אומגליקליכער שתדלנות.

דר. חיים ווייצמאן איז אין עצם א שתדלן, ער פלעגט קומען צום קאלאניאל מיניסטער, און זיך משתדל זיין, און ער פלעגט באקומען א הארטען און קאלטען "ניין".

האט ווייצמאן געזאגט טאקע מיט ביטערער איראניע ביי זיין אוועקגעהן: — זאל אן אנדערער באקומען די שטענדיגע "ניינס"...

דאס איז די אידישע פאליטיק.

און נאך עפעס: מיט דער געערבטער שנאה צו ענגלאנד, וואס האט אידען אויף דעם שענדליכסטען אופן אפגענארט, ווילען ציוניסטען ניט אז ענגלאנד זאל זיך אפזאגען פון דעם מאנדאט, אוועקגעהן און איבערלאזען ארץ ישראל צו דער "ירדן".

דארט אין דער "ירדן" האבען מיר א סך שונאים און א סך סתם גלייכגילטיגע, צו וועלכע מען קען גארניט קומען מיט טענות, ווייל זיי האבען אונז גארניט צוגעזאגט, זיי האבען קיין שום התחיבות ניט צו אונז...

און די אראבער זיצען דארט, זיי פארטרעטען א האלבען טוץ מלוכות, וואס ענגלאנד האט געשאפען.

איז וואס קענען מיר דערווארטען פון דער נייער אויפגאבע פון דער אלטער ליג אוו ניישאנס?

וואס קען דא די, אדער יענע שיטה אויפטאן?

אז אונזער פאליטיק ליגט גארניט אין אונזערע הענט, זי ליגט אין פרעמדע הענט און מיר מוזען קומען ווי שתדלנים און אויסמאנצלען א הנחה'לע, א טובה'לע.

די טראגעדיע ליגט אין דעם וואס מיר האבען פארלארען דעם שעפערישען טייל פון אונזער פאלק, און אין דעם וואס אונזער פאליטיק איז ניט אונזערע. זי ליגט אין פרעמדע הענט...

Silver Regrets Whipping

Dr. Abba Hillel Silver, president of the Zionist Organization of America, returning from the twenty-second congress of the World Zionist Organization in Switzerland, declared yesterday that the flogging incident in Palestine and its cause were regretted by all, but that a deterioration of the Palestine problem was inevitable. He arrived at La Guardia Field in an American Overseas Airways plane from Amsterdam.

"The root of the trouble is the closing of the doors of Palestine to immigration," he said.

Dr. Silver said that from the Zionist Congress "there emerged a clear purpose and clear line." He added:

"The old leadership was repudiated. Its record was one of retreat and political failure. The congress reaffirmed the classic Zionist position and expressed the firm resolve of the Jewish people to resist all illegal actions of the [British] mandatory Government either to liquidate or constrict the Jewish national home.

"The congress refused to lend itself to British dilatory maneuvers."

The proposed London conference is such a measure, he said. He added:

"Should circumstances change and should the British Government give clear indication that it really intends to abandon its disastrous White Paper policy by lifting the restrictions on immigration and colonization, the Jewish Agency will most gladly attend such a conference. The next move is clearly up to the British Government.

"The policies adopted by the congress were in complete conformity with the position taken by the Zionist Organization of America at its last convention."

Dr. Silver said that Dr. Shertok was coming to the United States at his invitation and would not "balance" him.

די נייע ציוניסטישע עקזעקוטיווע — ווער זיינען זי?

די 20 מיטגלידער פון דער עקזעקוטיווע זיינען צוטיילט אין דריי גרופען: איינע וועט זיצען אין וואשינגטאן, די צווייטע אין ארץ־ישראל, די דריטע אין לאנדאן. — דר. סילווער און בן־גוריון, די צוויי הויפט־פיהרער. — די ניי־ערוועהלטע מיטגלידער און די אלטע וואס זיינען ניט ערוועהלט געווארען. — אנדערע איינצעלהייטען.

פון ה. ווימאל

די עקזעקוטיווע פון דער ציוניסטישער ארגאניזאציע איז סוף־כל־סוף, נאך גרויסע שוועריגקייטען, געשאפען געווארען. דער ציוניסטישער קאנגרעס אין באזעל, שווייץ, האט זיך געשלאסען פאריגען דינסטאג פארטאג, דעם 24טען דעצעמבער, און די שאפונג פון דער נייער עקזעקוטיווע איז דארט ערשט געשאפען געווארען דעם לעצטען זונטאג, דעם 29טען דעצעמבער. גאנצע פינף טעג האט דער אקציאנס קאמיטעט פארהאנדעלט וועגען דעם צוזאמענשטעל פון דער אנפיהרענדער קערפערשאפט, וואס האט צו באשטימען דעם ווייטערדיגען שיקזאל פון דער ציוניסטישער פאליטיק און פון דעם אויפבוי פון ארץ ישראל. און די פארהאנדלונגען וועגען דער נייער עקזעקוטיווע זייען ניט פארגעקומען אהן דראמאטישע מאמענטען.

די עקזעקוטיווע פון דער ציוניסטישער ליטונג איז געשאפען געווארען. די באוועגונג איז אבער געבליבען אהן א פרעזידענט. צום ערשטען מאל אין דער 50־יאריגער געשיכטע פון דער ציוניסטישער באוועגונג, איז די ארגאניזאציע געבליבען אהן א פרעזידענט. דער אקציאנס קאמיטעט, וואס האט געוועהלט די נייע עקזעקוטיווע, האט געבראכען א טראדיציע, וואס איז אין אלע באריגונגען אפגעהיט געווארען אין פארלויף פון 50 יאר. די ארץ־ישראל'דיגע ארבייטערשאפט, וואס איז אלע יארען געשטאנען הינטער דעם פרעזידענט, דר. חיים וויצמאן, און וועלכע דר. וויצמאן האט אויך אלע יארען געשטיצט, איז אין לעצטען אקציאנס קאמיטעט געווען צו שוואך איהם ווידער צו ערוועהלען אויף דעם דאזיגען אמט, וועלכען ער האט פארנומען — מיט אן איבעררייס פון פיר יאר — זייט דער באלפור־דעקלאראציע.

ווי זעהט אויס די נייע ציוניסטישע עקזעקוטיווע? וועלכע ענדערונגען זיינען אין איר איינגעטראטען? איינס איז איצט קלאר, אז די נייע עקזעקוטיווע וועט נישט זיין קיין ביינעווודיגע אין באצוג צו דער ענגלישער פאליטיק אין ארץ ישראל. זי וועט פיהרען א מעהר שטארקערע ליניע אין באצוג צו ענגלאנד, ווי עס האט ביז איצט געפיהרט דר. חיים וויצמאן. די צוויי שטארקסטע פערזענליכקייטען אין דער נייער ציוניסטישער ליטונג זיינען, אהן צווייפעל, דוד בן־גוריון און דר. אבא הלל סילווער, און זיי ביידע זיינען פאר א מעהר שטרענגערע פאליטיק אין דער ארץ ישראל פראגע.

און נאך א הויפט־פונקט, וואס דארף אונטערגעשטראכען ווערען: די נייע עקזעקוטיווע וועט אין איר ארבייט לעגען מעהר געוויכט אויף איהר פאליטישער טעטיגקייט אין וואשינגטאן, אין די קרייזען פון אונזער רעגירונג. דאס זעהט מען נישט נאר פון דעם, וואס דר. סילווער איז באשטימט געווארען אלס אנפיהרער פון דער אמעריקאנער אפטיילונג פון דער ציוניסטישער עקזעקוטיווע, נאר אויך דורך דעם, וואס משה שערטאק, דער ביז איצטיגער אנפיהרער פון דעם פאליטישען דעפארטמענט פון דער אידישער אגענטור אין ירושלים, ווערט איבערגעפיהרט קיין וואשינגטאן, און וועט אנפיהרען מיט דער ציוניסטישער פאליטיק נים נאר אין וואשינגטאן אליין, נאר וועט אויך האבען די הויפט־לייטונג פון דער פאליטיק אין ירושלים און לאנדאן. אלס זיין פאליטישער געהילף אין ירושלים וועט זיין די ארבייטער־פיהרערין גאלדע מאירסאן; ווער עס וועט זיך באשעפטיגען מיט די פאליטישע פראגען אין לאנדאן — איז נאך דערווייל אומבאשטימט.

די נייע עקזעקוטיווע באשטעהט פון 19 מיטגלידער און איין געהילפס־מיטגליד. דער ארבייטער־בלאק איז אין איר פארטראטען מיט 7 מיטגלידער; די אלגעמיינע ציוניסטען האבען אויך 7 מיטגלידער; דער „מזרחי" האט אין איר 4 מיטגלידער; און „הדסה", די אמעריקאנער ציוניסטישע פרויען־ארגאניזאציע, האט אין דער עקזעקוטיווע איין פארטרעטער.

די פאלגענדע געהערען צום ארבייטער־בלאק: דוד בן־גוריון, משה שערטאק, אליעזר קאפלאן, גאלדע מאירסאן, בערל לאקער, חיים גרינבערג און אליהו דאבקין.

פון די אלגעמיינע ציוניסטען זיינען די פארטרעטער: דר. אבא הלל סילווער, דר. עמנואל ניומאן, פראפעסאר זעליג בראדעצקי, דר. נחום גאלדמאן, דר. פריץ בערנשטיין, דר. משה סנה, יצחק גרינבוים, און מרס. ראוז לוריא־האלפערין.

די פארטרעטער פון מזרחי זיינען: הרב יהודה לייב פישמאן, הרב וואלף גאלד, משה שאפירא און א. ז. שרגאי, אלס געהילף־מיטגליד, מיט שטימרעכט אין אימיגראציע־פראגען, איז געוועהלט געווארען משה קאלארני, פיהרער פון דער אלגעמיינער ציוניסטישער יוגענד־ארגאניזאציע „הנוער הציוני".

די נייע עקזעקוטיווע איז איינגעטיילט אין דריי געאגראפישע איינהייטען: ארץ־ישראל, די פאראייניגטע שטאטען, און ענגלאנד. צעהן מיטגלידער וועלען האבען זייער שטענדיגען זיצארט אין ירושלים; 6 — אין אמעריקא, און 4 אין ענגלאנד. די מיטגלידער אין ירושלים וועלען זיין: דוד בן גוריון, אליעזר קאפלאן, גאלדע מאירסאן, אליהו דאבקין, יצחק גרינבוים, דר. משה סנה, דר. פ. בערנשטיין, הרב פישמאן, משה שאפירא און מ. קאלארני. די מיטגלידער אין די פאראייניגטע שטאטען זיינען: דר. אבא הלל סילווער, דר. עמנואל ניומאן, שרגאי און דר. בערנהיים גרינבערג, מרס. האלפערין און הרב גאלד. אין לאנדאן וועלען זיין: פראפעסאר בראדעצקי, נ. גאלדמאן, בערל לאקער און שרגאי.

אלס נייע מיטגלידער זיינען אין דער עקזעקוטיווע אריין: דר. ע. ניומאן, ראוז האלפערין, גאלדע מאירסאן, שרגאי און דר. בערנשטיין.

מיטגלידער פון דער פריהערדיגער עקזעקוטיווע, וועלכע זיינען אין דער נייער עקזעקוטיווע נישט אריין, זיינען: דר. סטיווען ווייז, לואי ליפסקי, דר. בערנארד דזשאזעף און דר. עמיל שמארק.

די נייע עקזעקוטיווע איז אויך אויף א נייעם אופן צוזאמענגעשטעלט געווארען. זי באשטעהט איצט פון פיער גרויסע דעפארטמענטס:

1) פאליטישער דעפארטמענט; 2) פינאנציעל קאלאניזאטארישער דעפארטמענט; 3) ארגאניזאציאנער דעפארטמענט; און 4 — אימיגראציע דעפארטמענט. אין שפיץ פון דריי פון די דעפארטמענט שטעהען פארטרעטער פון דער ארבייטער באוועגונג: מיט'ן פאליטישען דעפארטמענט וועט אנפיהרען, ווי שוין פריהער דערמאנט, משה שערטאק; מיט'ן פינאנציעל־קאלאניזאטארישען דעפארטמענט — אליהו דאבקין; און מיט'ן אימיגראציע־דעפארטמענט וועט אנפיהרען דער פארטרעטער פון דער „מזרחי", משה שאפירא.

דוד בן גוריון וועט שטעהן אן דער שפיץ פון דער גאנצער עקזעקוטיווע; ער איז דער טשערמאן, און אלס וויים־טשערלייט זיינען ערוועהלט געווארען: הרב י. ל. פישמאן און גרינבוים. די דאזיגע דריי מיטגלידער זיינען, אגב, די עלטסטע מיטגלידער פון דער עקזעקוטיווע.

מיר וועלען זיך דא אפשטעלען און געבען מעהר איינצעלהייטען וועגען די מיטגלידער פון דער נייער ציוניסטישער עקזעקוטיווע. צוערשט וועגען דעם פארזיצער און זיינע געהילפען. דוד בן גוריון האט מיט א פאר מאנאטען צוריק געפייערט זיין 60טען געבורטסטאג. אין ארץ ישראל איז ער שוין איבער 40 יאהר. ער איז איינער פון די גרינדער און אנפיהרער פון דער „מפלגת פועלי ארץ ישראל" („מפא"י"), פון דער ארץ ישראל'דיגער ארבייטער פארטיי. ער איז א גרויסער קענער פון ארץ ישראל און א באגאבטער רעדנער. דאס בוך וועגען ארץ ישראל, וואס ער האט צוזאמען מיט י. בן־צבי ארויסגעגעבען אין אמעריקע, אין אידיש, מיט 27 יאר צוריק, איז נאך ביז היינטיגען טאג, דער בעסטער האנט־בוך וועגען ארץ־ישראל. אין דעם בוך האט ער זיך אויך ארויסגעוויזען אלס געלעהרטער. דעם 29טען יוני, דאס יאהר, ווען עס זיינען ארעסטירט געווארען די אנפיהרער פון דעם ישוב, האט ער אויך געזאלט ארעסטירט ווערען, נאר ער איז ניט געווען אין לאנד.

זיין געהילף, אדער זיין פארטרעטער, אלס טשערמאן פון דער עקזעקוטיווע, איז דער מזרחי־פיהרער, הרב פישמאן, ער איז איצט אלט 73 יאהר. דעם 29טען יוני, שבת, איז ער ארעסטירט געווארען פון דער ארץ־ישראל'דיגער רעגירונג, און ענגלישע סאלדאטען האבען איהם דאן געשלאגען, ווייל ער האט נישט געוואלט מיט זיי מיטפאהרען, נאר מיטגעהן. ער האט ניט געוואלט מחלל שבת זיין, און די סאלדאטען האבען איהם געצוואונגען, אז ער זאל מיט זיי מיטפאהרען.

ער שטאמט פון בעסאראביע. אויסער דעם, וואס אלס רב קען ער ניט לערנען, איז ער אויך א גרויסער געלערטער און א גלענצענדער שרייבער. ער שטעהט אן דעם שפיץ פון דעם רעליגיעזן־נאציאנאליסטישן פארלאג „מוסד הרב קוק", וואס גיט ארויס פארשידענע ביכער אין רעליגיעז־טראדיציאנעלען גייסט. זיינע צאהלרייכע ביכער ווערען אויך געלעזען אין באוואונדערט פון נישט־רעליגיעזע אידען.

דער צווייטער וויצע־פארזיצער פון דער עקזעקוטיווע איז יצחק גרינבוים. ער איז א מאן פון 65 יאר און שטאמט פון פוילען. אין פוילען האט ער זיך באריהמט געמאכט אלס קעמפער פאר אידישע רעכט. ער איז יארען־לאנג געווען א מיטגליד פון פוילישען פארלאמענט (סעים) און פון דער פארלאמענט טריבונע האט ער באקעמפט די אנטיסעמיטישע פוילישע רעגירונגען און די אנטיסעמיטישע פארטייען.

פון פאך איז ער א לאיער, אבער מיט לאא האט ער זיך אפגעגעבען ווי־ניג. ער האט זיין גאנצן לעבן גע[...]

מאר און לאא. ער איז שוין איינמאל געווען מיטגליד פון דער עקזעקוטיווע אין ירושלים.

דר. פריץ בערנשטיין שטאמט פון האלאנד. פון פאך איז ער אן עקאנאמיסט און האט זיך אויך באשעפטיגט מיט מסחר. אין ארץ־ישראל איז ער א יאר 12־13. און איז דארט געווען איינער פון די צוויי רעדאקטארען פון דער העברעאישער טעגליכער צייטונג „הבוקר". מיט ציוניזם האט ער זיך נאך אפגעגעבען אין האלאנד.

וועגען פרוי גאלדע מאירסאן ווייסען דא א סך. זי איז כמעט אן אמעריקאנערין. אלס קליין קינד האבען איר די עלטערען געבראכט פון רוסלאנד קיין דעטראיט. דא אין אמעריקע האט זי באקומען איר ערציהונג און דא האט זי אויך אויסגעשטודירט אלס לעהרערין. אין ארץ ישראל איז זי שוין ארום 25 יאר, און פארנעמט איינעם פון די העכסטע אמטען אין דער ארץ ישראל'דיגער ארבייטער באוועגונג.

דער נייער מיטגליד אין דער עקזעקוטיווע, וואס פארטרעט די „מזרחי" איז א. ז. שרגאי (שראגאי). ער שטאמט פון פוילען און לעבט שוין א סך יארען אין ארץ־ישראל. ביז איצט איז ער געווען דער פארוואלטער פון דער פובליסיטי אפטיילונג פון דעם „ועד הלאומי", פון דעם נאציאנאלען קאונסיל, אין ירושלים.

ווי מיר זעהען, איז די נייע עקזעקוטיווע א קאאליציע־עקזעקוטיווע און פארטרעט די דריי גרעסטע פארטייען פון דער ציוניסטישער באוועגונג.

ווידמעט געזעלשאפטליכער טעטיגקייט. ער איז געווען א מיטגליד פון דער רעדאקציע „היינט" אין ווארשע. אין האט פערזענליך געשריבען וועגען פאליטישע פראגען. א געוויסע צייט איז ער געווען רעדאקטאר פון העברעאישען וואכענבלאט „העולם", וואס איז אין אנהויב פון די 20־ער יאהרען פון דעם יארהונדערט ערשינען אין ווילנע.

מיר ווילען דא נאר צוגעבען וועגען זיינען די נייע מיטגלידער פון דער עקזעקוטיווע: מרס. ראוז לוריא־האלפערין איז איינע פון די אנגעזעהענסטע „הדסה" פיהרערינס. אליין איז זי געבוירען אין ניו יארק. פון 1932 ביז 1934 איז זי אויך געווען די פרעזידענטין פון „הדסה". אין יאר 1933 האט די „הדסה" באקומען צום ערשטען מאל א פארטרעטערשאפט אין דעם אקציאנס־קאמיטעט — און דעם אמט האט זי פארנומען. פון 1934 ביז 1939 האט זי געלעבט אין ארץ־ישראל. אין יענעם יאהר האט זי זיך צוריק אומגעקערט קיין אמעריקע און איז פון דער „הדסה" ערוועהלט געווארען אלס טשערלעידי פון דעם ארץ־ישראל'דיגען קאמיטעט, וואס די ארגאניזאציע האט באשטימט.

וועגען דעם צווייטען נייעם מיטגליד, דר. ניומאן, ווייסט מען מעהר וועניגער. ער איז איצט דער וויים־פרעזידענט פון דער ציוניסטישער ארגאניזאציע אין אמעריקע. ער איז דאק־

OPEN PALESTINE, DR. SILVER URGES

PD 1-1-47

Rabbi Asserts Closed Holy Land Will Spur Turmoil

The doors of Palestine must be held open to all peoples or the already grave situation there will deteriorate further, Dr. A. H. Silver [redacted] Temple [redacted] arriving [redacted] York [redacted] Switzerland by plane.

Dr. Silver, president of the Zionist Organization of America, had been in Basle, Switzerland, attending the 22d World Zionist Congress. He expected to reach Cleveland by early today.

In a prepared statement which he said he had written en route, Dr. Silver told the Associated Press:

"The World Zionist Congress was a difficult one. It had to face the many grave and tragic problems which had accumulated since it last met seven years ago. From its deliberations there emerged a clear purpose and clear line. The old leadership was repudiated; its record was one of retreat and political failure."

The Zionist leader said the congress rebuffed the proposed London conference to discuss Palestine affairs because it viewed the conference as part of "British dilatory maneuvers."

Agency Will Co-operate

"Should circumstances change," he said, "and should the British government give clear indication that it really intends to abandon its disastrous White Paper policy by lifting the restrictions on immigration and colonization, the Jewish agency will most gladly attend such a conference. The next move is clearly up to the British government."

Commenting on recent outbreaks of floggings in Palestine, Dr. Silver asserted: "Everyone regrets the acts and causes which led up to these. The root of the trouble in Palestine is the closing of the doors to immigration."

The Jewish leader said policies adopted at Basle were in conformity with those approved by the last convention of the Zionist Organization of America.

"The congress," he added, "reaffirmed the classic Zionist position and expressed the firm resolve of the Jewish people to resist all illegal actions of the mandatory government either to liquidate or to constrict the national home."

Speaking of the new World Zionist coalition executive, of which he was named chairman for the United States, Dr. Silver said:

"With the clear decisions of the congress to guide it, the new executive will, I trust, avoid the mistakes of the past and will with courage and competence carry on until the rights of the Jewish people with respect to Palestine, which have been internationally guaranteed, have been fully established."

Dr. Silver asserted the importance of American Zionism was "recognized by the setting up of a special section of the Zionist executive in this country and the election by the actions committee of a chairman of the American section, which I have the honor to be."

He is also executive chairman of the American Zionist Emergency Council.

Dr. Silver concluded his statement with the observation: "The situation is bound to deteriorate unless the doors of Palestine are opened to all people who want to go there and have a right to go. The way to end the terror is to open the door to Palestine."

Rabbi Rudolph M. Rosenthal of Temple on the Heights, who was also in Basle for the World Zionist Congress, is expected to leave Paris by plane today for the United States, his wife said last night.

YOU CANNOT KEEP 200,000 refugees in concentration camps indefinitely, said Rabbi A. H. Silver of the Temple last night on his return from attending the World Zionist Congress in Switzerland. Centuries-old Hebrew books were among souvenirs he picked up on his trip.

CLEVELAND PLAIN DEALER,

PALESTINE PLIGHT HAUNTS DR. SILVER

Rabbi Back Home With Picture of Terror

1-2-47

BY J. A. WADOVICK

Unlike the quiet, book-lined study of Rabbi A. H. Silver's home in Shaker Heights, which offered refuge from the blustering, raw first night of the New Year, the cold, bleak terrain of Europe was holding out no comfort to thousands of displaced persons herded into camps and to millions of homeless Jews with eyes riveted on Palestine.

The turbulent, tragic problem of Palestine, "the greatest single human problem of our age," haunted Dr. Silver on New Year's Day, his first day back at his home from a month's trip to Switzerland, where he had attended the 22d World Zionest Congress in Basel.

The flight home was swift and uneventful, but the picture which pursued him was steeped in years of war agony and months of postwar turbulence in Palestine and heart-breaking uncertainties for a homeless, uprooted race in Europe.

"If those survivors are not rescued soon they all will rapidly reach a state of utter demoralization," said Dr. Silver in an interview at his home last night. "Millions of children ranging from 6 to 10 have never known the meaning of normal life."

Hurled Back by Tear Gas

Dr. Silver's picture also framed a stream of desperate humans hurling themselves on the shores of Palestine, only to be thrown back by tear gas and herded into detention camps by the British.

What is the answer to this terror?

"Carry out the clear intent of the mandate," said Dr. Silver.

"My great hope for the new year," he continued, "is for an early solution of the Palestine problem. I also hope for a definite gesture from Great Britain, to make it possible for the Jews to attend the proposed London conference to discuss Palestine affairs."

Dr. Silver accused the present British Labor government of violating its own pledges.

"It has committed itself up to its hilt to the Zionist movement," he asserted. "There is a rebellion brewing in the British government."

Jews Fighting the British

"It is not the Arabs the Jews are fighting today. They are fighting the British. The Arabs have several independent states of their own, embracing millions of square miles approximating a third of the total area of Europe. The Jews want only some 10,000 square miles of territory for a Jewish national home. Something must be done. You cannot keep 200,000 refugees in concentration camps indefinitely.

"Our own government and president have been pressing for the admission of most of these refugees to Palestine, the most logical place for them to go."

So Dr. Silver chalked up another hope for the New Year.

"I hope," he said, "that our government will persuade Great Britain to accede to its request."

President of the Zionist Organization of America, Dr. Silver praised the work of the American delegates to the congress. He is also chairman of the American section of the recently appointed Zionist executive and is executive chairman of the American Zionist Emergency Council.

In his sermon Sunday at the Temple, Dr. Silver will give his congregation a report on his trip and on the congress.

ציוניסטישע פירערשאַפט — אָהן אַ פרעזידענט

The Day Jan 1, 1947

די נייע ציוניסטישע פירערשאַפט, וואס האט געלאזט אפען דעם אמט פון פרעזידענט, איז אין א גרויסער מאס א רעזולטאט פון א קאמפראמיס, וואס האט געזוכט צו געפינען אן אויסוועג פון א לאגע, וואס האט ווי אויסגעזען אהן אן אויסוועג.

דער פאקט אליין, וואס קיינער איז נישט דערוויילט געווארן אויף דעם ארט פון חיים ווייצמאַנ'ען, שטרייכט אונטער דעם קאמפראמיס-כאראקטער פון דעם באשלוס, לויט וועלכן די אלגעמיינע ציוניסטן, די ארבייטער-ציוניסטן און די מזרחי זענען מער-ווייניגער פראפארציאנעל פארטראטען. מען האט נישט געפונען קיין איין פערזאן, אויף וועלכער אלע זאלען זיך קענען איינינגען. אומדירעקט איז דאס א קאמפלימענט דר. חיים ווייצמאַנ'ען, זיין פערזענליכקייט, אויב נישט זיינע פאליסים.

די צוויי וויכטיגסטע פיגורען אין דער נייער פירערשאַפט פון דעם אלוועלטליכען ציוניזם זענען איצט דר. סילווער פון אמעריקע און דוד בן-גוריון אין ארץ ישראל.

ביידע פארטרעטען די פאליסי פון מער אקטיוויטעט, מער אגרעסיווקייט און בכלל מער דירעקטער קעמפערישקייט פאר דער דערגרייכונג פון די ציוניסטישע צילען.

ביידע דריקען אויך אויס די אומצופרידענקייט פון דעם ביז-איצטיגען דרך אין ציוניזם, פון דעם דרך, וואס איז פארבונדען מיט דעם נאמען חיים ווייצמאַן.

אזוי האט געשטימט און באשטימט די מערהייט ביי דעם ציוניסטישען קאנגרעס אין באזעל. און עס איז די האפענונג נישט בלויז פון דעם ציוניזם אומעטום, נאר פון דעם גאנצען אידישען פאלק, אז אט די נייע פירערשאַפט וועט וויסען ווי ארויסצופירען דעם ציוניזם פון דעם קריזיס, אין וועלכען ער געפינט זיך, צו נייע גרויסע איפטייען און צו אן עפאכע פון דערפאלג און מעשים פאר דעם גאנצען אידישען פאלק.

דער קריזיס פון דער ציוניסטישער באוועגונג איז סאי אן אינעווייניגסטער, סאי א דרויסענדיגער.

דער אינעווייניגסטער קריזיס איז דער עיקר פארבונדען מיט דער פאקטישער לאגע אין ארץ ישראל גופא. עס מוז געפונען ווערען א וועג צו פאראייניגען דארט דעם גאנצען ישוב, ווי אויך אפצושטעלען די באנייטע טעראר-אקציעס, וואס קענען ווערען א סכנה נישט בלויז פאר דעם ישוב, נאר פאר די צילען פון ציוניזם בכלל. קיינמאל, ווי איצט, איז נישט נויטיג געווען אזא גרויסע מאס פון נאציאנאלער דיסציפלין, נאציאנאלע אחריות ווי איצט. די נייע פירערשאַפט, מיט איר פראגראם פון מער ענערגיע און אנטשלאסענקייט, וועט מוזען געפינען דעם וועג ווי אזא נאציאנאלע דיסציפלין איינצופירען אין ארץ ישראל און צווינגען אלע ארן אויסנאם זיך איר אונטערצוואַרפן.

וואס שייך דער שטעלונג צום דרויסן, האט די נייע ציוניסטישע פירערשאַפט פאר זיך די איפגאבע צו קומען צו א פארשטענדיגונג מיט דער בריטישער רעגירונג. אין דער ערשטער שורה שטייט די פראגע פון דער קאנפערענץ, וואס די ענגלישע רעגירונג האט גערופן צווישן אלע צדדים — אידען, ענגלענדער, אראבער — און וואס דארף פארקומען אין לאנדאן היינטיגען חודש. די ענגלישע רעגירונג האט געלאזט וויסען, אז זי וועט אנגיין מיט אט דער קאנפערענץ סאי ווי סאי, נישט קוקענדיג דערויף וואס דער ציוניסטישער קאנגרעס האט צוריקגעוויזען די אידישע באטייליגונג אן די ראמען פון די איצטיגע צושטאנדען.

דאך איז פארבליבען א מעגליכקייט פון אידישער באטייליגונג, אויב די ענגלישע רעגירונג וועט צו דער קאנפערענץ קומען מיט באשטימטע מער גינסטיגע צושאגען — פון דעם אידישען שטאנדפונקט. דוד בן-גוריון איז איצט אין לאנדאן. זיין צוועק איז צו פועל'ן אזעלכע בעסערע באדינגונגען. און עס איז קיין פראגע נישט, אז פון אלע זייטען אין דעם אידישען לאגער וועט מען ווינשען און בעטען פאר דעם גרעסטען דערפאלג אין אט דער שליחות בן-גוריון'ס.

אין דעם אמעריקאנער ציוניזם, אין יענעם צווייג פון דער אלוועלטליכער ציוניסטישער באוועגונג, וואס איז איצט דער שטארקסטער און אפט-אנטשיידענדיגער, איז דר. אבא'הלל סילווער איצט די פירענדיגע פיגור, וואס שייך די רייען פון אלגעמיינע ציוניסטן. ער האט איצט א גרויסע אחריות און וויכטיגע איפגאבען. ער קומט צו אט דער אומגעהויער וויכטיגער פאזיציע מיט גרויסע פעהיגקייטען. נישט בלויז וועלען אים אלע ווינשען די העכסטע מאס דערפאלג, נאר זעהר-זעהר א סך זענען זיכער אין פאראויס, אז ער וועט זיין נייע גרויסע איפגאבע דורכפירען צום בעסטען — סאי פאר דער ציוניסטישער באוועגונג, סאי פאר די אל-אידישע אספיראציעס, וואס זענען פארבונדען מיט דעם איפבוי פון דעם אידישען היימלאנד אין ארץ ישראל.

NEWS

Silver, Home, Still Hopes Jews Can Attend Parley in London

News 1-2-47

Weary from a month of deliberations at the World Zionist Congress in Basel, Switzerland, Dr. Abba Hillel Silver, spiritual leader of The Temple, today said he had "one great hope" for the new year.

"That is the hope for an early solution of the Palestine problem," he explained. "I also hope that Great Britain will make it possible for the Jews to attend the proposed London conference."

Referring to the plight of the homeless, uprooted race in Europe, Dr. Silver said:

"The situation is bound to deteriorate unless the doors of Palestine are opened to all people who want to go there and have a right to go. The way to end terrorism is to open the door to Palestine."

Dr. Silver, who arrived here yesterday, concluded by pointing out that it is not the Jews and Arabs who are fighting today but the Jews and British.

President of the Zionist Organization of America, the rabbi praised the American delegates. He will make a report on his trip at Sunday morning's service in The Temple, E. 105th St. and Ansel Rd.

Open Palestine Door, Is Silver's Solution

Press 1-2-47

In the peace and quiet of his home at 19810 Shaker Blvd., Shaker Heights, Rabbi A. H. Silver of The Temple today prepared a sermon for Sunday to tell his congregation here about the storm and stress in Palestine.

Weary from a month's trip to Basle, Switzerland, where he had served as a delegate to the World Zionist Congress, Dr. Silver insisted, with fire in his voice, that "the door in Palestine must be opened."

Dr. Silver referred to a statement he had issued upon arrival in New York Tuesday night, after a flight across the Atlantic. In this he said:

"The situation is bound to deteriorate unless the doors of Palestine are opened to all people who want to go there and have a right to go. The way to end terror is to open the door to Palestine."

Commenting on the floggings which have broken out in Palestine, Dr. Silver said:

"Every one regrets the acts and causes which led up to these. The root of the trouble in Palestine is the closing of the doors to immigration."

Dr. Silver pointed out again, as he has many previous declarations here, that the Jews are not fighting the Arabs but they are fighting the British government. He insisted Britain must keep its pledges and permit the establishment of a homeland for the Jews in Palestine.

The services at The Temple Sunday morning will be held at 10:30 and the public is invited to attend.

Another delegate to the Zionist Congress, Rabbi Rudolph M. Rosenthal of the Temple on the Heights, Lee and Mayfield Rds., is scheduled to make a report on the convention at a meeting in the Temple next Friday night.

THURSDAY, JANUARY 2, 1947

אמעריקאנער ציוניזם האט געזיגט ביים קאנגרעס, ציון־פאליטיק וועט צוריקגיין צו הערצל־אידייען, זאגט ראבאי סילווער

The Day

בארימטער ציון־פירער, פארזיצער פון דער אמעריקאנער סעקציע פון דער ציון־עקזעקוטיווע, איז צוריקגעקומען פון באזעל, וואו ער האט געשפילט זייער א וויכטיגע ראלע.

דער אמעריקאנער ציוניזם האט פולשטענדיג געזיגט ביי דעם לעצטן ציוניסטישן קאנגרעס און וועט צוריקפירן צו די הערצל־אידייען פון קלאסישן ציוניזם, האט ראביי הלל סילווער, דער ניי־אויסגעוויילטער טשערמאן פון דער אמעריקאנער סעקציע פון דער נייער ציוניסטישער וועלט־עקזעקוטיווע און פרעזידענט פון דער אמעריקאנער ציוניסטישער ארגאניזאציע, געזאגט אין אן אינטערוויו פאר דעם פארטרעטער פון „טאג", בעת זיין אנקומען נעכטן, 5 אזייגער אין אווענט, מיט אן עראפלאן פון באזעל.

דר. אבא הלל סילווער

דער ציוניסטישער קאנגרעס איז געווען א שווערער, האט ראביי סילווער געזאגט. ער האט געדארפט באהאנדלען וויכטיגע פראבלעמען, וואס זיינען ארויסגעוואקסן אין משך פון די לעצטע 7 יאר, פון זינט עס איז אפגעהאלטן געווארן דער פריהערדיגער קאנגרעס.

די אלטע פירערשאפט איז אוועק, האט ראביי סילווער געזאגט. זייער רעקארד איז געווען א פאליטישער דורכפאל. איצט קערט זיך די ציוניסטישע וועלט־ארגאניזאציע צוריק צום קלאסישן ציוניזם, וואס דריקט אויס דעם ווילן פון אידישן פאלק.

דער ציוניסטישער קאנגרעס האט זיך אפגעזאגט פון די ענגלישע מאנעווערס, וואס ביז אן א לאנגע צייט וועגן דער לאנדאנער קאנפערענץ. נאר דעמאלט וועט די נייע ציוניסטישע פירערשאפט גיין צו דער קאנפערענץ אין לאנדאן, ווען ענגלאנד וועט געבן אנווייזונגען, אז זי וועט זיך אפזאגן פון „ווייסן פאפיר", אראפנעמען דעם פארבאט פון אימיגראציע קיין ארץ ישראל, עפענען די טויערן פון ארץ ישראל פאר די הונדערטער טויזנטער אידן, וואס האבן ניט קיין אנדער ארט וואו צו גיין און ווילן, און מוזן פארן קיין ארץ ישראל. ענגלאנד וועט אויך דארפן אראפנעמען דעם פארבאט אויף אידישער קאלאניזאציע אין ארץ־ישראל. נאר ביי אזעלכע באדינגונגען וועט די ציוניסטישע עקזעקוטיווע זיך באטייליגן אין דער לאנדאנער קאנפערענץ.

איצט ווענדט זיך עס אין לאנדאן. די ענגלישע רעגירונג דארף מאכן דעם נעקסטן טריט, אויב זי וויל, אז די אידן זאלן זיך באטייליגן אין דער לאנדאנער קאנפערענץ.

די פאזיציע פון די אמעריקאנער ציוניסטן ביים וועלט־קאנגרעס איז געווארן אונטערשטיצט פון אנדערע סעקציעס פון וועלט־ציוניזם, אריינגערעכנט דעם רעליגיעזן פליגל — די מזרחי און א וויכטיגער טייל פון די ארץ ישראל ארבייטערשאפט — תנועה לאחדות העבודה, האט ראביי סילווער געזאגט.

די נייע עקזעקוטיווע באשטייט פון א קאאליציע פון 3 פארטייען: פון אלגעמיינע ציוניסטן, מפא"י און מזרחי.

די וויכטיגקייט פון אמעריקאנער ציוניזם איז אויסגעדריקט געווארן דערמיט, וואס עס איז איינגעשטעלט געווארן א ספעציעלע אמעריקאנער סעקציע פון דער וועלט־עקזעקוטיווע, פון וועלכער ראבאי סילווער איז דערוויילט געווארן אלס טשערמאן.

ראבאי סילווער איז זיכער, אז די נייע עקזעקוטיווע וועט אויסמיידן די פעלערן פון דער אלטער עקזעקוטיווע, און ער האט דעם טיפן גלויבן, אז די נייע עקזעקוטיווע וועט קעמפן אזוי לאנג, ביז די רעכט פון די אידען אין ארץ ישראל, וואס איז אנערקענט געווארן אינטערנאציאנאל, וועלן פארווירקליכט ווערן.

אויף דער פראגע וואס עס זאגט ראבאי סילווער וועגן דאס קידנעפען ענגלישע אפיצערן אין ארץ ישראל און זיי שמייסן, האט ראבאי־סילווער געענטפערט, אז ער איז קעגן אזעלכע אקטען. מען דארף אבער וויסן, אז דער יסוד פון אלע אזעלכע אקציעס ליגט אין דעם, וואס ענגלאנד האלט פארמאכט די טויערן אין ארץ ישראל.

ראבאי סילווער האט אויך געזאגט, אז די ניו יארקער „טיימס" פון נעכטן וויל שאפן אן איינדרוק, אז משה שערטאק קומט פון ארץ ישראל קיין אמעריקע, כדי עס זאל זיין א קעגן־באלאנס קעגן סילווערס פאליסי, און דאס איז ניט ריכטיג, האט ראבאי סילווער געזאגט. משה שערטאק קומט קיין אמעריקע אויף ראבאי סילווער'ס אייגענעם פארלאנג און וועט מיט אים קאנפערירן. דער פארלאנג פון די אמעריקאנער ציוניסטן איז אויך געווען, אז דר. נחום גאלדמאן זאל אראפגיין פון דער אמעריקאנער סעקציע, האט ראבאי סילווער געזאגט.

דאס, וואס בן־גוריון איז אפגעפארן קיין לאנדאן, האט ראבאי סילווער געזאגט, איז וויכטיג, כדי ער זאל איבערגעבן דער ענגלישער רעגירונג די באשלוסן פון דעם ציוניסטישן קאנגרעס און פון דער נייער עקזעקוטיווע.

זיבעציג פראצענט פון די דעלעגאטן אויפן ציוניסטישן קאנגרעס זיינען געווען פאר דער פאליסי פון אמעריקאנער ציוניזם. דאס איז דאס ערשטע מאל, וואס די אמעריקאנער ציוניסטן האבן געשפילט אזא וויכטיגע און דעצידירענדיגע ראלע ביים ציוניסטישן קאנגרעס, האט ראבאי סילווער געזאגט.

ראבאי סילווער איז גלייך מיט א צווייטן עראפלאן נעכטן אוונט אפגעפלויגן קיין קליוולאנד, כדי זיך צו טרעפן מיט זיין משפחה.

סילבר: „על הבריטים להחליט"

Haaretz 1-2-47

נ י ו ־ י ו ר ק, 1 (סי"צ). הרב אבא הילל סילבר, נשיא ההסתדרות הציונית בארה"ב הגיע לכאן אתמול בדרך האויר מבאזל.

בדברו על תוצאות הקונגרס אמר ד"ר סילבר, כי קו ברור התבלט בקונגרס: המנהיגים הציוניים הקודמים נעזבו והקונגרס אישר מחדש את החלטתו האיתנה של העם היהודי להתנגד לכל פעולה של מעצמת המאנדאט, שמטרתה לחסל או לצמצם את הבית הלאומי היהודי. הוא הוסיף, שהקונגרס סירב ליתן יד לתמרוני ההשהיה של הממשלה הבריטית בקשר לועידת לונדון: כרגע, לא יכול הקונגרס למצוא ענין או תקוה לפתרון צודק בועידה כזו.

ד"ר סילבר הדגיש, שאם הממשלה הבריטית תבהיר, שהיא מוכנה לבטל את מדיניותה, על ידי ביטול הגבלות העליה וההתישבות היהודית בארץ ישראל, הרי הסוכנות היהודית תשמח להשתתף בועידה. ההחלטה היא כעת בידי הממשלה הבריטית, סיים הרב סילבר את דבריו.

דורשים פעולה נגד תעתועי הברגסוניסטים

נ י ו ־ י ו ר ק, 1 (פאלקור). כמה כתבי־עת יהודיים בשפה האנגלית באמריקה פרסמו מאמרים ראשיים, בהם הם פונים להסתדרויות היהודיות הראשיות, כמו ההסתדרות הציונית, הקונגרס היהודי העולמי, הועידה היהודית האמריקאית, לשכת בני־ברית ועוד, כי יתעוררו לפעולה נגד תעתועיהם של „הריוויזיוניסטים הברגסוניסטים, המנהלים תעמולה היסטארית לשם איסוף כספים לפעולת רצח מאורגנת בארץ־הקודש, ומספקים בזה מטרה נוחה למסיתים האנטישמיים".

Shapiro Blames Silver in Ouster of British Zionist

Press 1-3-47

BY PETER BELLAMY

Ezra Shapiro, president of the Cleveland Jewish Community Council, back from the World Zionist Congress in Basel, Switzerland, today assailed Rabbi Abba Hillel Silver for his actions at the congress.

Shapiro, former Cleveland city law director, condemned Rabbi Silver's activity, particularly as head of the Zionist Organization of America in bringing about the elimination of Dr. Chaim Weizmann from the administration of world Zionist affairs.

"Great Britain's unyielding and oppressive attitude in the entire matter," Shapiro said, "resulted indirectly in the complete elimination from the administration of world Zionist affairs of Dr. Weizmann of England, renowned chemist, statesman and undisputed Jewish leader respected in all the chancellories of the world.

Zionist Head for 25 Years

"Dr. Weizman has been a central figure in modern Zionism and president of the world Zionist organization for 25 years. His elimination resulted from an incongruous alliance of different Zionist parties, especially from the action of a majority of the delegates of the Zionist Organiaztion of America, of which Rabbi Silver is the president.

"The action was unwise, unfortunate and to be regretted."

Shapiro said that as president of the Jewish Community Council he did not wish to foster factionalism or engage in a personal wrangle with Rabbi Silver but tha the had to speak on the subject as a matter of principle.

Favors Partition Plan

A Zionist Organization of America delegate himself, Shapiro believes the congress should accept a reasonable plan to partition of Palestine if offered by the British government.

Rabbi Silver, along with a majority of the World Congress delegates, is opposed to a compromise partition in principle, preferring to claim all of Palestine for world Jewry.

Shapiro, who arrived in New York aboard the Queen Elizabeth New Year's Day, said his memory is haunted by the "horrible and inhuman conditions" under which displaced Jews are living in Europe.

Worse Than Any Prison

"I visited six camps for displaced Jews during my five weeks in Europe," he said, "and I can report that no prison in the United States has worse living conditions. The horror of living in them is indescribable.

"At one camp I saw 40 and 50 men, women and children forced to live in a room only 20 by 20 feet in size. Beasts wouldn't be treated as badly. It is understandable in view of this that Jews try so desperately to reach Palestine. It's their only hope."

EZRA SHAPIRO

אנטוישונגען און האפנונגען

1-3-47 Di Zionistische Schtime

דער 22-טער ציוניסטישער קאנגרעס איז גע־שלאסן געווארן א וואך נאך דער וואל פון אן עקזעקוטיווע. דאס געשעט צום ערשטן מאל אין דער געשיכטע פון ציוניסטישע קאנגרעסן, אז א קאנגרעס זאל זיך ענדיקן אן א וואל פון א לייטונג. די וועלכע האבן ביישעוויינט דעם קאנגרעס זענען אפשר ווייניק איבערראשט פון דער באדויערנסווערטער לאגע. דער גאנצער קאנגרעס האט געמאכט א דערדריקנדע שטימונג אויף פיל דעלעגאטן. די טאגעסאָרדענונג איז פארוואנדלט געווארן אין א „סעמינאר" מיט רעדעס פון די עקזעקוטיווע מיטגלידער און אייניקע פון זיי האבן גערעדט 2 אדער 3 מאל נאכאנאנד זיך מיט דעם, אז עס וועט בלייבן זייער ווייניק צייט פאר די דעלעגאטן צו זאגן זייער ווארט. די פאליטישע דעבאטע וואלט זיך געפער געפאסט פאר א געשלאסענער פאליטישער קאמיסיע, און אפילו די וועלכע זענען נישט קיין אנהענגער פון „געהיימער דיפלאמאטיע" האלטן, אז די אלע פאליטישע רעדעס און באזונדער די רעפליק צווי-

פון סאם סטגאל

שן די פארשידענע עקזעקוטיוו מיטגלידער וואלט זיך מער געפאסט פאר דער פאליטישער קאמיסיע. די האלטונג פון מפא"י איז בכלל געווען אן אומפארשטענדלעכע. צוערשט האט בן גוריון דערקלערט, אז ער וועט נישט גיין אין אן עקזעקוטיווע מיט וויצמאנען אלס פרעזידענט פון דער ארגאניזאציע. איבעריקנס איז בן גוריון דער „שעפער" פון דער „ערן פרעזידענץ" פאר ד"ר וויצמאן. און ווען עס איז קלאר געווארן, אז די מערהייט פון קאנגרעס טיילט זיין מיינונג אין דער וויצמאן פראגע, האט בן גוריון איבערגעקערט זיין מיינונג און געווארן א הייסער אנהענגער פון וויצמאן אלס פרעזידענט. אויך איז אומפארשטענדלעך די עקשנות פון מפא"י וועלכע האט געפאדערט, אז די נייע עקזעקוטיווע זאל געשאפן ווערן אויפן באזיס פון באטייליקונג אין דער לאנדאנער קאנפערענץ. עס איז נאך געווען פאר שטענדלעך דער „דיפלאמאטישער" פארשלאג פון גאלדע מאירסאן אויף דער לעצטער נאכט זיצונג פון קאנגרעס, וועלכער האט געצילט נישט צו דערלאזן צו א באשלוס פון קאנגרעס אין דער פראגע פון דער לאנדאנער קאנפערענץ. אבער דאס איז נישט געלונגען א דאנק דער ענערגישער האלטונג פון דער אלגעמיין ציוניסטישער פראקציע און פון ד"ר סילווער, פרעזידענט פון דער פאליטישער קאמיסיע פון קאנגרעס. דער קאנגרעס האט אין א פרייער און ערלעכער אפשטימונג זיך קלאר ארויסגעזאגט, **אז ביי די איצטיקע באדינגונגען קען זיך די ציוניסטישע ארגאניזאציע נישט באטייליקן אין דער לאנדאנער קאנפערענץ. אויב די באדינגונגען וועלן זיך ענדערן וועט דער אקציאנס קאמיטעט דארפן באשליסן.** די מפא"י חברים, וועלכע האבן אינטערפעלירט, און מיט רעכט, איבער דער דיסציפלין פון די רעוויזיאניסטן לגבי דער ציוניסטישער ארגאניזאציע, דארפן אויך פארערן מיניסום פון דיסציפלין פון זיך זעלבסט לגבי באשלוסן פון ציוניסטישן קאנגרעס. און די מפא"י איז פאראנטווארטלעך פאר דער לאגע, אין וועלכער עס איז אוממעגלעך צו שאפן די נייע לייטונג.

די אלגעמיינע ציוניסטן, וועלכע בילדן די שטארקסטע פראקציע אין אקציאנס קאמיטעט, האבן פיל מאל דערקלערט זייער גרייטקייט צו נעמען אויף זיך די איניציאטיוו פון שאפן א נייע עקזעקוטיווע. די אלגעמיינע ציוניסטן זענען געבליבן טריי זייערע פארשפרעכונגען צו זייערע וויילער און האבן געזוכט דעם וועג פאר א ברייטער קאאליציע. זיי זענען געווען גרייט אויף פיל קאמפראמיסן אבער נאר אין די ראמען פון די קאנגרעס באשלוסן. די אלגעמיינע ציוניסטן האבן אנגעטראגן א הארמאנישע פארטרעטונג מצד מפא"י צו אינגאָרירן דעם קאנגרעס באשלוס בנוגע דער לאנדאנער קאנפערענץ. און מיר קענען פעסטשטעלן מיט פרייד, אז די גאנצע אלגעמיין-ציוניסטישע פראקציע איז געווען פאראייניקט און האט אפגעווארפן יעדן פרווו פון מפא"י צו צעברעקלען דעם אלגעמיינעם ציוניזם און צו שאפן אן עקזעקוטיווע מיט א טייל פון די אלגעמיינע ציוניסטן.

א דאנק דער פעסטער שטעלונג פון די אלגעמיינע ציוניסטן איז ענדלעך געשאפן געווארן די נייע עקזעקוטיווע. מיר זענען דארט ציפעריש אמשטארקסטן פארטראטן לויט אונזער כוח אויפן קאנגרעס און אקציאנס קאמיטעט אבער די ערשטע צאל שליסל דעפארטאמענטן בלייבט נאך אלץ אין די הענט פון מפא"י. מיר האבן איצט געמאכט די ערשטע שריט צו פארבעסערן מיר האבן נישט דערגרייכט אלץ וואס מיר האבן געוואלט דארף מען אונטערשטרייכן, אז מיר זענען אין דער נייער עקזעקוטיווע פיל בעסער פארטרעטן ווי אין דער אלטער. דאס איז א דאנק דער באשיידענער ארבעט פון דער וועלט קאנפעדעראציע.

איצט דארפן מיר האבן געדולד און ארבעטן טיכטיק. מיר וועלן פארזעצן אונזער קאמף פאר א מער גערעכטער פארטיילונג פון די עקזעקוטיוו דעפארטאמענטן און מיר וועלן דערגרייכן אונזערע לעגיטימע פאדערונגען.

***

צום ערשטן מאל זינט פיל יארן האט די אלגעמיין ציוניסטישע באוועגונג פארענדיקט איר וועלט קאנפערענץ מיט דער שאפונג פון א פעאיקער לייטונג, וועלכע וועט ארגאניזירן דעם אלגעמיינעם ציוניזם אין דער וועלט, אלס א גרויסן פאליטישן און קאנסטרוקטיוון פאקטאר אין ציוניסטישן לעבן.

די וועלט קאנפערענץ פון די אלגעמיינע ציוניסטן אין באזעל האט באוויזן, אז דער אלגעמיינער ציוניזם איז געבליבן גאנץ און געאייניקט טראץ די פאליטישע מיינונגס פארשידנהייטן פון פארשידענע טיילן פון דער באוועגונג. אונזערע קעגנער האבן צו פרי פארויסגעזאגט די פונאנדערפאלונג פון דעם אלגעמיינעם ציוניזם. דער שרייבער פון די שורות, וועלכער איז א הייסער אנהענגער פון אינערלעכער דיסציפלין אין דער אלגעמיינער ציוניסטישער באוועגונג, איז גליקלעך פעסטצושטעלן, דאס דער אלגעמיינער ציוניזם האט באוויזן צו שטארקן זיך, געבענדיק זיינע מיטגלידער פרייהייט אין אפשטימונגען פון פאליטישע פראגן, בעת די בן גוריון מערהייט אין מפא"י האט געצוואונגען, די מינדערהייט פון קאצנעלסאן־שפרינצאק, צו שטימען קעגן זייער ווילן מיט דער פארטיי מערהייט. אין ערשטן בליק איז אנגענעמער צו זען א פראקציע שטימען גלייך אין מאן אבער שפעטער דערפירט עס צו שפאלטונגען ווי עס איז שוין געשען מיט דער „תנועה לאחדות העבודה", וועלכע האט זיך אפגעשפאלטן פון מפא"י נישט קענענדיק פארטראגן דעם פארטיי צוואנג. ביי היינטיקן טאג זענען די פאליטישע מיינונגס פארשידנהייטן אין מפא"י פיל גרעסער ווי ביי אונז, אלגעמיינע ציוניסטן. און א דאנק אונזער לויזער דיסציפלין אין פאליטישע פראגן, וועלכע זענען פאר פיל פון אונז א געוויסן פראגע, איז אונז געלונגען, נישט נאר איינהאלטן די גאנצקייט פון דער אלגעמיין ציוניסטישער באוועגונג, נאר נאכמער פארשטארקן אירע ארגאניזאציאנעלע ראמען. די אלגעמיין ציוניסטישע באוועגונג איז געאייניקט צו קאנצענטרירן אלע אירע כוחות צו שטארקן איר ארבעט אין ארץ-ישראל. דער איינשטימיקער באשלוס פון דער אנטשטייאונג פון א ל ג ע מ יי ן צ י ו נ י ס ט י ש ן פ א נ ד פאר קאנסטרוקטיווער ארבעט אין ארץ ישראל באדייט א נייעם אויפבלי פעריאד פאר אונזער באוועגונג. ציי די עקזיסטירנדיקע פאנדן פון מפא"י און פון מזרחי קומט צו דער נייער אלגעמיין ציוניסטישער פאנד, וועלכער וועט זארגן פאר דעם סתם ייד אין ארץ ישראל, וועלכער איז געווען פארלאזן און נישט געהאט צו ווענדן זיך ווענען נאך הילף ביים איינארדענען זיך אין לאנד. יידן פון מיטלשטאנד, האנטווערקער און קליין סוחרים וועלן זיך שאפן לעבנס עקזיסטענצן א דאנק דעם אלגעמיין ציוניסטישן פאנד. דער דאזיקער פאנד וועט אויך אין א גרויסער מאס העלפן די אלגעמיין ציוניסטישע ארבעטער פון העובד הציוני צו קאלאניזירן זיך אין דארף און צו איינארדענען זיך אין שטאט.

די וועלט קאנפערענץ פון די אלגעמיינע ציוניסטן האט מיט שטאלץ באוויזן דער וועלט, אז די אלגעמיינע ציוניסטישע באוועגונג איז א פראגרעסיווע און מיט איר באשלוס צו שטיצן די עקזיסטענץ פון **איין הסתדרות העובדים** האט זי געבראכט צום אויסדרוק איר העכסטע פריינטשאפט צו דער ארץ ישראלדיקער ארבעטער, פון וועלכער דער אלגעמיין ציוניסטישער „העובד הציוני" איז א אינטעגראלער חלק און א טרייער שותף און מיטקעמפער. עס איז געווען א גרויסע פרייד צו הערן פון ד"ר סילווער פאלגנדיקע דערקלערונג: איך, וועלכער ווער באצייכנט פון אנדערע אלס „רעאקציאנער"... **דערקלער, אז אין ארץ ישראל דארף עקזיסטירן 1 יידישע ארבעטער ארגאניזאציע פאר דער פארטיידיקונג פון די רעכט און אינטערעסן פון די יידישע ארבעטער.**

אויב דער קאנגרעס האט זיך געענדיקט אן דער וואל פון א נייער לייטונג צוליב דער עקשנות פון „איין פארטיי", האט זיך די וועלט קאנפערענץ פון די אלגעמיינע ציוניסטן געענדיקט מיטן וואל פון א קאלעקטיווער לייטונג אין וועלכער עס קומען צום אויסדרוק אלע און אויסגעזאגט טיילן פון דער באוועגונג. די וואל פון ד"ר ישראל גאלדשטיין אלס פרעזידענט פון דער קאנפעדעראציע און פון פראפ. בראדעצקי, מיסיס האלפערין, ש. זאקס, נערינג א. א. אלס וויצע פרעזידענטן ווי אויך די וואל פון דער וועלט עקזעקוטיווע מיט דער באטייליקונג פון פארשטייער פון ארץ ישראל, אמעריקע, אייראפע, אפריקע און אויסטראליע, זענען דער פראקטישער אויסדרוק פון א געאייניקטער אלגעמיין ציוניסטישער באוועגונג, וועלכע איז באוווסטזיניק פון איר ארבעט אויף די צוקונפט צייט. 3 צענטערן אין תל אביב, ניו-יארק און פאריז וועלן פונקציאנירן פאר דער ארגאניזאציאנעלער, קאנסטרוקטיווער און פאליטישער טעטיקייט.

מיר וועלן ארבעטן פלייסיק כדי צו שטארקן אונזערע כוחות. מיר וועלן קומען פיל שטארקער צום קומענדיקן קאנגרעס און הגם אן פארטיי צוואנג אין געוויסע פראגן וועלן מיר זיין געאייניקט אין אזא כוח וועלכער וועט פארזיכערן אז פארטיי קאפריזן זאלן נישט האבן קיין שליטה אין דער אנטשיידונג פון די העכסטע פאלקס פראבלעמען. טיף באזארגט פארן גורל פון דער ציוניסטישער באוועגונג אין די שווערע טעג פון קאמף וועלכע דערווארט אונז אויף אלע פראנטן פון יידישן לעבן נייען מיר, אלגעמיינע ציוניסטן, צום קאמף האפנונגספול און מיטן טיפן גלויבן, אז מיר וועלן ארויסגיין פון קאמף געשטארקט.

THE DAY Jan 3 1947

NEWS —AND— VIEWS

The Zionist Congress:
Last Word.
Its Chief Failure.
Its Great Achievements.

—By DR. S. MARGOSHES—

Basel, Dec.—I propose to write one more piece on the World Zionist Congress, now finally ended, and—period.

The Congress, having turned over all its powers to the Great Actions Committee before it expired, has practically left its main problem unsolved. The new leadership about which there was so much heated talk and crying out-loud, is still to be elected. And already there is considerable speculation as to the composition of the incoming administration. The combinations that may be resorted to are almost endless, including the restoration of the Weizmann regime. The party maneuvers are already in full swing and nobody knows how they will end. Most of the members of the Great Actions Committee will not be present at the first meeting, any way. I should know, for I am one of the many members of the new Great Actions Committee who because of transportation schedules, made long in advance and not to be altered save at the risk of being marooned in Europe for months on end had to clear out of Basel soon after the close of the Congress. The field, then, having been left to the professionals it may be assumed that they will do very much as they please, if only they can agree among themselves as to what pleases all of them most. For all purposes and intents therefore the Great Actions Committee meetings will reenact the scenes of the World Zionist Congress sessions until, in good time and after the patience and the political maneuvering of all and sundry shall have been exhausted, it will finally agree on a new leadership.

However, it would be a grievous error to suppose that because the Congress did not wind up its work the way a Congress should, it has not notable achievements to its credit. It has. And though opinions will vary as to the value and import of these achievements and some will doubt whether they are achievements at all, there can be no doubt as to the far-reaching influence of the work accomplished at the Congress.

I should say the Congress has clarified and finally voiced in an authoritative fashion the thinking of the Zionist movement on the most vexing issues before the World Zionist Organization. Thus the Congress, after a long and heated discussion, decreed that unless the situation changes there shall be no Zionist participation in the forthcoming Palestine Conference called by the British Government. That was a decision of first class importance, which the twenty-second World Zionist Congress, despite many attempts made to sidestep the problem, faced courageously and finally put on record for the incoming administration, whatever its composition, to follow.

The next important policy laid down by the twenty-second Zionist Congress relates to Jewish resistance and terrorism in Palestine. The Congress courageously and as clearly as possible made a distinction between resistance undertaken by the Haganah for the defense of Jewish rights in Palestine, including the right of Jews, with or without certificates, to enter the Jewish National Home, and the violence practiced by dissident groups recognizing no national discipline. That the Congress had the guts to speak out in such a forthright manner not only against the terrorists in Palestine but also against their allies and protagonists in America, who, under various names and fronts, have presumed to represent the Jewish or rather the Hebrew people and act for them, redounds, in my opinion, to the great credit of the Congress.

But possibly the greatest and the most far-reaching piece of work accomplished by the Congress is the verdict pronounced on the outgoing administration. For though there was no formal vote of censure on the Weizmann regime and its policies, there is no denying that Congress, through its majority, turned away from the past administration and mapped out a road which only a new leadership could travel. In essence the Weizmann regime and policies were repudiated as if there had been a formal vote to that effect.

Whatever the character of the new administration, it will not proceed along the old, well-worn paths. To be in line with the spirit that prevailed at the last Zionist Congress it will have to be militant and daring and follow a course of the most stubborn resistance to the British attempts to liquidate Zionism. That in the generation of the fighting spirit of the last Zionist Congress the delegation of the Zionist Organization of America, led by Silver and Neumann played a decisive part, is, to me, a source of gratification for it demonstrated what I've often said in this place and elsewhere, namely, that American Jewry had come of age and was now ready to assume the leadership of world Jewry.

The AMERICAN JEWISH OUTLOOK

Member, American Association of English-Jewish Newspapers
Published weekly by the Outlook Publishing Co., 1104-1106 Commonwealth Building, 316 Fourth Avenue, Pittsburgh 22, Pa. ATlantic 1600

Dr. Asher Isaacs, Editor; Albert D. Goldman, Managing Editor; Albert W. Golomb, General Manager.
Saul Spiro, Literary Editor; Betty Rauh Cohen, Society Editor; Bertha Haberman, Circulation.
Exclusive rights to Jewish Telegraphic Agency Service and World News Service. Trinity Court Studios, 313 Sixth Ave., official photographers. Entered as second-class matter, December 20, 1934 at the Post Office at Pittsburgh, Pa., under Act of March 3, 1879.
Subscriptions $2.50 per year. Upon expiration, unless notified to the contrary, subscriptions are continued.

Friday, January 3, 1947

Zionist Leadership

THE QUESTION AS TO WHAT MAN OR MEN ARE TO LEAD the World Zionist Organization during the next year can be answered in one of four ways. A British Jew, Chaim Weizmann, might again be persuaded to assume the helm. An American Jew, Abba Hillel Silver, might assume leadership. A Palestinian Jew, Ben Gurion, might fill the job. A mediocre dark horse might be selected as a compromise. Or a triumvirate consisting of Weizmann, Silver, and Ben Gurion might take over.

We must rule out the alternative of mediocre leadership which would be just a compromise person innocuous to opposing viewpoints. Zionism needs the strongest possible leadership today. Next, we would like to frown upon the triumvirate plan. It has never worked successfully for very long in times of peace; it has never worked in time of war. And let us remember that Palestine is in a state of war.

We think that the best possible arrangement is for one man to assume leadership. We can see one very good reason for not electing a Palestinian. The latter would be at the mercy of the British army which could place him in protective custody at will and virtually make him incommunicado. We can see some advantages and some disadvantages in electing Dr. Chaim Weizmann. Against him is his age and his health, as well as long incumbency. The fact that he is a British citizen is both in his favor and against him. As a British citizen, one to whom Britain is indebted, and one favorably known to the older British statesmen, his voice carries more weight than any other British Jew or any American. But the very fact that he is British can likewise tie his hands as the time for a showdown is reached.

In favor of Abba Hillel Silver is the fact that he is an American and therefore not subject to British control or jurisdiction. He likewise has youth and health, is a rare combination of brilliant orator and administrative ability. Then, too, and we might as well realize it, he is highly regarded by the Republican Party which is gong to control American policies within a few weeks. Against him is the fact that in his negotiations with the British he would not have the avenues open to him which Weizmann enjoys. His diplomacy would have to be backed by the tinge of American pressure. This latter is built on the shifting sands of State Department personnel.

It would have been better for the Zionist cause had a president been elected. The failure to agree on leadership is tantamount to admitting the failure to agree on policy. With the British policy built on force, and the Arab policy built on fomented hate, the Jewish policy should likewise be clear. Unfortunately, it is not.

Between You and Me

By BORIS SMOLAR

Editor in Chief, Jewish Telegraphic Agency

AMERICAN JEWISH OUTLOOK Jan 3 1947

POLITICAL TRENDS: British Ambassador Lord Inverchapel was willing to bet a box of cigars that the 100,000 displaced Jews whose admission to Palestine was recommended by the Anglo-American Inquiry Committee would be admitted in 1947 . . . This was prior to the conclusion of the Zionist Congress when the Ambassador, like many others, was apparently certain that Dr. Weizmann's policy would prevail . . . Whether he would be willing to make the bet now is rather questionable . . . In fact, there was apprehension among some of the outgoing members of the World Zionist Executive that Britain might react to the Basle resolution against participation in the London parley on Palestine by declaring that the Palestine mandate was no longer valid . . . They fear that British Foreign Secretary Ernest Bevin would refuse to recognize the Jewish Agency as the spokesman for the Jewish people if Zionist leaders fail to attend the London Conference when it reopens this month . . . They based their arguments on the fact that Bevin indicated that he believes that matters concerning Jews in Palestine should be discussed with Palestine Jews only . . . At one time he even went so far as to tell Zionist leaders bluntly that Jews outside of Palestine "have no voice" in matters affecting relations between Britain and the Jews in Palestine . . . Incidentally, it can now be told that during the pre-Congress talks between Bevin and leaders of the Jewish Agency the latter told him that the Zionists would join the London Conference if Shertok and the other detained leaders were released . . . This was the only condition advanced by the Jewish Agency negotiators . . . Bevin was thus certain that Zionist participation in the London Conference was practically agreed upon, since he arranged that Shertok and the others be released . . . His great disappointment came after he conferred in New York with Dr. Abba Hillel Silver, who told him that the release of the Jewish Agency leaders was not sufficient inducement for the Zionists to agree to take part in the London parley . . . What Bevin had to say about this is not fit to print.

★ ★ ★

Who's Who and Why

By SHEILA WOOD

1-3-47 The Detroit News

IN THE land that has been called holy by Jews, Arabs and Christians, there is no peace. If, in this portion of the earth where were born great teachers who uttered unto humanity converging angles of the truth which could bring understanding and hence peace, there is continually sown the seeds of hate, what hope is there?

Internationally known Rabbi Abba Hillel Silver, of Cleveland, one of the delegates to the twenty-second World Zionist Congress which met at Basel, Switzerland, gave up his reservations on the Queen Mary to take part in post-congress discussions by the 77-man general council.

The Jewish Agency is composed of 19 members representing Zionists, Orthodox and Labor Party Jews. David Ben-Gurion, of Jerusalem, was re-elected as coalition chairman and Rabbi Silver elected as chairman for the United States.

The executive decided that it would act in accordance with the resolution of the World Zionist Congress to shun London talks under existing conditions, i.e., as long as Britain adheres to her 1936 white paper policy on immigration to Palestine. Rabbi Silver was among those who fought against participation in the London talks.

This was the big question to which Jewry sought an answer: Shall the congress approve the Jewish Agency's formula for the partition of Palestine into separate and independent Arab and Jewish states as a bargaining basis with Britain? It was reported that Britain's Bevin was for some form of partition. And Secretary of State Byrnes had given the red light to the partitionists.

★ ★ ★

ABBA HILLEL SILVER

Cleveland rabbi seeks answer to Palestine problem

THE RABBI with the sad eyes was born 53 years ago in Lithuania and was brought to this country when he was 9 years old. The boy took easily to the American way of life and proved himself a brilliant scholar. After receiving his B.A. from the University of Cincinnati, he attended the Hebrew Union College, from which he emerged as a qualified rabbi and later won his D.D. from there. For two years he served a Wheeling, W. Va., congregation.

It was in 1917 that the Temple of Cleveland called him and that city has been home ever since. World War I took him back to Europe and he served with our forces and was decorated by France.

He was appointed by President Hoover to a national committee to alleviate unemployment, a problem to which he has since given so much time and thought that Ohioans consider him the father of the unemployment insurance movement of their state. He was instrumental in getting the Consumers League to make a survey of both unemployment and unemployment insurance and, as chairman of the committee formed to handle these matters, had much to do with the pioneer legislation along those lines. He stands high in the regard of organized labor and has helped arbitrate many industrial disputes.

★ ★ ★

THE smooth-spoken Rabbi Silver is one of Cleveland's outstanding civic leaders and threw his weight on the side of the city-manager form of government.

He is an ardent Zionist and has been increasingly active in the efforts to establish a Jewish homeland. But that which lies deepest in his heart is the matter of preserving Jewish culture and Jewish life. He does not believe that "assimilation" is the right way, since that would mean the surrender of Jewish distinctiveness. He visions a "communion of minds as the only basis for true fellowship between Jew and non-Jew." This viewpoint he has put forth in his book, "The World Crisis."

★ ★ ★

ONE OF Israel's clear voices in America, he is well-known to radio listeners as well as on the lecture platform and has helped to raise millions of dollars for the relief of his distressed people throughout the world.

Among his best-known books is "Religion in a Changing World," in which he declares "The church is a dynamic agency," and sees no conflict between religion and science.

The Jewish people were among the earliest seekers after democracy and Rabbi Silver in "The Democratic Impulse" has painted the picture of their strivings through the ages to establish a democratic regime, from the time Moses led them out of bondage under Pharaoh to the twentieth century.

And this scholarly rabbi is the man who has just been elected as chairman of the executive of the Jewish Agency for the United States. Will he help to lead these wanderers upon the face of the earth into the Promised Land which right now has ceased to flow with milk and honey?

★ ★ ★

AS HAVELOCK ELLIS wrote, "The Promised Land always lies on the other side of a wilderness" and the Jews have traversed a wilderness that has been centuries wide.

Divided Zion

THE ECONOMIST, January 4, 1947

IT is fifty years this year since Theodor Herzl convened the first Zionist Congress. But the New Year of 1947 ushers in no Zionist Jubilee. It dawns on a Zionist Organisation that is more perplexed than at any time in its history. The twenty-second Zionist Congress rose last week from a dispiriting scene at Basel. Its decisions leave the movement leaderless and divided.

There is fairly wide agreement in the movement on the end to be sought: a Jewish State. But there is disagreement on the means of seeking it. One large group—that led by the movement's only proven statesman, Dr Chaim Weizmann—favours its establishment by perseverance in negotiation with the British Government. The opposing group, led by the head of the Zionist Organisation of America, Dr Abba Silver, argues that the British mind is closed to all thought of helping Jewry, and that the movement must henceforth rely on pressure politics engineered through American political influence, plus the armed strength of the Palestinian Jews. By the narrowest of majorities, the American Zionists and the Palestinian extremists, voting in anti-British alliance, won the day for the second view. To understand their victory, the composition of the Conference must be borne in mind. It consists of delegates elected by national groups of Zionists on a basis of one to every 8,000 subscriptions paid. The American contingent is, therefore, the largest present. So the fight resolved itself into a tug-of-war between European minds and American money. The onlooker is left with an irresistible impression that the latter (given largely out of belief in the suitability of the National Home as a place for refugees) has bought political power to men unacquainted with political responsibility.

The split that divided the conference may be unexpected to Gentiles who think of Jews as a clannish and homogeneous people. But it was easily foreseeable. Last September, the Jewish Agency Executive, after consultation with the British and American Governments, agreed to advocate partition, because it could see no other way out of the diplomatic deadlock. Since then, its decision has been under consistent fire from two quarters—the Zionists of America, clamouring for the whole country even at a vicarious cost in British and Palestinian lives, and the extremists of Palestine.

Anticipating schism, and hoping to avoid it, the more statesmanlike delegates began by feeling their way at Basel. But the Americans soon made their intransigence plain. Dr Weizmann, therefore, plumped for the negotiation of partition and trusted that his immense prestige and appeal as a leader—"there is a drop of my blood in each house and barn in Palestine"—would carry the day for his more moderate and practicable plans. But political judgment dwindled in an atmosphere super-charged with emotion. In the small hours of Christmas Eve, the Congress was called upon to decide whether or not to attend the adjourned meeting of the Conference on Palestine convened for January by the British Government. The Weizmann group proposed attendance "on the basis that the White Paper (of 1939) should be abrogated and that the Jewish Agency should be empowered to work for the establishment of a Jewish State." The Americans' proposal was for non-attendance, unless "there shall be a change in the situation," in which case "the General Council of the Zionist Organisation is to decide whether to take part in the Conference or not." (The General Council is a body of 77 Zionists from all over the world which cannot easily be convened at short notice; its executive, a smaller body, has no policy-making powers.)

Dr. Weizmann had made his retention of the Presidency of the Organisation contingent upon the passing of the first resolution—that is, upon a free hand to negotiate partition. The Congress carried the second resolution by 171 votes to 154. He therefore packed his bag and left Basel. No other personality could hope to command a majority vote for the Presidency. The General Council, therefore, lamely set up an executive consisting of a coalition of the American Zionists, the Palestinian Labour leaders and the Mizrachi or Orthodox Zionists—a body in which none of the three groups controls a working majority, and in which all differ on the implementation of the Silver policy bequeathed to them by their parent Congress.

★

For, if Rabbi Silver's speeches be analysed, he has no positive plan of action, unless it be violence. He talks vaguely of "activism." His theories are founded on two assumptions; the first, that the British mind is closed and made up; the second, that the United States Government can be converted by pressure into a "positive political factor" in favour of a wholly Jewish Palestine. The first assumption is false; the makers of British policy on Palestine are anything but sure. The second assumption is, to judge by several current facts, likely to be false also. The relevant facts include the recent transfer of responsibility for Palestinian affairs from the White House (which, under present management, seldom pauses to consider Arab views) to the State Department (which needs to do so). They also include a recent statement by Mr Byrnes that he could help the Zionists only if they agreed to confer in London; an official invitation just extended to the Crown Prince of Saudi Arabia to visit America, and last, but not least, the new oil deal (described in the previous article) which requires political security in the Arab lands for its success. The American Government cannot be best pleased to see Rabbi Silver returning in triumph to start his pressure tactics.

Reduced to its essentials, the Silver policy is negative except where it falls back upon violence as a last resort. Its triumph, and indeed a number of developments at the Congress, suggest that collective emotion turns Jews into inconsequent politicians whose only resort, when cornered, is to fling themselves with Maccabean abandon into some political abyss. For instance, every American voter for the Silver policy subscribed in the next breath to a resolution outlawing the terrorists; yet each had himself, in voting for the policy, implicitly accepted terrorism as a weapon in his arsenal. Another incident riddled with inconsequence was created by the Hashomer Hatzair, a moderate labour group of Palestinian delegates, 20 strong, which favours co-operation with the Arabs in a bi-national State. When the vote was taken on the Weizmann *versus* the Silver policy, these 20 delegates rated above all other considerations the fact that Dr Weizmann was ready to partition, and they were not. They, therefore, withheld their votes from him and put in the far more uncompromising Dr Silver. However great the Jews' age-old capacities as fighters, in business, in the arts and other fields, they are politically an inept people.

Yet their plight and the way out of it call for the opposite qualities: political logic and vision. And the vision required must spread far beyond the narrow range of Rabbi Silver's blinkers—that is, beyond the issue of Palestine alone. For any one who looks ahead must bear in mind the fact that anti-Semitism has not abated with the fall of Hitler. On the contrary, the prospects of it have increased. He once proclaimed that it was a "useful revolutionary expedient . . . you will see how little time we shall need in order to upset the ideas and criteria of the whole world simply and purely by attacking Judaism." He saw far. As a result of the example he taught, anti-Semitism to-day is not just a manifestation of individual prejudice but one of the most convenient weapons at the disposal of any reactionary. It will, for obvious reasons, show its sharpest edge at times of economic crisis. It may threaten the security of Jews everywhere. It is feared by the immense numbers who, happy as assimilated citizens of the countries they inhabit, do not want to be pushed towards Palestine by Rabbi Silver or anyone else.

Zionism, seeking to increase the numbers in a Jewish State in Palestine, is ready to harness the forces of anti-Semitism to its Palestine policy. But in doing so it mingles, for its own immediate political purposes, problems which, if all the Jews who are not Zionists are to remain secure and undisturbed, had best be kept as far apart as possible. It is harmful to the future of Jewry, as a whole, to suggest that the confines of Palestine are boundless and to try to rope into it Jews who are happy where they are. Rabbi Silver may be plunging his race into a limelight and a state of insecurity which is the reverse of what most of its members desire.

What is the immediate future likely to bring? Until the new compromise executive has sorted itself into a workable unit, nothing positive can be expected of the Zionists except renewed activity by terrorists. There are optimists who see in the fact that the executive is a coalition a chance that the Zionists may yet attend the London Conference. But what matters is less the act of attendance than the mood in which the attending delegates come. Some at least of those now in the saddle advocate attendance only because to do so will cast a better light upon their later operations. Meantime, the Palestinian Arabs have been called to arms.

Is there any means whereby the British Government can prevent armed conflict in Palestine? It is the only body that can do so. To hope that the thought of a Conference on January 20th will halt armed men is obviously vain. The only chance to stave off the shedding of British, Arab and Jewish blood is to say at once, and with resolution, exactly what the British Government is ready to do.

The indecision of the Zionists affords a moment that must be seized. The alternative courses now are either to admit failure, abandon the thought of a British base in Palestine and lay the matter before Uno with a recommendation that it partition the country and guarantee the frontiers so as to avoid a *coup* by either Jewish or Arab force, or else to dictate and uphold a partition of British manufacture. The Zionists of America are not the only element to be considered. It is certain that a mass of ordinary Palestinians would see virtues in the introduction—at long last—of a note of permanence and security. What is wanted is a man who will make up his mind, and stick to it and act before, not after, the bloody fight that is brewing. Can the present Cabinet produce such a man?

SILVER IMPERIALISM

New Statesman & Nation 1-4-47

THE London Conference was postponed in order that the Zionist Congress at Basle could elect a new Jewish Agency Executive with a clear mandate to negotiate with the British Government. The contrary has happened. The Congress has peremptorily refused the Agency permission to take part in the Conference "under present circumstances," and has elected a new Executive in which the influence both of the Palestinians and of Labour is markedly reduced. It has left to the newly-elected General Council—a coalition of incompatibles—the task of deciding whether circumstances have changed sufficiently to justify negotiations. Finally, as a mark of ingratitude to the one great Jewish statesman, it has refused to give Dr. Weizmann the free hand which he demanded as a condition of re-election as President. It did not have the effrontery to put one of his transatlantic assailants in his place, but preferred to remain leaderless in the coming year of decision.

It is vital to understand the reason for this lamentable state of affairs. The Zionists met at Basel for the first time for seven years. During that time a violent shift in the balance of forces within World Jewry has taken place. The East European Jews, the stronghold of Zionism for fifty years, have been virtually liquidated. American Jewry, ten years ago a trivial force in Zionist politics, has become a major and self-assertive power, with a financial stranglehold in the movement. American Jews in 1946 contributed some £25,000,000,000 for European relief and for the development of the National Home, about two-thirds of the total budget.

But the growth of American Zionism was counterbalanced by the growing cohesion and national self-consciousness of the Palestinian Jews. In the period when no Congress was possible, the Palestinian leaders dominated the Jewish Agency and largely dictated Zionist policy. Dr. Weizmann, Ben Gurion, Shertok and Mrs. Meyersohn may differ among themselves, but they have worked together for years as the Shadow Cabinet of a Jewish nation struggling for its existence. At Basel they stood solidly together as advocates of Partition, opponents of terrorism, and supporters of an immediate entry to the London Conference. For this policy they had a mandate from the Jews of Palestine and support from British and Dominion Zionists.

It might have been supposed that Palestinian Jewry would be permitted to have the last word in the discussion of its own future. The aim of Zionism has always been to create, not an overseas colony, but an independent Jewish nation. But at Basel the Palestinians were continuously assailed by a United States delegation whose outlook, tactics and policy were far more American than Jewish. The leader of the Americans was Rabbi Silver, an ambitious politician whose primary aim was to oust Dr. Weizmann from the presidency, to assert American influence and to challenge the whole policy of Anglo-Jewish co-operation on which the National Home is based. Publicly, he attacked the Palestinians for themselves proposing Partition instead of making exorbitant demands which could be whittled down in the course of the negotiations. But his real indictment was that, despite General Barker, they were still pro-British, and willing to work Partition instead of welcoming a conflict with the British Army. Shertok and Ben Gurion, who

cont. on next page

PUBLIC BIDS BRITAIN ACT ON PALESTINE

Quick Solution Is Sought as Montgomery and Cunningham Shape Anti-Terror Plans

By CHARLES E. EGAN
Special to THE NEW YORK TIMES.

LONDON, Jan. 3—Pressure on the British Colonial and Foreign Offices to find a speedy solution of the Palestine impasse increased today following the resumption of terrorist activity in the Holy Land yesterday.

The public's patience, as reflected in the press, is wearing thin over the continuing casualties among British troops stationed in the troubled area.

As the powerful Manchester Guardian joined the editorial clamor that Britain find a way out through the partition of Palestine into Arab and Jewish states with a United Nations guarantee of their borders, Lieut. Gen. Sir Alan G. Cunningham, High Commissioner for Palestine, arrived in London.

Sir Alan immediately went into consultation with Arthur Creech Jones, Colonial Secretary, and Field Marshal Viscount Montgomery, Chief of the Imperial General Staff. Their conversation lasted just over an hour.

Mr. Creech Jones' office would not comment on the result of the conversation. It was reported, however, that they had talked not only of security measures directed at subduing the Jewish terrorists but also long-term policy for the area.

U. S. Intervention Reported

Reports that the United States had intervened in the problem through a State Department note advocating partition gained wide currency today but were denied categorically by both the Colonial and Foreign Offices. At the Foreign Office it was said that it had been known that the State Department favored such a solution and had instructed its representatives in the Middle East along that line but that no communication to that effect had been sent by the department to the British Government.

The Foreign Office said it was entirely possible that President Truman and Secretary of State Byrnes or Dean Acheson, Under-Secretary of State, may have discussed the partitioning of Palestine in talks with Foreign Secretary Bevin while he was in the United States, but it would not confirm that such conversation had taken place.

In the meantime the fresh outbreaks of violence in Palestine have prompted Scotland Yard once again to invoke extra security measures, including special guards for public buildings in London.

Guardian Suggests Plan

In its leading editorial today The Manchester Guardian suggested that the Government draft and carry to the United Nations Security Council a plan calling for the partition of Palestine into Jewish and Arab states, reserving only Jerusalem and a small area as a United Nations trusteeship.

"We might propose ourselves as the administering power for this area," the editorial continued, "or we might suggest an international trusteeship, which would fit well with the historic religious complex of Jerusalem."

The editorial said that, one way or another, Britain should be rid of "an intolerable burden which has ceased to be either an honor or a duty to carry."

The London Evening News said in its leading editorial tonight:

"The time for stalling is now ended. It is imperative that the Government should now announce its policy and take the full weight of responsibility for carrying it through."

Editorials in similar vein have been appearing with growing frequency.

Suppression Move Feared

LONDON, Jan. 3 (AP)—Both Government informants and Jewish Agency sources predicted that Sir Alan G. Cunningham would ask for authority from the British Cabinet to launch an all-out offensive against Jewish underground resistance.

They attached special importance to the presence at the meeting of Viscount Montgomery, who conferred recently with British military authorities in Palestine.

A Jewish Agency spokesman said that "all Whitehall knows that if the army in Palestine gets its head, the last hope of British Arab-Jewish settlement will vanish."

Laborite Attacks Silver

R. H. S. Crossman, Labor Member of Parliament who served on the Anglo-American Committee of Inquiry on Palestine, attacked the "outlook, tactics and policy" of the United States delegation to the Zionist Congress, which he said were more American than Jewish.

Writing in the Leftist periodical New Statesman and Nation, Mr. Crossman said that American Jewry had become a self-assertive power with a financial stranglehold on the Zionist movement.

He attacked Dr. Abba Hillel Silver of Cleveland, Ohio, a leader of the United States delegation at Basle, as "an ambitious politician whose primary aim was to oust Dr. Chaim Weizmann from the presidency," and challenge the policy of British-Jewish cooperation.

Report on World Zionist Congress to Be Given Here

A report on the recent World Zionist Congress in Basel, Switzerland, will be given by Ezra Z. Shapiro, a delegate to the congress, at a meeting of the Cleveland Zionist District at 8:30 Thursday night at the Cleveland Heights Masonic Temple, 1635 Lee Road, Cleveland Heights.

Shapiro, president of the Cleveland Jewish Community Council, said yesterday the main problem that divided the congress was whether representatives should be sent to the London conference this month. The delegates voted finally not to send representatives unless Great Britain agreed to a proposal for a Jewish state in Palestine.

"The London conference is based on the Morrison-Grady plan under which neither Arabs nor Jews would receive a national status," Shapiro explained. "Great Britain's unyielding and oppressive attitude in the matter resulted indirectly in the elimination of Dr. Chaim Weizmann of England from the administration of world Zionist affairs."

Asked about an earlier report that he had assailed Rabbi Abba Hillel Silver for his actions at the congress, Shapiro said he "neither condemned nor assailed Rabbi Silver as was reported. I was simply observing what happened at the congress and disagreed with Dr. Silver because I feel the elimination of Dr. Weizmann was unwise and unfortunate."

Dr. Stephen S. Wise Quits Zionist Group In Protest Over 'Imperiling' Leadership

Dr. Stephen S. Wise, founder and former president of the Zionist Organization of America and for many years its official spokesman here and abroad, announced last night his severance from all official connection with the body.

He made the announcement at a public meeting of the Free Synagogue, 40 West Sixty-eighth Street, of which he is rabbi, at which he gave a report on the World Zionist Congress held recently in Basle, Switzerland, to which he was one of the American delegates. He said his withdrawal from office in the Zionist Organization of America, of which he is a vice president, was based on his refusal "to substitute Zionism of the present imperiling regime of the Zionist Organization of America for the Zionism of Weizmann, Brandeis, Nordau and Herzl."

Dr. Wise and Rabbi Abba Hillel Silver of Cleveland, now president of the Zionist Organization of America, have not seen eye to eye on Zionist problems and have differed on the solution of the Palestine problem. Dr. Wise has sided with the so-called partitionists. Dr. Silver is a leader of the opposition.

In his summary of the results of the Congress at Basle, Dr. Wise declared that the meeting was nothing less than tragic in its inadequacy in relation to a great hour. "It was, despite all that press agents may say, in large part a collection of personal hatreds and rancors and private ambitions," he said.

Dr. Wise declared that his answer to the question of why he does not accept the Congress and its results as faits accomplis, is, "I do, for I believe in the process of democracy." He added, however, that at Basle "there were great moral issues at stake, and these are not affected or decided by elections. Numbers prevail at elections. Moral issues are not thus decided. I made a grievous withal pardonable mistake the day before the Congress adjourned. I could not believe that what happened could conceivably come to pass; that England and America would jointly be rebuked and rebuffed by the Congress and that Dr. (Chaim) Weizmann would be dropped as pilot when most needed, our foremost statesman, our wisest leader though without the support of press agents.

"The voting meant little or nothing. The barest majority, whipped together by electioneering devices worthy of an American political convention at its worst, voted to make it impossible for Dr. Weizmann to go to the London Conference and, therefore, to retain the leadership. Many who voted 'no' would have preferred to vote in the affirmative if caucus bondage had not intervened to rob them of their freedom."

He characterized the results of the Congress as a "pyrrhic victory." He referred to the formation of the group by the Congress to act for it, as "a cabinet not of all talents, but of all ambitions, unholy and unlimited, the cabinet representing a maximum of compromise and a minimum of conviction."

Issues Sidestepped, He Says

Dr. Wise pointed out that little if any consideration was given by the Congress to the question of what should and could be done to end the reign of violence and unreason. He said that the paramount question of what is happening in Palestine was not adequately or honestly considered. He added that the Congress did not meet issues squarely, and that instead of issues there were personalities. He termed the Congress a tragedy, "but one not irreparable."

In referring to the ZOA here, he said "no little evil resulted from a profound misunderstanding of the power of the Zionist Organization of America. It was unfortunately taken for granted by many European and Palestinian delegates that the $100,000,000 relief fund of 1946 was secured through the instrumentality of the Zionist Organization of America, concerning which it may truly be said that it aided little, but it raided much."

He said that those who believe as he does must be united in the demands for the establishment of a Jewish State in an adequate area of Palestine. Although withdrawing from all office of the ZOA, Dr. Wise pledged all personal efforts "to serve Zion and Zionism."

Wise Quits Zionist Group in Protest

NEW YORK, Jan. 4—(U.P.)—Dr. Stephen S. Wise, founder and former president of the Zionist Organization of America, severed his affiliation with the body last night in protest to "the tragedy of personal hatreds and rancors" of the recent World Zionist Conference at Basel, Switzerland.

Wise, who was a delegate to the conference, said his resignation as vice president of the Z. O. A. was his "refusal to substitute Zionism of the present imperilling regime of the Z. O. A. for the Zionism of Weizmann, Brandies, Nordau, and Herzl." Wise, an advocate of the partition of Palestine into Jewish and Arab sections, opposed the views of Rabbi Abba Hillel Silver, president of the Z. O. A. at Basel.

Wise said the congress had not considered basic remedies for the "reign of violence and unreason" in Palestine. He said none of the great moral issues had been decided because "there was a maximum of compromise and a minimum of conviction and electioneering devices worthy of an American political convention.

Rabbi Wise Quits U.S. Zionist Post

NEW YORK (AP)—Rabbi Stephen S. Wise, one of the founders and former head of the Zionist Organization of America, has announced his withdrawal from "all office" in the organization because of what he termed its "imperiling" leadership.

At the same time, Dr. Wise, now vice president of the ZOA, told his congregation at the Free Synagogue that the recent world Zionist congress in Switzerland was "nothing less than tragic in its inadequacy." He described it as "a collection of personal hatreds and rancors and private ambitions."

Dr. Wise further declared the Zionist cause had "fallen on evil days and ways" and that the recent congress had been "a terrible defeat for the cause, nothing less than a disaster."

Jan 4, 1947

10

די וואך אין אידישען לעבען

די נייע ציוניסטישע עקזעקוטיווע. — דער זיג פון די אלגעמיינע ציוניסטען. — דר. סילווער און דוד בן־גוריון, די צוויי פירער פון דער נייער אריענטאציע. — ווי אזוי וועט זיך עס באלאנסירען. — אידישע סטודענטען אין אמעריקאנער קאלעדזשעס. — סיטי קאלעדזש איז גרייט פאר'ן ציוניזם און יעיל איז גרייט פאר אסימילאציע. — א ווארנונג. — פון ס. דינגאל

עס האט גענומען דעם ציוניסטישען אקציאנס־קאמיטעט פינף טעג צו דער־וויילען א נייע עקזעקוטיווע. און דאס העכסטע, וואס מען קאן זאגען וועגען דער נייער עקזעקוטיווע איז — אז מ'האט קיין בעסערע, ווארשיינליך, ניט געקאנט צוזאמענשטעלען.

קיין פארטיי האט נישט געוואלט ארונטערלאזען פון איר פרייז, אדער אויפהויבען זיך העכער פון אירע אינ־טערעסען; און דערפאר איז די ציו־ניסטישע ארגאניזאציע, צום ערשטען מאל אין אירע פופציג יאר, געבליבען אהן א פרעזידענט. און די עקזעקוטיווע איז איינגעטיילט געווארען אין דריי חלקים: ארץ ישראל, וואשינגטאן און לאנדאן. וואו וועט זיין דער קאפ, וואו וועט זיין דאס הארץ און די פיס פון דער נייעגעבוירענער עקזעקוטיווע — דאס וועט ווייזען די גאנץ נאענטע צו־קונפט. מיר שיינט, אז עס וועט ניט נעמען לאנג און עס וועט זיך ארויס־ווייזען, אז דאס הארץ איז אין ארץ ישראל, דער קאפ אין וואשינגטאן און די פיס אין לאנדאן...

.

עס וואלט געווען ניט מער ווי נאטירליך, אז דער קאפ פון דער נייער עקזעקוטיווע זאל זיין אין ארץ ישראל. ווייל — ערשטענס, איז דער פארזיצער פון דער עקזעקוטיווע — דוד בן־גוריון — אין ארץ ישראל; צווייטענס, האט ארץ ישראל צען מיטגלידער אין דער עקזעקוטיווע, די אנדערע 9 אדער 10 זענען פארטיילט צווישען וואשינגטאן און לאנדאן.

אין פאליטיק זענען אבער ציפערען פון דער קלענסטער וויכטיגקייט. די פערזענליכקייט פון פירער שפילט א סך גרעסערע ראלע, ווי די צאל מיט־גלידער, וואס זיי פארטרעטען.

און עס קען ניט געלייקענט ווערען, אז די שטארקסטע פערזענליכקייט פון דעם איצטיגען קאנגרעס איז ארויס דר. סילווער. ער האט געוואונען פאר זיך און פאר די אלגעמיינע ציוניסטען דעם ערשטען פלאץ אויפ'ן קאנגרעס און אין דער נייער עקזעקוטיווע.

אים האט זיך איינגעגעבען צו שאפען מער איינהייט אין זיינע רייען, ווי דאס האט באוויזען דוד בן־גוריון אין די רייען פון דער מפא"י. ווען דר. סילווער האט גערעדט, האט קיינער פון זיינע חברים זיך ניט אויפגעשטעלט צו „טשאלענדזשען" זיין רעכט צו רע־דען אדער צו מאכען וועלכע־עס־איז דערקלערונגען.

דוד בן־גוריון האט געהאט אן אפא־זיציע אין זיין אייגענער פארטיי. איך ווייס ניט, צי דאס איז דערפאר, ווייל אין די רייען פון דער ארבייטער־פא־טיי הערשט א גרעסערע מאס דעמא־קראטיע אדער א קלענערע מאס דיס־ציפלין. אבער ווען דוד רמז און אליעזר קאפלאן, מיטגלידער פון זיין אייגענער פארטיי, זענען ארויסגעטראטען קעגען זיין שטעלונג ביי די וואלען פון דער נייער עקזעקוטיווע, איז דערמיט גע־שטארקט געווארען די האנט פון דר. סילווערס גרופע.

עס איז דעריבער ציפרי צו זאגען, צי דער לייטענדער גייסט אין דער נייער עקזעקוטיווע וועט זיין דוד בן־גוריון, דער טשערמאן פון דער עקזע־קוטיווע אין ארץ ישראל, אדער דר. אבא הלל סילווער, דער טשערמאן פון דער עקזעקוטיווע אין אמעריקא.

עס איז אויך א פראגע, ווי וועט זיך האלטען דער לאנדאנער טייל פון דער עקזעקוטיווע, כאטש ער איז דער קלע־נסטער טייל.

אזוי לאנג ווי ענגלאנד איז די מאנ־דאטען־מאכט, וועט לאנדאן ניט קאנען איגנארירט ווערען, און דר. נחום גאלד־מאן און בערל לאקער זענען ניט קיין עקזעקוטיוו־מיטגלידער, וואס לאזען זיך איגנארירען. אויך ניט פראפעסאר בראדעצקי.

עס איז דעריבער גאנץ מעגליך, אז ארום א פראגע, וואס וועט אויפגעהויבען ווערען אין לאנדאן, זאל זיין א חילוקי־דעות צווישען וואשינגטאן און ארץ ישראל. און דעמאלט קאן געשאפען ווערען א גאנץ ערנסטע סיטואציע. וואריום וואשינגטאן און לאנדאן האבען ניט קיין מערהייט אין דער עקזעקוטיווע, און לאנדאן און ארץ ישראל, וואס האבען יא א מערהייט דעה, זענען פאליטיש און מאטעריעל אנגעוויזען אויף אמעריקא.

ווער, אויב ניט דער גאנצער אק־ציאנס־קאמיטעט וועט קאנען אויס־גלייכען א סכסוך צווישען די דריי טיילען פון דער עקזעקוטיווע, און וועל־כער א מאיאריטעט האט די דעה און א מינאריטעט האט די מיטלען?...

מיך וואונדערט דעריבער ניט, וואס אזויפיל גוטע ציוניסטען, וואס האבען זיך צוריקגעקערט פון קאנגרעס האבען אויסגעדריקט ווייניג באגייסטערונג מיט די רעזולטאטען פון קאנגרעס.

אבער אויך זייער פעסימיזם קומט אבער אביסעל צופרי.

עס איז מעגליך, אז גראד די שוואכע זייטען פון דער עקזעקוטיווע ווע־לען פארגרעסערען די מאס פאראנט־ווארטליכקייט פון אירע מיטגלידער. און אלע וועלען זיך אנשטרענגען צו העלפען איינער דעם אנדערען, אנשטאט צו באהערשען.

דאס וועט זיין אפהענגיג הויפט־זעכליך פון צוויי מענשען: דר. אבא הלל סילווער און דוד בן־גוריון. אויב וויפל זיי וועלען קאנען ארבייטען צו־זאמען און קוקען מיט די זעלבע אויגען אויף אלטע פראבלעמען און נייגעשא־פענע סיטואציעס.

.

וואס פילט אן אמעריקאנער אידי־שער סטודענט וועגען אידישקייט?

מיר איז אויסגעקומען היינטיגע וואך צו לייענען צוויי באריכטען וועגען דעם, און ביידע האבען באשטעטיגט מיינעם אן אלטען חשד, אז א אידישער סטו־דענט פילט אין קאלעדזש ניט קיין סך אנדערש ווי זיינע עלטערן פילען אין דער היים.

פינדעסטוועגען איז כדאי צו באמערקען דעם אונטערשייד אין דעם כאראקטער פון אידישע סטודענטען אין די קאלעדזשעס גופא, און די ווירקונג וואס די מלחמה האט געהאט אויף אויף געוויסע אידישע סטודענטען.

אלעקסאנדער מ. ביקעל, א אידישער בחור, וואס האט שטודירט פאר דער מלחמה און האט זיך איצט צוריקגע־קערט אין סיטי קאלעדזש צו פארענ־דיגען זיין שטודיום, איז דער בעסטער אויטאריטעט צו שרייבען וועגען דער ענדערונג, וואס ער האט געפונען צווי־שען די אידישע סטודענטען פון פאר און נאך דער מלחמה.

ער שרייבט אין „קאנגרעס וויקלי", אז פאר דער מלחמה האבען אידישע סטודענטען אין סיטי קאלעדזש שטארק דעבאטירט די פראגע פון אינדיע, כי־נע, אימפעריאליזם און נאך אזעלכע וועלט־ענינים. אידישע פראבלעמען זענען געווען זעהר ניט פאפולער, דער, וואס האט אויפגעהויבען א אידישע פראגע, איז באטראכט געווארען פאר א „שאוויניסט". און דאס איז געווען די ערגסטע באליידיגונג פאר א אידי־שען סטודענט אין סיטי קאלעדזש.

איצט איז די לאגע אן אנדערע. דער אידישער סטודענט שעמט זיך ניט צו רעדען וועגען אידישקייט, און באווייזען, אז אים אינטערעסירט די לאגע פון זיין פאלק, און ער איז גרייט עפעס צו טאן וועגען דעם.

פאר דער מלחמה האבען די קאמו־ניסטען געשפילט א גרויסע ראלע צווי־שען דער אידישער סטודענטענשאפט אין סיטי קאלעדזש. איצט זענען די סטודענטען גרייט אויפצונעמען א אי־דיש־נאציאנאלע אריענטאציע.

לוידער איז די הלל ארגאניזאציע פון בני־ברית די איינציגע, וואס פונקציא־נירט אין סיטי קאלעדזש אויף א משותיות־דיגן אופן. אבער די „ליגע פאר א פרייער ארץ ישראל" (א פראדוקט פון בערגסאנ'ס „חיבורו קאמיטע") קלייבט זיך צו ווערען דארט טעטיג.

אויב אונזערע ציוניסטישע גרופעס וועלען דורכגעס פארלירען אזא וויכ־טיגען עלעמענט פון דער אידישער יו־גענט, וואס וואלט שפעטער געקאנט צושטעלען אי בויער, אי טוער פאר ארץ ישראל, וועלען זיי קיינעם ניט קאנען באשולדיגען, אויסער זיך אליין.

מיר האבען אין אונזערע בודזשעטען גאנץ באדייטענדע סומעס פאר אלע טעטיקייטען. נאר ווען עס קומט צו דער יוגענט, זוכען מיר אפצוקומען מיט גראשענס.

אין גאנג פון טאג

פון

ב. צ. גאלדבערג

The Day Jan 4 1947

צוריק פון ציון־קאנגרעס

די אמעריקאנער דעלעגאטען צום ציוניסטישען קאנ־גרעס אין באזעל קומען צוריק אהיים מיט'ן זיג אין רייזע־טאש.

„דער אמעריקאנער ציוניזם האט פולשטענדיג געזיגט אויפ'ן לעצטען ציוניסטישען קאנגרעס", האט דערקלערט ראבאי סילווער ביים לאנדען אין ניו יארק.

איצט קומט די פראגע: וואס וועלען זיי טאן מיט'ן זיג? אן אנדייטונג אויף דעם האט געגעבען טאקע דער־זעלבער ראבאי סילווער: „דער אמעריקאנער ציוניזם וועט צוריקפירען צו די הערצל־אידייען פון קלאסישען ציוניזם."

אבער וואס איז „קלאסישער ציוניזם"? איז א חלוקה פון ארץ ישראל מיט א אידישער מלוכה אין א טייל פון לאנד „קלאסישער ציוניזם"? איז דאס בילטמאר פראָ־גראם „קלאסישער ציוניזם"?

און וויבאלד מען דארף צוריקפירען צום קלאסישען ציוניזם, איז דאך א סימן, אז מ'איז פון דעם אוועק. און ווי וועט מען עס צוריקפירען צו דעם?

וואס וועלען סילווער און ניומאן טאן, וואס וויצמאן און גאלדמאן וואלטען ניט געטאן?

איך שטעל די פראגע ניט רעטאריש. איך מיין עס טאקע פשוטו כמשמעו: איך פרוביר אנאליזירען — וואס איז טאקע דער פועל־יוצא פון פארגאנגענעם קאנגרעס.

ווי ווייט די נייעס פון באזעל איז צו אונז דערגאנגען דורך דער פרעסע, האט דער ציוניסטישער קאנגרעס אפגעשפיגעלט די מבוכה און דאס צעטומלעניש אין די מהות פון די ציוניסטישע קרייזען איבער דער וועלט.

און די האפנונג, אז דער קאנגרעס וועט אריינברענגען קלארקייט און באשטימטקייט, איז ניט מקוים געווארען.

פון קאלענע אלפערין, וואס איז געווען דער קארעס־פאנדענט פון „טאג" אין באזעל, און וועלכער איז א נוטער ציוניסט, וואס איז באקאנט מיט ציוניסטישער פאליטיק, האבען זיך ארויסגעכאפט הארבע ווערטער.

זיין לעצטען באריכט פון'ם שלוס פון קאנגרעס הויבט ער אן מיט די ווערטער:

„געווען אן אומגליקליכער קאנגרעס. איך וויל ניט געבריווען קיין דראסטישע אויסדרוקען. מען רעדט דא אויך וועגען א הפקר־דיגען קאנגרעס."

איך קאן פארשטיין זיין געמיט:

א ציוניסטישער קאנגרעס אין אזא קריטישער צייט פאר'ן ציוניזם האלט אפ זיין לעצטע זיצונג א גאנצען מעת־לעת ניט אונטערבראכען, טאג און נאכט, און קאן זיך ניט איינינגען — ניט אויף א פראגראם, ניט אויף א פרעזידענט און ניט אויף אן עקזעקוטיווע אפילו...

איך האב אבער מער איינזעעניש מיט'ן קאנגרעס: נאך אלעמען — קאן אין א סך הכל פון ציפערען ניט זיין מער, ווי עס איז דא אין די ציפערען.

דער מענש, וואס איז צעטומעלט און קאן זיך ניט אנטשיידען, זייענדיג אין ניו יארק, צי אין תל־אביב, צי אין לאנדאן, קאן דורך א כישוף נישט ווערען קלארער זעעוודיג און מער אנטשלאסען, ווען ער קומט קיין באזעל און טרעפט זיך מיט אנדערע, וואס זענען ניט ווייניגער צעטומעלט ווי ער.

עס איז ניט דער מענש, נאר די אומשטענדען. און די אומשטענדען זענען געווען שלעכטע.

די אומשטענדן זענען געווען שלעכטע ניט אין אביעק־טיווען זין פון ווארט. דארטען, אין ארץ ישראל, זענען די אלגעמיינע סאציאלע און עקאנאמישע אומשטענדען גאר ניט שלעכט. וואס איז יא שלעכט — זענען די פאלי־טישע אומשטענדען, וועלכע די בריטישע פאליטיק האט נאך פארשארפט מיט דעם. וואס אירע פאליטיקער זענען קליגער און ביטערער פון אונזערע ציוניסטישע פאלי־טיקער.

נעמט, למשל, די מעשה מיט דער לאנדאנער קאנפע־רענץ. און זעט וואס איר קאלאניאל־אפיס האט דא פאר־דרייט מיט די אידען.

די אידישע אגענטור האט געשטעלט ענגלאנד דריי באדינגונגען, לויט וועלכע אידען וועלען זיך באטייליגען אין דער קאנפערענץ אין לאנדאן — צוזאמען מיט אראבער און ענגלישע באאמטע.

די דריי פונקטען זענען געווען:

1. באפרייען די ארעסטירטע אידישע פירער פון דער אגענטור, וואס זענען געזעסען אין תפיסה אין לאט־רון. 2. אז צווישען די אידען זאלען אויך קאנען זיין פארטראטען אידישע קערפערשאפטען, וואס זענען ניט קיין טייל פון דער אגענטור, דאס הייסט — אנדערע, אויסלענדישע אידישע עלעמענטען. 3. אז ענגלאנד זאל אננעמען פאר א באזיס פאר דער קאנפערענץ דעם פרינ־ציפ פון א אידישען שטאט אין פאלעסטינע, וואס קאן עקזיסטירען און אין געהעריגע גרענעצען.

אט די באדינגונגען האט ענגלאנד ביי דער פריערדי־גער קאנפערענץ ניט אנגענומען, און דערפאר האבען זיך די אידען אין דער קאנפערענץ ניט באטייליגט.

די איינציגע פעסטע פאליסי, וואס דער קאנגרעס האט יא באשלאסען נאך שעה'ן־לאנגע דינגעניש, איז גע־ווען — א שטעלונג צו דער לאנדאנער קאנפערענץ. און דער באשלוס איז געווען, אז די עקזעקוטיווע טאר צו דער קאנפערענץ ניט גיין, סיידען די לאגע וועט זיך בייטען, לויט די געפאדערטע באדינגונגען.

איז לאמיר איצט זען וואו מיר האלטען מיט די באדינגונגען:

דעם ערשטען באדינג — באפרייען די אידישע פירער — האט שוין ענגלאנד דורכגעפירט. די ארעסטירטע זענען פריי. בנוגע דעם צווייטען באדינג וועט מסתמא קיין מניעה ניט זיין. דער הויפט באדינג איז דאך, נאטירליך, דער פרינציפ פון א אידישער מלוכה. ווי א באזיס פאר די פארהאנדלונגען — א אידישע מלוכה אין א צעטייל־טער פאלעסטינע, הייסט עס; ניט, חלילה, די בילטמא־רישע אידישע מלוכה.

איז אין זעלבען טאג, ווען ראבאי סילווער איז אנגע־קומען קיין אמעריקע, געקומען די נייעס פון לאנדאן, אז בן־גוריון האט שוין פארהאנדלט מיט קריטש דזשאונס פון דער ענגלישער רעגירונג, און ער, בן־גוריון, איז אזוי ארויס פון די כלים, אז ער האט שוין פארזיכערט דער וועלט, אז „א אידישע מלוכה וועט, אם ירצה השם, זיין נאך אין אונזער לעבען" — און ער איז, זאגט די ראדיא, זעכציג יאר אלט.

דעם פשט דערפון דארף מען לערנען, אז מ'וועט שוין גיין צו דער קאנפערענץ, מחמת ענגלאנד גיט נאך דעם פונקט פון פרינציפ פון א אידישען שטאט, ווי א באזיס פאר די פארהאנדלונגען.

אבער די ענגלענדער זענען א שפאר ביסעל קעלטער אין האבען, הפנים, שטארקערע נערווען, ווי די אידען.

איז נאך דער ידיעה, אז בן־גוריון איז אזוי אפטימיס־טיש, קומט דער ענגלישער טאפ קאלט וואסער:

זי, ענגלאנד, וועט ניט פארשלאגען קיין אידישע מלוכה, נאר זי וועט שטודירען אזא פלאן, אויב די אידען און די אראבער וועלען אים פארשלאגען אויף דער קאנ־פערענץ.

און צו פארשטארקען די זאך, קומט דער אפיציעלער „ספאוקסמען" פון אויסלענדישען מיניסטעריום און גיט צו, אז „די ענגלישע רעגירונג וועט ניט קאמפראמיטירן דעם אויסגאנג פון דער קאנפערענץ דורך געבען בן־גוריון'ען א גאראנטיע אין פאראויס פאר א אידישען שטאט, כאטש די רעגירונג קאן היינט זיין געניגט צו אזא קורס."

טוט נאר א קוק וואו עס האלט:

ענגלאנד האט נאך גארנישט געגעבען און אפילו גאר־נישט צוגעזאגט. זי האט ניט געמאכט קיין שום פאר־שלאג צו צעטיילען ארץ ישראל און געבען די אידען אפילו א פיצעלאנציקען טייל. זי האט בלויז געזאגט, אז אויב די אידען און אראבער — איר הערט? די אראבער אויך! — וועלען פארשלאגען אזא שטאט, וועט זי עס „שטודירען". און אפשר שטודירען מיט סימפאטיע.

אט דאס נאר!

האבען זיך שוין אידען חדשים ארומגעקריגט — צי יא חלוקה, צי ניט חלוקה, און א „ספאוקסמען" פון דער אידישער אגענטור, באריכטעט די „טיימז", האט שוין אפילו געזאגט וויפיל פראצענט פון דער חלוקה די אידען וועלען אננעמען — דעם חלוקה־פלאן פון דער אמאליגער פיל־קאמישאן, וואס סיי די אידען, סיי די אראבער האבען מיט צען יאר פריער צוריקגעוויזען.

און אזוי ווי עס זענען דא ווייניג אויסזיכטען, אז די אראבער זאלען קומען קיין לאנדאן מיט א פלאן צו געבען אידען א מלוכה אפילו אין א טייל פון פאלעסטינע, אדער אז זיי זאלען צושטימען צו א אידישען פלאן, וועט ענג־לאנד זיין פטור פון וועלכע־עס־איז פארפליכטונגען.

דערווייל האט זי שוין, ניט געבענדיג גארנישט, ארונ־טערגעדריקט דעם אידישען פרייז פון א בילטמאר קאָ־מאנוועלט אויף א פיל־קאמישאן מלוכה, און הלואי זאל איך ליגען זאגען:

אויב אידען זאלען טאקע קומען צו דער קאנפערענץ, וועט זי פון זיי ווייטער, דורך אן אראבישען שלאכטען־שמיס, עפעס ארונטערדינגען פון דער פיל־קאמישאן מלוכה אויך. און אזוי ווי די אראבער וועלען צו דעם אויך ניט איינשטימען, וועט זי, ענגלאנד, קומען מיט אירס א פלאן, וואס זי וועט ארויפצווינגען מיט געוואלט, א פלאן פון א אידישער אויטאנאמיע אין דער רעדו־צירטער געגענט, מיט א פארגרעסערונג פון דער קוואטע אין „ווייסען פאפיר".

קאנען ציוניסטישע פירער זיין אזוי בלינד?

ווען זיי וואלטען געקאנט קוקען ווייט, וואלטען זיי דאך ניט דערפירט צו וואס זיי האבען דערפירט.

(מער וועגען דעם — מארגען)

קרוסמאן תוקף בחריפות את „האימפריאליזם של ד"ר סילבר"

מאת ד"ר וואלטש
שליח „הארץ" בלונדון

Haaretz 1-5-47

לונדון, 4 (מיוחד ל„הארץ"). מר קרוסמן מתקיף ב„ניו סטייטסמאן אנד ניישן" את מה שהוא קורא „האימפריאליזם של ד"ר סילבר". בין השאר הוא כותב, כי מר סילבר נתן לפני צאתו לבאזל הבטחה למיניסטר החוץ האמריקאי, מר ג'יימס בארנס, כי ציוני אמריקה לא יעשו שום דבר שימנע את הסוכנות מלהשתתף בועידת בית־לאנקסטאר. בקשר לכך אפשר כעת לגלות, כי **סילבר אמר בבאזל למשקיף האמריקאי הרשמי, שהוא יהיה בעד השתתפות בועידה הארצישראלית אם מיניסטריון החוץ האמריקאי יתן הבטחה לתמוך ביהודים. מיניסטריון החוץ הביע סירובו לכך באמצעות משקיפו.**

סט"א מוסיפה: מר קרוסמן טוען, כי „לעומת התפתחותה של הציונות האמריקאית מתגברת התגבשות ההכרה העצמית של הישוב בארץ־ישראל. מטרת הציונות היתה תמיד ליצור עם יהודי עצמאי בלא מושבה מעבר לים. אולם בבאזל נתונים היו בני ארץ־ישראל להתקפה ממושכת מצד המשלחת האמריקאית שטכסיסיה, דרך ראייתה ומדיניותה הן הרבה יותר אמריקאיות מאשר יהודיות.

בהמשך מאמרו אומר קרוסמן, כי ד"ר **סילבר הבטיח למיניסטר־החוץ האמריקאי מר ג'יימס בארנס, שציוני אמריקה לא יעשו דבר למני־** [illegible]

עת השתתפות היהודים בועידת לונדון אבל ד"ר סילבר מחזיק בדעה שהיהודים הארצישראליים אינם אומה אלא קולוניסטים החייבים לציית להוראות היהדות העולמית, כלומר לציוני אמריקה". בבאזל, מילא ד"ר סילבר את התפקיד של „גיורגי השלישי" ואין ברצונו לסבול בתל אביב „מסיבות על כוס תה כדוגמת בוסטון". אנוכי — מתריע מר קרוסמן — הייתי מיעץ למיניסטר שלנו באווין שיתיחס בתשומת לב מועטה מלבד „לגוף שראשו נערף בבאזל". ד"ר וויצמן, מר דוד בן־גוריון ומר משה שרתוק, עדיין מחזיקים בידם את שרביט האוטוריטה. „במיניסטרים במדינה יהודית שתוקם בחלקה של ארץ־ישראל עוד יהיה בכוחם לדכא את הטירור". הטירוריסטים מתאמצים להעמיק ולהרחיב את הסכסוך בין הבריטים והיהודים הארץ־ישראליים, שד"ר סילבר מוכן, כנראה, לעזור להם בהבטחות של תמיכה ובדם יהודי אבל לא בדם אמריקאי. המצב הגיע לידי כך, שאך ורק החלטה מהירה תצליח עוד לשמור ולקיים את הסמכות של המתונים ולהציל מחורבן את הבית הלאומי".

NEWS —AND— VIEWS

THE DAY JAN 5

The Last Night Session.
Weizmann Going, Going, Gone.
The Silver Revolution.
Scenes at the Zionist Congress.

—By DR. S. MARGOSHES—

Basel, Dec.: — Eight-thirty in the evening began the last night session of the Congress and at this writing, twelve noon the next day, it still continues. Hope flares, however, that the meeting will not continue beyond three o'clock this afternoon. It so happens that the Mastermesse, where the Congress is held, closes down at that hour for the Christmas holiday.

As I look back at the long hours of the sleepless night that lies behind me what I remember is a succession of committee reports punctuated by rumors and alarums and highlighted by occasional vote taking. The rest is hazy and uncertain and of the stuff that dreams are made of. Much looks screwey and eerie in the wakeful, wee hours of the night.

As early as nine o'clock, in the midst of a report on education and culture, the rumor spread throughout the hall that Weizmann had withdrawn his candidacy for president of the World Zionist Organization. Consternation in the Weizmann ranks and jubilation among the Silverites. Denials alternated with reaffirmation. Then after a half an hour came the semi-official admission: Weizmann, not sure of a majority, had resolved not to risk an election. Deep gloom in the Weizmann camp. The only man still holding his head high is Meyer Weisgal. He is still sure of victory.

At ten, in the midst of the report on immigration and colonization, a new rumor started circulating: Weizmann had withdrawn his withdrawal statement. He was ready to fight it out, come hell or high water. And to corroborate it, Weizmann himself appeared on the rostrum, wan and tired, asking for the floor. He was leaving the Congress; is no longer in a physical condition to attend night sessions but wishes to bid the delegates good-bye and to express the wish that whatever they do or however they voted it will be to the best interests of the Zionist movement.

More reports plus declarations by minority groups, and more vote-taking, the pendulum swinging constantly from Weizmann to Silver and back again. The delegates, weary of talk, their eyes red with sleeplessness, drop off to sleep. Rows upon rows the snorers snore but the talkfest continues. For sound is the sleep of honest and tired delegates.

But suddenly there is a stir in the hall. The Political Committee is reporting with Silver as its spokesman. Resolutions about resistance and terrorism vie for attention with denunciations of the Bergson Group and the White Paper. The Congress mill grinds; majority reports alternate with minority reports and party declamations after the vote is taken. The crowd, again overcome with tiredness and sleep, grows quiet. A man with a camera runs from one corner of the hall to the other taking pictures of sleeping delegates.

But in a moment sleep flees from every eye in the Mastermesse. Silver's reading of the resolution calling for absence from the London Conference unless conditions change so radically that the Actions Committee finds it proper and expeditious to attend, has precipitated the loudest and longest squabble at the Congress. There are parliamentary maneuvres; there are among the Weizmannites and jubilation among the Silverites. And by this time, it was night and it was day—the new day.

My head is heavy and so must be that of the Congress. It is insane, almost criminal, I say to myself as I go down to the restaurant to gulp a cup of coffee. For two weeks Congress has marked time only to wind up with this wild, whole night session into which there is to be packed the work of a six-month parliamentary session. But such is Jewish democracy—the greatest, the most wonderful on earth. For hasn't a miracle been wrought before our very eyes—a Zionist administration without Weizmann? Or has it?

Five resolutions from five opposing groups, and the chairman has his own way of putting them to a vote. David Remez has not been the presiding official of the Vaad Leumi for nothing; his many years of parliamentary experience have taught him a trick or two. But then again Silver was not born yesterday, either. Back and forth the tide of battle flows. Then the last vote is taken and the Silver resolution wins. The London Conference seems further away than ever before.

Can Weizmann take it? It's gray morning when the question is put to sleepy delegates. Most of them are in no position to give a reply; they are too bleary-eyed and dog-tired for any political reasoning requiring more than a show of hands. But again Weizmann comes to the rescue. He sent a message that, under the circumstances, he chooses not to run. Again consternation

ראבאי וויז רעזיגנירט פון ציון־ארגאניזאציע אין אמעריקע

JAN 5 47
THE DAY

דערקלערט, אז ער וועט ווייטער ארבייטן פאר ציון־אידעאלן. — זאגט זיך ארויס פאר אידישער מלוכה אין א גרויסן טייל פון ארץ ישראל.

דר. סטיפען ס. וויז האט געלטען געמאלדען, אז ער רייסט איבער אלע אפיציעלע פארבינדונגען מיט דער אמעריקאנער ציון־ארגאניזאציע, פון וועלכער ער איז איינער פון די גרינדער, און פון וועלכער ער איז עטליכע מאל געווען פרעזידענט. דערביי האט דר. וויז אונטערגעשטראכען, אז ער וועט ווייטער דינען דעם ציוניזם און וועט ווייטער ארבייטן פאר די אידעאלן פון ציון.

זיין דערקלערונג וועגן איבעררייסען די אפיציעלע פארבינדונגען מיט דער ציון־ארגאניזאציע האט דר. וויז געמאכט ביי א מיטינג פון דער „פרי סינאגאג", פון וועלכער ער איז ראבאי און וואו ער האט אפגעגעבן א באריכט וועגן ציון־קאנגרעס אין באזעל.

אנגעבענדיג די אורזאכען, לפאי ער רעזיגנירט פון זיינע אמטען אין דער אמעריקאנער ציון־ארגאניזאציע, פון וועלכער ער איז וויצע־פרעזידענט, האט דר. וויז געזאגט, אז ער וויל ניט „אויסבייטן דעם ציוניזם פון וויצמאן, בראנדייס, נארדאו און הערצל אויף דעם ציוניזם פון איצטיגען שעדליכען רעזשים פון דער אמעריקאנער ציון־ארגאניזאציע".

עס איז קלאר פון דער דערקלערונג, אז עס הערשט א מיינונגס־פארשיידענהייט צווישען דר. סטיפען ס. וויז, און דר. אבא הלל סילווער, איצטיגער פרעזידענט פון דער אמעריקאנער ציון־ארגאניזאציע. דר. וויז איז אויף דער זייט פון די, וואס זיינען פאר דעם צעטיילונגס־פלאן פון ארץ־ישראל, דר. סילווער איז אין דער אפאזיציע.

רעדענדיג וועגן ציון־קאנגרעס אין באזעל, האט דר. וויז געזאגט, אז ניט געקוקט אויף אלע באריכטען פון פרעס־אגענטען, האט ביים קאנגרעס געהערשט „פערזענליכע קנאה שנאה און פריוואטע אמביציעס".

דר. וויז האט געזאגט, אז וויל ער גלויבט אין „דעמאקראטישע פראצעסען", נעמט ער אן דעם רעזולטאט פון קאנגרעס. דערביי האט ער אבער צוגעגעבען, אז: „עס זיינען געשטאנען אין קאן מאראלע פראגעס, וועלכע ווערען ניט באשלאסען דורך אפשטימונג. איך האב זיך קיינמאל ניט געריכט, אז אמעריקע וועט צוזאמען מיט ענגלאנד געטאדעלט ווערען דורכ'ן קאנגרעס, און אז דר. חיים וויצמאן וועט באזייטיגט ווערען גראד ווען זיין פירערשאפט איז צומייסט נויטיג. א גרויסע צאל פון די, וואס האבען געשטימט קעגען וויצמאנ'ען, האבען עס געטאן צוליב דעם, וואס זיי זיינען געווען פארפליכטעט דורך פריער " ארגאניזירטע קאקוס־מיטינגען".

דר. וויז האט אויך דערקלערט, אז די איצטיגע ציון־עקזעקוטיווע באשטייט ניט אינגאנצען פון פיל „פערזענליכקייט". אבער פון „פיל אמביציעס". און זי שטעלט מיט זיך פאר „א מאקסימום פון קאמפראמיס און א מינימום פון איבערצייגונג".

קריטיקירענדיג די פארהאנדלונגען פון קאנגרעס, האט דר. וויז געזאגט, אז מען האט ווייניג אויפמערקזאמקייט געשענקט צו דער לאגע אין ארץ־ישראל און ווי אזוי מען זאל אפשאפן דעם טעראר. אנשטאט צו פארהאנדלען „וועגן פראבלעמען, האט מען פארהאנדלט וועגן פערזענליכקייטען".

דר. וויז האט אויך געזאגט, אז דער כח פון דער אמעריקאנער ציון־ארגאניזאציע איז שטארק איבערטריבען. א סך אייראפעאישע און ארץ־ישראלדיגע דעלעגאטען ביים קאנגרעס זיינען דעריבער געווען אונטער'ן איינדרוק, אז דער 100 מיליאן דאלאר רעליף־פאנד פון 1946 איז געשאפען געווארען דורך דער אמעריקאנער ציון־ארגאניזאציע, ווען „אין אמת'ן האט זי ווייניג געהאלפען, אבער פאר זיך גענומען א סך קרעדיט".

צום שלוס האט דר. וויז ווידערהאלט, אז ער גלויבט, אז א אידישע מלוכה מוז געגרינדעט ווערען אין א גרויסען טייל פון ארץ־ישראל, און אז ער וועט ווייטער ארבייטן פאר די אידעאלן פון ציוניזם.

וואוהין ציעלט דר. וויז?

די אנטוישונג און פארביטערונג וואס דר. סטיפען ס. וויז האט אויסגעדריקט ביי זיין אנקומען קיין ניו יארק פון באזעל, זיינען איצט פארוואנדעלט געווארען אין א באשטימטען שריט, וואס אט דער ציון פיהרער האט גענומען: ער האט געמאך רעזיגנירט פון זיין אמט אלס וויס־פרעזידענט פון דער אמעריקאנער ציוניסטישער ארגאניזאציע און דערביי געמאכט א ביטערע אטאקע אויף דער נייער ציוניסטישער ליטונג וואס איז אויסגעקליבען געווארען אין באזעל. באזונדער ציעלט ער דא געגען דר. אבא הלל סילווער.

דר. וויז זעהט א "קאטאסטראפע" פאר'ן ציוניזם אין דעם, וואס דר. וויצמאנ'ס פאליטיק איז פארווארפען געווארען און וואס דר. וויצמאן איז ניט צוריקגעוועהלט געווארען צו פיהרערשאפט. דר. וויז מאכט די באשולדיגונג, אז עס זיינען באנוצט געווארען "אונמאראלישע" מעטאדען צו באזייטיגען וויצמאנ'ען און זיינע נאכפאלגער.

וואלט דר. וויז בלויז גערעדט אין זיין אייגענעם נאמען און וואלט זיין האנדלונג בלויז רעפרעזענטירט א יחיד, וואלט עס נאך געקענט צוגעשריבען ווערען צו פערזענליכע קריוודעס. עס איז אבער דא גרונט צו גלויבען, אז דר. וויז האט דא אפגעפייערט דעם ערשטען שאס פון אן אפאזיציע, וואס האט זיך פארמירט, אדער האלט זיך אין פארמירען, סיי אין אמעריקאנער ציוניזם און סיי אין וועלט־ציוניזם.

עס קוקט אויס ווי אט די אפאזיציע וואלט געהאט צוויי אויפגאבען פאר זיך: צו באקעמפען דר. סילווער'ס פיהרערשאפט און צוריקצוברענגען צום פאדערגרונט דר. וויצמאנ'ען. וואלט דאס בלי ספק געווען די רעכט פון דר. וויז'ן און אלע אנדערע, וואס זיינען מיט איהם פאר'ן ציון קאנגרעס און אויפ'ן ציון קאנגרעס. אבער צו טאן דאס איצט, נאכדעם ווי דער ציון־קאנגרעס האט זיך געשלאסען און זיינם אפגעטאן און גראד ווען דער ציוניזם האט פאר זיך אזוינע שווערע פראבלעמען, זעהט אויס, ווי עס וואלט זיך געשאפען אן אינערליכער ריס אין ציוניזם, וואס דראהט מיט גרויס געפאהר.

עס וואלט זיך וועלען האפען, אז אט דער ריס וועט פארמידען ווערען און אז די עפענטליכע אידישע מיינונג וועט ניט דערלאזען, אז אין א צייט ווען מיר מוזען האבען אחדות און קאאפעראציע אין ציוניזם, זאלען אויסברעכען נייע רייסערייען.

Journal Jan 6, 1947

V. XXI

היינט, ציון־מיטינג אין מאנהעטען סענטער; סילווער—הויפּט־רעדנער

THE DAY Jan 6 1947

היינט אין אווענט, דעם 6טען יאנואר, קומט פאר די ריזיגע מאסען־פארזאמלונג און פאלקס קבלת פנים פאר דער דעלעגאציע פון דער ציוניסטישער ארגאניזאציע פון אמעריקע אין מאנהעטען סענטער, 34טע סטריט און אכטע עוועניו. די צוויי גרויסע זאלען אין דעם מאנהעטען סענטער זיינען גענומען געווארען פאר דעם צוועק, אז די טויזענטער אידען זאלען זיין אימשטאנד צו הערען דר. אבא הלל סילווער, פרעזידענט פון דער ציוניסטישער ארגאניזאציע אין אמעריקע, וועלכער איז געווען דער צענטער פון שטורעם אויף דעם ציוניסטישען וועלט־קאנגרעס, ווען ער וועט היינט אווענט אפגעבען זיין באריכט וועגן דעם קאנגרעס.

אויסער דר. סילווער וועלען די אנדערע ציוניסטישע פירער רעדען וועגן דעם קאנגרעס. זיי זיינען: דר. עמנואל ניומאן, פרעזידענט פון דער אינטערים קאמיטע פון דער ציוניסטישער ארגאניזאציע אין אמעריקע, און נייע־דערוויילטער מיטגליד פון דער ציוניסטישער וועלט־עקזעקוטיווע; דושאדוש מארים ראטענבערג, פרעזידענט פון דעם אידישען נאציאנאל־פאנד; דניאל פריש, פארזיצער פון אדמיניסטראטיווען קאונסיל פון דער ציוניסטישער ארגאניזאציע, און אנדערע מיטגלידער פון דער ציוניסטישער דעלעגאציע, וואס האט זיך נאר־וואס צוריקגעקערט פון באזעל. דר. איזראעל גאלדשטיין, געוועזענער פרעזידענט פון דער ציוניסטישער ארגאניזאציע אין אמעריקע און נייע־דערוויילטער פרעזידענט פון דער וועלט־קאנפערענץ פון אלגעמיינע ציוניסטען, וועט זיין דער פארזיצער פון דעם מאסמיטינג היינט אווענט אין מאנהעטען סענטער. איינטריט איז פריי פאר יעדען.

דר. אבא הלל סילווער

דער היינטיגער קבלת פנים פאר דער דעלעגאציע איז ערווארט געווארען מיט דער גרעסטער שפאנונג פון אלע אידען, ווען דר. סילווער, וועלכער איז לעצטענס געווארן דער ציל־פונקט פון אטאקעס פון דער ענגלישער רעגירונג פאר זיין דרייסטער שטעלונג אויף דעם ציוניסטישען וועלט־קאנגרעס, וועט באקאנט מאכען וועגן זאכען, וואס זיינען פארגעקומען אויף דעם קאנגרעס און וועלכע זיינען נאך ניט איפגעדעקט געווארען. דר. סילווער, וועלכער האט רעפערירט צו דעם, אז אן אפטיילונג פון דער אידישער אגענטור זאל געגרינדעט ווערען אין אמעריקע, און וועלכער איז ניט אוועק אויף א שריט צוריק פון זיין פעסטער פאדערונג פאר א אידישער מלוכה אין ארץ ישראל, וועט פיל האבען צו זאגען וועגן די אטאקעס, וואס זיינען געהערט געווארען קעגען אים און וועגען דעם וויטערדיגן פראגראם צו פארמירען א אידישע מלוכה אין ארץ־ישראל. די אנדערע ציוניסטישע מיטגלידער פון דער דעלעגאציע, וועלכע זיינען געשטאנען פאראייניגט אין דעם קאמף פאר א זעלבסטשטענדיגער מלוכה אין ארץ ישראל בעת די זיצונגען אויף דעם 22סטען וועלט־קאנגרעס, וועלען אויך פיל באריכטען.

טיקעטס קען מען נאך קריגען אין אפיס פון דער ציוניסטישער ארגאניזאציע, 41 איסט 42טע סטריט.

Dilworth Lupton Says: 1-6-47 Press

Rabbi Silver Proposes Solution

Ever since I came to Cleveland in 1919, Rabbi Abba Hillel Silver and I have been close friends. We frequently exchanged pulpits. He lectured in my church and I in his. We visited in each other's homes.

Abba Silver ranks among any five top preachers in this country one might name. His mind is brilliant, positive, and creative.

As we sat talking in his study last week I couldn't keep horror memories from coming into my mind. Millions of Jews persecuted by the Nazis from 1933 to 1939 while the whole Christian world passed by on the other side. 200,000 Jewish D. P.'s famishing in concentration camps, boatloats of refugees shut out from Palestine by British guns.

And I thought to myself, this man leaning back in his swivel chair, pleading for his people, is probably their strongest champion.

It had never been quite clear to me before why the Zionists' one unyielding demand has been for a Jewish state in Palestine.

"The idea was born of the Dreyfus affair," Rabbi Silver explained. "In a country where we least expected it, there was this sudden outburst of anti-Semitism.

"Gradually our leaders began to realize that persecution could break out in other lands. That we are a minority everywhere and a majority nowhere, and that we can never plead our rights before the court of world opinion until we have a state of our own that gives us a place of refuge and international status.

"The Arabs were in the same predicament during War I, when the British promised statehood to both them and the Jews. Now, after Wars I and II the Arabs, who did none of the fighting, have six states, and the Jews, who contributed many thousand troops from Palestine alone, are denied statehood of any sort or size.

"And this in spite of the fact that the British Labor Party, not many months before it took office, pleaded that the government carry out their pledge for a Jewish Homeland in Palestine, even to the extent of encouraging the transfer of Arabs of Palestine to other Arab lands—a request never made by the Zionists."

"What do you think is the solution, Abba?"

"Our government should get together with Britain and say to the Arabs, 'All of us must regard the Middle East as a whole, and plan for it as a whole. You have been granted statehood. Now the Jews must be given the same dignity. In return, we will help you develop your countries commercially and culturally to the benefit of us all'."

"Just one final question. Would you personally approve of a Jewish state in Palestine considerably smaller than the present Zionist demand?"

To which Rabbi Silver replied: "I feel that no such sacrifice should be asked of the Jewish people. One partition of Palestine has already taken place. The Palestine of the Balfour Declaration was reduced by two-thirds when Transjordania was set up as an independent state.

"If Great Britain wishes now to make a further proposal of partition with the idea of setting up at once an independent Jewish state, I am sure that the Zionist movement would give the subject the most serious and searching consideration."

Rabbis Report Here on Zionist Congress

Press 1-6-47

The Cleveland Jewish community today studied the reports of two delegates from this city to the recent World Zionist Congress at Basle, Switzerland—Rabbi A. H. Silver of The Temple and Rabbi Rudolph M. Rosenthal of the Temple on the Heights.

Dr. Silver spoke before a crowd that tested the seating capacity of The Temple at E. 105th St. and Ansel Rd. while Rabbi Rosenthal gave his views upon arrival in Cleveland from Europe.

In his sermon Dr. Silver said:

"In the hearts of representative Jews from all world Jewry is the determination that with the aid of God and the sacrifice of the Jewish people there shall be established a Jewish state.

"The movement is determined there shall be no retreat. It repudiated a leadership that did not represent this dynamic and militant move, and it is resolved these tactics of evasion and endless maneuvers to outsmart the people must stop."

Rabbi Rosenthal declared that 200,000 Jews in Europe are held as "hostages" by the British in their attempt to effect a partition in Palestine.

Said he: "The problem can best be met by diverting Jews to Palestine. However, the British will not let them in unless Britain is allowed to cut Palestine to bits."

Dr. Silver commented on the failure of the World Congress to re-elect Dr. Chaim Weizmann as president. He asserted:

"I certainly am not an enemy of Dr. Weizmann. I am a great admirer of him. There are attempts being made to create the impression that I am an enemy and that I am plotting for his overthrow, also that I am a fanatical extremist, by birth and breeding a bitter enemy of Great Britain.

"I have been fighting, and am fighting, a wrong-headed policy of the British government. I do not believe in violent resistance as such. I am not a militarist. I am a rabbi and, as long as other avenues are open, violence is the last avenue."

CLEVELAND NEWS

Zionists Hear Silver Plea To Press 'Open Door' Drive

1-6-47

BY WILLIAM DINWOODIE
News Church Editor

A militant call for American Zionists to remain mobilized behind the move to open Palestine's doors to Europe's homeless Jews was sounded today by Dr. Abba Hillel Silver, spiritual leader of The Temple, E. 105th St. and Ansel Rd.

Speaking as the newly elected chairman of the political commission of the World Zionist Congress, Dr. Silver urged fellow Zionists to:

INSIST GREAT BRITAIN keep its promise to allow establishment of a Jewish homeland.

JOIN IN RESISTING British efforts to keep the Jews from Palestine.

URGE THE UNITED STATES government to take a determined stand for Jewish rights.

"Each Is Important"

"Each of these objectives is important if the Jews are to obtain what is rightfully theirs," Dr. Silver asserted.

"First of all, we must insist the British government fulfill its commitments to our people. To date it has done little but obstruct our path.

"We cannot rest," he continued, "until we have found home for the 200,000 Jews in the displaced persons camps in Germany. Children, eight to ten years old, in these camps have never known a normal life. Unless steps are taken to save them, they and their parents will become psychologically shattered.

Deplores Extremist Acts

"I deplore—and all good Zionists deplore—the murder and bloodshed of the extremists in Palestine. These acts would cease and order would be restored if the 'open door' policy were followed.

"I believe we should urge our government to take a determined stand for Jewish rights."

Dr. Silver's plea for all Jews to rally behind Zionist objectives followed his report to his congregation yesterday on the recent World Zionist Congress in Basle, Switzerland.

In it he pointed out that the congress, first in seven years, passed a resolution condemning murder and bloodshed and went on record for continued resistance to British policy. The congress declined to participate in the proposed London conference and took no action on the suggested partitioning of Palestine, he said.

DR. WISE CRITICIZED FOR QUITTING POST

Zionist Council Head, Others Call Rabbi's Attack Unfair, Cite His Past Devotion

The action of Rabbi Stephen S. Wise, vice president and former president of the Zionist Organization of America, in severing last Friday all official connections with the organization he founded fifty years ago, was criticized yesterday by Daniel Frisch, chairman of the ZOA administrative council. The council is the supreme body of the ZOA between conventions.

Mr. Frisch conceded the right of Rabbi Wise to express dissatisfaction and disagreement with the deliberations and conclusions of the recent World Zionist Congress at Basle, Switzerland, but he characterized Dr. Wise's attack and resignation as "undemocratic."

"Grand old fighter in so many causes that he is, and constant proclaimer of his faith in democracy, he seems unable to endure differences of opinion or political defeat without flaming anger," Mr. Frisch said. "He was, and I say it with regret, the most tragic figure at the Congress in Basle. His friends, the very people who fought for Chaim Weizmann to the last hour, found it neither feasible nor even possible to assign to Rabbi Wise a place in the new executive, or other position of importance.

Attack Called "Unthinking"

"What was not to be expected and what will grieve all Zionists of whatever political opinion is the unthinking attack of Rabbi Wise on the Zionist Organization of America. It is true that his devotion to Zionism in America has been long and unswerving, yet it is a fact that when his many followers made him president of the Zionist Organization of America, he left that organization poor and ineffectual and with but a handful of members."

Mr. Frisch said it was not the first time that Rabbi Wise has absented himself in anger from his fellow-Zionists and their effort. He expressed the hope, however, that Rabbi Wise "will regret and return to the fold."

He also took exception to Dr. Wise's charge that ZOA relief funds collected here "aided little and raided much." He pointed out that it was the General Zionists here that gave most generously and for years contributed money to the common funds of the United Palestine Appeal and United Jewish Appeals without special shares for their colonization work in Palestine.

Criticized by Mrs. Pool

Mrs. David de Sola Pool, member of the Actions Committee of the World Zionist Organization, asserted the Congress made real progress and that Rabbi Wise was wrong in his statement that hatreds and personal ambitions activated many American delegates. She declared that Zionists in this country will view with distaste Dr. Wise's sentiments regarding the results at the Congress. Her remarks were made in an address at a meeting of the World Federation of Sephardi Jews at the Community Center, 270 West Eighty-ninth Street.

Louis Lipsky, former member of The Jewish Agency and a ZOA delegate to the Basle Congress, expressed in a statement last night the hope for Zionist participation in the forthcoming London conference called by the British Government. He asserted that although the ZOA delegation led by Rabbi Hillel Silver, "played an important part in the decisions of the Congress, in the last analysis its views did not prevail on the principal issues." Of nineteen members of the New World Zionist Executive, he said, fourteen are in favor of partition in Palestine and participation in the London conference.

Dr. David Tannenbaum, director of the Economic Bureau of the Palestine Foundation Fund, who arrived here yesterday by plane after attending the Basle Congress, accused the British of retarding the economic development of Palestine through the refusal to grant import licenses to those who want to buy goods and material in the United States. He announced also that an exhibit of products and industries of Palestine would open here April 1, in the Museum of Industrial Art, Radio City.

דער Journal JANUARY 6, 1947.

גענערשאפט צו אמעריקאנער דעלעגאטען ביי'ם ציון קאנגרעס

ווי מען האט זיך צו זיי באצויגן אין באזעל. — "לינקע" און "רעכטע" ריכטונגען אויפ'ן קאנגרעס. — די צוזאמענשטויסן וואס זיינען פארגעקומען אויף די זיצונגען אין באזעל.

פון גדליה בובליק

איינגענטליך האט מען גערארפט אויפנעמען די אמעריקאנער ציוניסטען מיט אפענע ארעמס אויף דעם קאנגרעס אין באזעל. אמעריקא האט אין די לעצטע עטליכע יאהר צוגעשטעלט דעם לייבען־חלק פון די מיליאנען, וואס זיינען נויטיג פאר דעם אויפבוי פון דער אידישער היים: אמעריקאנער ציוניסטען האבען געשאפען דאס, וואס מען רופט אן אויפ'ן מארערנעם קריגס־לעבען "רהי סיניוס אוו וואר", און אלע ווייסען, אז אהן די געלד־מיטלען קען קיין נאציאן ניט שטעהן, און געווים קען קיין נאציאן ניט קריגען איהר ווידערגעבורט אהן די נויטיגע מיטלען. שוין דערפאר אליין האט דער אמעריקאנער ציוניזם גערארפט זיין זעהר חשוב אין די אויגען פון די ציוניסטען פון אנדערע לענדער, איבערהויפט אבער אין די אויגען פון די ציוניסטען פון ארץ ישראל, וואס ווייסען גוט וואס אמעריקאנער אידען האבען געטאן אויף אלע פעלדער פון דער עקאנאמישער אויפלעבונג אין אידישען לאנד.

אבער ניט דאס אליין. די אידישע געמיינדעס פון איראפא זיינען חרוב געווארען. גרויסע אידישע מאסען זיינען געבליבען נאר אין אמעריקא. אמעריקא איז דעריבער איצטער דאס לאנד פון די אידען אין גלות. און ווען אימיצער רעדט פון דעם אידישען פאלק אין חוץ־לארץ, מיינט ער הויפטזעכליך, די פינף מיליאן אידען (כן ירבו) פון אמעריקא. זיינען דאך דעריבער די אידען פון אמעריקא בארעכטיגט מעהר ווי די אידען פון אנדערע לענדער, צו רעדען אין נאמען פון אידישען פאלק.

און אמעריקא איז איצטער דער פלאץ, פון וואנען מען ערווארטעט צו קענען ווירקען פאליטיש צו גונסטען פון ציוניזם. און דאס וואס די אמעריקאנער אידען האבען שוין געטאן פאליטיש אויף דעם וואשינגטאנער פראנט, איז, לכל הדעות, פון וויכטיגער באדייטונג. דאס אלץ צוזאמענגענומען, האבען גערארפט מאכען די אמעריקאנער ציון־דעלעגאטען זעהר פאפולער אויף דעם קאנגרעס און זיי האבען גערארפט באהאנדעלט ווערען מיט ווירדע. די ציוניסטישע וועלט אויפ'ן קאנגרעס האט גערארפט זיין זעהר צופרידען, וואס ניט קוקענדיג, וואס דער קאנגרעס איז אויסגעפאלען אין א שווערער צייט פון יאהר, אין דעם געשעפטס־סעזאן און אין די קעלטען פון ווינטער, זיינען די דעלעגאטען פון דער נייער וועלט געקומען צו ערפילען זייער פליכט, אין דער שווערער און גרויסער שעה פאר ציון.

אזוי האט גערארפט זיין — עס איז אבער געווען פונקט קאפויר.

* * *

דער אנגריף אויף דעם אמעריקאנער ציוניזם און מכילא אויף דער אמעריקאנער דעלעגאציע, האט זיך אנגעהויבען מיט דער ערשטער הנחה, אז די אמעריקאנער ציוניסטען גיבען געלד, כדי יענער זאל זיך נעהן שלאגען. עס איז דערביי נעמיינט געווארען די פינאנציעלע הילף, וואס די אמעריקאנער אידען גיבען צו דער שוידבאַוועגונג אין ארץ ישראל. דאס איז א באשטענדיגונג וואס האט ניט קיין שום זין און איז געענטפערט געווארען מיט קראפט פון דעם אמעריקאנער צד: מען פארגרט פון אונז הילף, גיבען מיר, און נאכהער אטאקירט מען אונז דערפאר אויפ'ן קאנגרעס.

אביסעל שפעטער איז געקומען אן אנדער סארט אנגריף אויף די אמעריקאנער. דעם מאל פון בן־גוריון. אין א פאליטישער רעדע איז ער ארויס פון זיין הויפט־טעמע, כדי צו דערציילען פאר די אנוועזענדע, אז אין אמעריקא זיינען ניטא קיין גרויסע מענשען אין "האוז אוו רעפרעזענטאטיווס" און אויך ניט אין סענאט, און אז קיינער לייענט ניט אין אמעריקא, דאס וואס מען זאגט אין קאנגרעס, ווערענד אין ענגלאנד לייענט מען דאס וואס מען זאגט אין פארלאמענט. דער דאזיגער בטול צו אמעריקא איז געקומען ניט אויף דעם חשבון פון אמעריקא, נאר אויף דעם חשבון פון די אמעריקאנער ציוניסטישע דעלעגאטען אין באזעל: אויב אמעריקא איז אזא פלאכע מדינה, וואס גיט ניט ארויס קיין גרויסע מענשען, זיינען דאך, זעלבסטפארשטענדליך, די אמעריקאנער ציוניסטען ניט קיין גדולים און זיי דארפען זיך ניט רייסען, הייסט עס, צום פראנט...

און בנוגע צו דער ציון־ארבייט אין אמעריקא, האט בן גוריון אויך ארויסגעוויזען זעהר ווייניג אפשאצונג אין יענער רעדע. די ציוניסטען אין אמעריקא, האט עס געהייסען, שטעלען אלץ אוועק אויף זייער ווארט אלס א פאליטישען וואפען פאר דעם ציוניזם, אבער דער ווארט פון אידען האט ניט געהאט קיין ממשות אין דער לעצטער עלעקשאן: אט האבען אידען געוואוט פאר לעהמאן און ער האט פארלארען: די קוואליע פון די רעפובליקאנער איז געווען אזוי שטארק, אז זי האט אלץ פארפלייצט. ובכן, איז דאך דערפון די ראיה, אז דער ציוניזם וועט פון דער פאליטיק אין אמעריקא ניט געהאלפען ווערען. און בכלל מאכט עס דעם ציוניזם פאר א ניט־חשובע זאך, וואס הענגט אפ אין וואוטס און אין פאליטישע באסעס, ווערענד דער ציוניזם האט גערארפט געפירט ווערען אלס פארערונג פון דעם אידישען פאלק. די אמעריקאנער ציוניסטען האבען גערארפט קעמפען אין אמעריקא ניט אלס אמעריקאנער בירגער, נאר אלס שליחים פון אידישען פאלק. וועה וועט זיין דעם ציוניזם ווען עס וועט ווערען א פאליטישער שפיל אין די הענד פון די באסעס!

עס איז איבעריג אריינצוגעהן אין אן ארגומענט מיט אזעלכע גלונדלאזע טענות. זייער אינהאלטסלאזיגקייט און זייער לייכטזיניגקייט ליגט פון אויבען־אן. אמעריקאנער ציוניסטען קעמפען מיט די וואפען וואס עס איז ווירקזאם אין אמעריקא, און די אמעריקאנער ציוניסטען שטעלען זיך שטענדיג ארויס אלס די שליחים פון אידישען פאלק, און אין זיין נאמען מאנען זיי די ערפילונג פון דער באלפור דעקלאראציע און דעם מאנדאט. און והא ראיה, אז אלע גוי'שע פריינד פון ציוניזם אין אמעריקא ריידען וועגען די הבטחות, וואס עס איז געגעבען געווארען "טו דהי דזשואיש פיפל" אין די צוויי גרויסע היסטארישע דאקומענטען. עס איז קלאר, אז די גאנצע טענה איז נאר א תירוץ ארויפצופאלען אויף דעם אמעריקאנער ציוניזם. וועלכער איז אויסגעוואקסען און וועמען מען וויל ניט געבען זיין פלאץ. וואס עס קומט איהם. עס איז געצילט געגען דער מאיאריטעט פון אמעריקאנער ציוניסטען, וואס זיינען געקומען קיין באזעל מיט פארערונגען אויף אן ענדערונג אין דער פאליטיק. עס איז געזאגט געווארען אום קלאר צו מאכען דעם איינפלוס פון די אמעריקאנער אויף דער פאליטישער שיטה, אויף וועלכער דער קאנגרעס האט זיך גערארפט שטעלען און אויף די וואהלען.

דערצו באלאנגט אויך דער לאנגער און גוצלאזער געראנגעל, וואס איז געפירט געווארען וועגען דער שיטה. אויך די פאריזער רעזאלוציעס. וועגען פארשלאגען חלוקה. האבען געהאט א חלק אדער האבען ניט געהאט, אין דער אפווארפונג פון פרעזידענט טרומאן פון דעם מאריסאן־גריידי פלאן. מען האט דוקא געוואלט אויסדרינגען, פארקערט ווי די פאקטען זאגען, אז צו פארדאנקען דעם פאריזער פארשלאג האט וואשינגטאן זיך אפגעזאגט צו אקצעפטירען דעם מאריסאן־גריידי פלאן. ביז וואנען עס איז באשטימט געווארען פון דר. גאלדמאן אליין, אז די זאך איז ניט אזוי.

* * *

פון וואנען קומט די דאזיגע גענערשאפט צום אמעריקאנער ציוניזם אדער די אמעריקאנער ציוניסטען?

עס זיינען פאראן עטליכע סיבות צו דער ערשיינונג. ערשטענס, די אלטע איינגעווארצעלטע מיינונג ביי דער איראפעאישער אינטעליגענץ, אז אמעריקא איז בכלל א וואכעדיגע זאך, אז עס פעלט דא, אין דער נייער און גרויסער וועלט, דאס וואס זיי, אויף יענער זייט אטלאנטיק, רופען אן "קולטור". די אמעריקאנער קולטור איז ניט, אין זייערע אויגען, די אמת'ע קולטור. דער אמעריקאנער איז נישט גענוג געאיידעלט געגענאיבער דעם איראפעער. דאס איז אן אלטע קראנקהייט, פון וועלכער דער איראפעער האט זיך נאך ניט באפרייט און "ווי עס קריסטעלט זיך אזוי אידעלט זיך עס", די אידען האבען אבערגענומען דעם דאזיגען פאראורטייל פון די גוים, אזוי ווי ער שטעהט און געהט.

דערצו האבען אידען אן איינענעם פאראורטייל, וואס איז לוידער נישט אין גאנצען פאלש. די אמעריקאנער אידען האבען ניט אזוי פיל תורה, אזויפיל אידישע בילדונג, ווי די אידען פון די איראפעאישע לענדער האבען געהאט. ובכן, קען מען זיי ניט לאזען, הייסט עס, האבען א צו־גרויסע דעה אין גייסטיגע זאכען, און דער ציוניזם איז א גייסטיגע זאך מיט א זעהר פארצווייגטען גייסטיגען הינטערגרונד. געווים זיינען די שריפטען פון העס, פון פינסקער, פון הערצל און נארדוי, אחד־העם און סאקאלאוו, פון ביאליק און טשערניכאווסקי, ניט געשריבען געווארען אין אמעריקא. דעריבער טענה'ן די אנטי־אמעריקאנער, אז די אמעריקאנער ציוניסטען זעהען די זאך אויבערפלעכליך, געהען ניט אריין אין די טיפענישען פון דעם ענין, פארשטעהען זיך ניט גענוג אויף דעם נאציאנאלען גרונד פון דער באוועגונג. און ווידער, זאגען זיי, איז דער אמעריקאנער איך צופיל ביזי. ער זאל זיך נעמען די צייט און די געדולד צו פארנאנדערנעמען אלע ציוניסטישע פראבלעמען. זיין רצון איז גוט, אבער זיינע ידיעות זיינען ווייניג, און דעריבער וועט עס ניט טויגען, אז דער אמעריקאנער איינפלוס זאל זיין וועלטיג אין דעם ציוניזם. געלד, געווים, דאס איז נויטיג און די אמעריקאנער קענען א סך טאן אויף דעם געביט. זאל זיי נאט העלפען, אבער פירערשאפט דארף מען האלטען ווייט פון זיי.

און נאך א טענה האבען די ארץ־ישראל'דיגע און די איראפעאישע ציוניסטען צו די אמעריקאנער: אמעריקא האט געגעבען ווייניג מענשען־מאטעריאל צו דעם בנין־הארץ. חלוצים זיינען ווייניג פון אמעריקא, און חלוציות איז די נשמה פון דער ציון־באוועגונג. די אמעריקאנער, הייסט עס, זיינען הינטערשטעליג אין א גרויסען און וויכטיגען עיקר, און דאס מאכט דעם באלאנס געגען זיי.

און עס איז פאראן נאך א וויכטיגער פונקט אין דעם דאזיגען ענין. אין ארץ ישראל איז די ארבייטער־באוועגונג שטארק, איהר האנד ליגט אויפ'ן ישוב אין א באדייטענדער מאס, און די אלע עלעמענטען פון דער הסתדרות קוקען קרום אויפ'ן אמעריקאנער ציוניזם, וועלכען זיי האלטען פאר א בורזשואזנעם. מען טאר, הייסט עס, ניט לאזען, אז דער בורזשואזנער עלעמענט זאל וואקסען אין איינפלוס אין דער נאציאנאלער באוועגונג. מען דארף איהם האלטען אין געוויסע צוימען. וויל מיט דער צייט קען ער, דער בורזשואזנער ציוניזם, אפשוואכען די ממשלה פון לינקס אין דער היימלאנד. דער וואס האט באטראכט ווי די צוויי מחנות: די ארץ ישראל'דיגע ארבייטער דעלעגאטען און די אמעריקאנער ציוניסטען פון דער סילווער־ניומאן־מאיאריטעט, האבען געהויבען זייערע קארטען ביים שטימען, האט גלייך געקראגען דעם איינדרוק, אז דא שפילט א ראלע ניט נאר מיינונגס־פארשידענהייטען, נאר אויך קלאסען־אינטערעסען... די מאיאריטעט פון 171 געגען 154 אין דער פראגע פון גיין קיין לאנדאן, און וואס האט אויך געוואוט אין דער פראגע פון פירערשאפט, איז באטראכט געווארען פון די ארבייטער פירער אלס א פארלוסט פון לינקס געגענאיבער רעכטס פון סאציאליסטיש געשטימטע עלעמענטען געגען בורזשואזנע.

דאס אלץ איז געווען פארוויקעלט ארום דער שטימונג געגען די אמעריקאנער ציוניסטען, וואס זיינען געקומען קיין באזעל מיט דעם באשלוס צו מאכען זייער איינפלוס מעהר קענטיג ווי עס פלעגט זיין ביי פריהערדיגע קאנגרעסען. זיי האבען זייער וואונש דורכגעפירט. לאמיר האפען און ערווארטען, אז דאס וועט זיין לטובת דעם ציוניזם אויף דעם פאליטישען פעלד און אויך אויף אלע פעלדער פון ארץ־ישראל'דיגער טעטיגקייט.

קיינער וועט ניט לייקענען, אז די ארבייטער האבען ריזיגע פארדינסטען פאר בנין־הארץ און אלע וועלען מודה זיין, אז זיי זיינען דער רוקענביין פון ישוב. דאס איז אלץ וואונדערשעהן. אבער ס'זיינען פאראן מענשען אין אמעריקא און אנדערשוואו, וואס שרייבען, אז דאס וואס די ארבייטער פארטיי האט געהאט איר פרעזידענט פון דער ציוניסטישער ארגאניזאציע (ווייצמאן איז אפיציעל געווען פארעכענט אלס דער ליבלינג פון דער הסתדרות), דעם פאליטישען פארשטייער פון דער עקזעקוטיווע, דעם טרעזשורער פון דער באוועגונג און נאך פארשטעהער פון אנדערע דעפארטמענטס — איז אביסעל צופיל.

די אלע זאכען זיינען גאנץ לאגיש אין פאליטישען לעבען און דער קאמף ארום זיי איז גאנץ פארלאמענטאריש. און מען דארף זיי אלע פארשטעהן, אויב מען וויל זיך מאכען א ריכטיגען בילד פון דעם אידישען פארלאמענט, ווי ער איז אנגעגאנגען אין באזעל.

Silver Explains Zionist Stand; Says He Admires Weizmann

PD 1-6-47

Regardless of obstacles, world Jewry is determined a Jewish state shall be established in Palestine, Rabbi A. H. Silver said in his report on the World Zionist Congress to the Temple congregation yesterday morning.

Rabbi Silver, who was made a member of the new coalition Zionist executive of 19 delegates at Basel, Switzerland, last week, made his conference report to more than 2,000 persons. Every seat in the huge temple was filled, while some sat on carpeted stairways in the balcony and stood in passageways to hear.

Describing the congress of 77 delegates from world-wide general Zionist groups, the Socialist Palestine Labor party and Mizrachi or orthodox religious Zionists, as a "difficult" one, Rabbi Silver said one clear and direct line did emerge from the conflict of opinions.

"In the hearts of representative Jews from all world Jewry is the determination that with the aid of God and the sacrifice of the Jewish people there shall be established a Jewish state," he said.

"The movement is determined there shall be no retreat. It repudiated a leadership that did not represent this dynamic and militant move, and it is resolved these tactics of evasion and endless maneuvers to outsmart the people must stop."

Not Enemy of Weizmann

Rabbi Silver said he wanted to express some opinions concerning the change in leadership of the congress in which the office of president, formerly held by Dr. Chaim Weizmann, was not voted on.

"I certainly am not an enemy of Dr. Weizmann," he said. "I am a great admirer of his. There are attempts being made to create the impression that I am an enemy of his and that I am plotting for his overthrow, also that I am a fanatical extremist, by birth and breeding a bitter enemy of Great Britain.

"I have been fighting and am fighting a wrong-headed policy of the British government. I do not believe in violent resistance as such. I am not a militarist. I am a rabbi, and as long as other avenues are open, violence is the last avenue, the last extreme."

Rabbi Silver asserted that personal friendship had nothing to do with a political problem and that the change in Dr. Weismann's leadership was due to the majority desire of the congress.

Policy Denounced

"I did not at any time seek to succeed to Dr. Weizmann's office," he announced. "I asked my colleagues not to submit my name for the office, and they respected my wishes."

Rabbi Silver, who is president of the Zionist Organization of America and founder of the Cleveland Zionist District, largest group of its kind, said Dr. Weizmann had supported a policy that had to be abandoned.

Commenting on the charges made by R. H. S. Crossman, member of Parliament who served on the British-American inquiry committee on Palestine, that Rabbi Silver was "an ambitious politician whose primary aim was to oust Dr. Chaim Weizmann from the presidency," the head of the Temple said Crossman was "peeved at me and calls me a politician."

"If you like a man you call him a statesman; if you don't like him you call him a politician," Rabbi Silver told his congregation, which greeted his words with a laugh.

A "Jewish Solution"

The three important issues of resistance, attending the London conference and partition of Palestine all brought up their portion of conflict, Dr. Silver said.

"Dr. Weizmann demanded an end to all forms of resistance, recommended going to the London conference and negotiating there for partition," the rabbi said. "But as soon as we announce that partition of Palestine is a solution to the Jewish problem it becomes the 'Jewish solution' and becomes unavailable as a compromise solution."

Rabbi Silver said the congress resolved to boycott the London conference to discuss Palestine "unless changed circumstances would abrogate the White Paper." He said the London roundtable discussion was doomed to failure. Since Great Britain had made no proposals on partition, the congress had found no need to take any action on partition resolutions.

In closing, Rabbi Silver said there was no way of telling what Britain's reaction would be to the "unfortunate events transpiring in Palestine." He said he was "hoping and praying that fighting will not become necessary."

World Zionist Unity Forged At Basel, Says Dr. Silver

1-7-47 N.Y. Post

Despite "difficulties" among various factions at the recent World Zionist Congress at Basel, a United World Zionist movement has emerged, according to Rabbi Abba Hillel Silver, of Cleveland, president of the Zionist Organization of America and head of the American section, World Zionist Executive.

Speaking at a rally and reception in Manhattan Center last night for the recently returned Congress delegates, Dr. Silver reaffirmed the meeting's principal actions:

Opposition to the partition of Palestine and Jewish participation in the coming London conference, and censure of violent action by Jews in Palestine.

More than 4,500 persons were in the audience, and some cheered loudly at mention of the program of the Haganah (national defense army) and booed when Silver and other speakers criticized Irgun Zvai Leumi's extreme actions.

Without mentioning the name of Dr. Stephen Wise, who resigned upon his return to the U. S. as a vice president of the ZOA, Silver said statements that the Congress decisions were reached through undemocratic processes were made by "mischief makers performing a disservice to the movement."

"There emerged from Basel a united Zionist movement," he said. "Don't let anybody tell you anything different. An occasional change of leadership does not represent disunity in a movement."

American Zionists gained stature in the world organization, Silver said, because the U. S. and Palestine are the only two important remaining centers of Jewish life.

Discussing the non-violence resolution, Silver said, "I appeal to all patriotic Jews in Palestine, regardless of their affiliations, to refrain from those acts of desparation which are endangering our political position both in Palestine and elsewhere.

"The Congress resolved to resist unceasingly and with utmost vigor the persistent violation of the rights of the Jewish people. However, it condemned murder and the shedding of innocent blood, and it called on members of the dissident organizations to desist and to submit to national discipline."

MONDAY, JANUARY 6, 1947 — The Day

ציון־ארגאַניזאַציע ענטפערט אויף דר. סטיפען וויז'ס רעזיגנאַציע

דניאל פריש, טשערמאן פון אדמי־ניסטראטיוון קאונסיל פון דער אמע־ריקאנער ציון־ארגאניזאציע און מיט־גליד פון ציוניסטישען אקציאנס־קא־מיטעט, האט ארויסגעגעבן פאלגענ־דען סטייטמענט וועגן דר. סטיפען ס. ווייז'ס רעזיגנאציע פון דער ציוניסטי־שער ארגאניזאציע:

„מען האט געקאנט דערווארטען, אז דר. וויז זאל, צוריקקומענדיג פון באזעל קיין אמעריקע, שארף ארויס־טרעטען קעגן די באשלוסען פון קאנ־גרעס. דער קאנגרעס האט אנטשידען אפגעווארפען דר. ווייז'ס האלטונג אין די לעצטע פאר יאר. ער איז דארט, לײדער, געווען די אומבאהאלפענסטע און טראגישסטע פיגור. אפילו דער נייער אקציאנס קאמיטעט, וואו דר. ווייז האט א סך פאליטישע פריינט, האט ניט געפונען פאר נויטיג און פאר מעגליך אים צו נאמינירן פאר דער עקזעקוטיווע. זיי האבן יא געקעמפט ביז דער לעצטער מינוט פאר דר. וויצ־מאן; זיי האבן אקצעפטירט וואגאר דר. גאלדמאן, אבער ניט דר. וויז. דער אלטער קעמפער, וואס איז תמיד גרייט צו געבען יענעם א גאב, אבער אליין פארטראגט ער ניט קיין אנגריף אויף זיך, האט דאס, זעלבסטפארשטענד־ליך, ניט געקאנט פארבייגיין אהן א ברוגז ווארט.

„וואס עס איז אבער געווען אומ־מעגליך צו דערווארטען, איז אן אטא־קע פון דר. וויז אויף דער ציוניסטי־שער ארגאניזאציע פון אמעריקע, פון וועלכער ער האט באהויפטעט שטענ־דיג מיט שטאלץ צו געווען זיין פון אירע ערשטע גרינדער. מען מוז לײדער זאגן, אז וויניגסטענס אין די לעצטע יארן, איבערהויפט ווען אויף דער על־טער האט ער, אויס רעספעקט צו זיין פערזאן, שליסליך געקראגן אן אנבאט צו ווערן דער פרעזידענט פון דער זי־אָ־איי, האט דר. וויז וויניג געטאן פאר דער געדייאונג פון דער ארגאני־זאציע. ער האט פארלאזן דעם פאזיץ פון דער זי־אָ־איי מיט א נישטיגער מיטגלידערשאפט.

„דר. וויז'ס רעזיגנאציע פון דער ציוניסטישער פירערשאפט איז, אלזא, ניט פון פראקטישען מאמענט. עס איז, איבעריגענס, ניט דאס ערשטע מאל, וואס דר. וויז ווארפט דעם גט דער זי־אָ־איי. ער איז פון איר שוין אמאל אפגעשטאנען און איז געקומען צוריק.

אויב גאט וועט אים שענקען יארן — און מיר ווינשען דאס אים אלע — וועלען מיר אים נאך האבן צוריק מיט אונז. און טאמער וועט ער זיך דאס מאל איינשפארן, האט ער שוין פון פריהער געשאפען פאר זיך א סך אנ־דערע טריבונעס, פון וואנען מען וועט הערן זיין געבענשטע הויך־קלינגענדע שטים. ציוניזם איז קיינמאל ניט גע־ווען זיין איינציגע באשערטע — גע־זעלשאפטליך און פאליטיש איז דר. וויז א פאליגאמיסט.

„אמעריקאנער ציוניסטען וועט הויפטזעכליך אינטערעסירן וואס דר. וויז רעדט מיט אזא גרינגשעצונג וועגן דער זי־אָ־איי און וועגן איר ראָ־ליע אין דער ארבייט פון פאנדרייז־ינגען. ציוניסטען איבער'ן גאנצען לאנד זיינען די ענערגישסטע טוער און אנפירער פון דעם יונייטעד דזשואיש אפיל. צווישן ציוניסטען זיינען פאראן די גרעסטע בײשטייערער, הגם זיי זיי־נען ניט די נאר רייכע מענשען אין לאנד. טאר דערפאר קיין אמת'ער מענש ניט אפשפעטן פון דעם ביטראג, וואס די אמעריקאנער ציוניסטען האבן פון שטענדיג אן געמאכט צו דער פי־נאנציעלער פארזיכערונג פון דעם אויפבוי פון ארץ־ישראל. ציוניסטען איבער'ן לאנד, פיינט און פריינט פון דר. וויז, וועלען זיך פילן שטארק גע־טראפען פון דעם דאזיגן ניט־געלונגע־נעם אנפאל.

„עס איז איבערהויפט פאלש צו דערקלערן די זי־אָ־איי אלס אן אינ־סטיטוציע, וואס „באריבט" די פאנ־דען פאר עפעס זייטיגע זאכען. צום ערשטען מאל אין פינף־און־צוואנציג יאר האט די פירערשאפט פון דער זי־אָ־איי פארלאנגט א קליינעם בער־ביטראג צו דער קאלאניזאציאנס־אר־בייט פון די אלגעמיינע ציוניסטען אין ארץ־ישראל. דאס איז געטאן געווארן דערפאר, וואס די אלגעמיינע ציוניס־טען אין ארץ־ישראל האבן זיך בא־קלאגט, אז זיי ווערן געקריוודעט אין זייער קאלאניזאציאנס־טעטיגקייט בעת אנדערע פארטייען האבן גרויסע אייגענע פאנדען און העלפען זייערע חברים. די אלגעמיינע ציוניסטען אין אמעריקע האבן בלויז פארלאנגט, וואס איינגע אנדערע פארטייען קריגען. איצט, ווען דער קאנגרעס אין באזעל האט באוויליגט א ספעציעלען אלגע־מיין־ציוניסטען פאנד, וועט די זאך אנגענומען אן ארגאניזירטע פארם."

ZIONISTS HERE HAIL DECISIONS AT BASLE

Leading Delegates Tell Rally Congress Had No Choice on Policy Toward Britain

110954

The program for the establishment of Palestine as a Jewish state and the proposal to boycott the forthcoming London conference "under the present circumstances" were reaffirmed last night by leading members of the American Zionist delegation to the recent World Zionist Congress at Basle, Switzerland.

The "militant" position of the Congress on the larger Palestine issues was defended at a public rally and reception to the delegates in Manhattan Center, 311 West Thirty-fourth Street, under the auspices of the Zionist Organization of America.

The crowd that came to hear Rabbi Abba Hillel Silver of Cleveland, president of the organization; Rabbi Israel Goldstein, former ZOA president and president of the World Confederation of General Zionists; Magistrate Morris Rothenberg, president of the Jewish National Fund, and Daniel Frisch, chairman of the ZOA Administrative Council, was so large that it filled the auditorium and ballroom and many had to be turned away.

The speakers stressed the part played by the American delegation at the Congress and declared that the Congress had no other course before it but the adoption of a policy that further cooperation with the British Government on Palestine was "illusory."

Basle Achievements Listed

Achievements of the Congress were listed as the end of the policy of "appeasement," the repudiation of the apparent decision to participate under all circumstances in the London Conference on Palestine, an end to the sole control of Zionist affairs by one party, the Mapai (Labor), and the recognition of the important role American Jews are destined to play in Zionist diplomacy.

Rabbi Silver stressed that the Congress had spoken for the Jews of the world and said they would abide by its decisions. He asserted that loyal Zionists would give to the new Congress administration their fullest support and the fullest chance to work in a most difficult and delicate situation.

"I appeal to all patriotic Jews in Palestine, regardless of their affiliations," he said, "to refrain from those acts of desperation which are endangering our political position both in Palestine and elsewhere. The Congress resolved to resist unceasingly and with utmost vigor the persistent violation of the rights of the Jewish people. However, it condemned murder and the shedding of innocent blood, and it called upon the members of dissident organizations to desist and to submit to national discipline.

Appeal for Truce Issued

"I appeal for a truce. An earnest and determined effort, perhaps the final one, must be made in the next few weeks or months, to discover whether a just and peaceful solution can be found, and every opportunity must be given to ensure the success of such an effort."

He said the Zionists would be represented at the London Conference when the existing circumstances, which at present make it impossible, will change. The next move is up to Britain," he added.

Rabbi Goldstein answered critics of the Congress with the statement that the results as well as its authority should be recognized.

"Its decisions, reached by the democratic process, are binding as all decisions arrived at by democratic process are binding," he said. "To discredit democratic process is to weaken the authority of the Zionist movement."

Rothenberg Scores British

Magistrate Rothenberg, who was elected at the Congress as a member of the World Zionist Actions Committee, said that "the failure of the Labor Government to nullify the White Paper and the intensification of its restrictive policies, even in the face of the recommendations of the Anglo-American Committee of Inquiry, had engendered among the delegates to the World Zionist Congress the conviction that a policy of further cooperation with the British Government was illusory."

Mr. Frisch declared that the ZOA delegates triumphed in the adoption by the Congress of a militant policy. He said "when one considers the unhappy fact that the twenty-eight Hadassah delegates and others supported Dr. Chaim Weizmann and the old executive, one can comprehend the justifiable pride which is ours as we look back to the twenty-second Zionist Congress and say, 'A job well done.'"

וואָס ציוניסטיש'ער קאָנגרעס אין באַזעל האָט אויפגעטאָן

דער אפשלוס פון איין עפאכע און דער אויסגאנג פון א צווייטער. — די וויכטיגע דערגרייכונגען פון דעם קאנגרעס און וואס מען קען איצט דערווארטן אין קאמף פאר ארץ ישראל.

פון גדליה בובליק

דער ערשטער גרויסער שריט אוועקצושטעלן דעם ציוניזם אויף דעם באזיס אויף וועלכן ער האט שטענדיג געדארפט שטעהן און איז ניט געשטאנען, איז געמאכט געווארן אין באזעל. וואס עס וועט זיין ווייטער ווענדט זיך אין דעם געראנגעל פון די כחות אינוויינג, אין דער ציוניסטישער באוועגונג גופא. ווייל עס זיינען נאך געבליבן אין דער באוועגונג גענוג עלעמענטן, וואס וואלטן וועלען צוריקפירן דעם ציוניזם אין דער וויצמאנ'שער פאליסי, א פאליסי פון נאכגעבן און נאכגעבן, פון שווייגן און שווייגן, ביז אהין א שיעור און אהין א סוף. דער שוואכער ווייכער ציוניזם, אהן רוקנביין, איז געשלאגן געווארן אויפ'ן גרויסן שלאכטפעלד אין באזעל. ער איז אבער ניט אינגאנצן באזיגט געווארן, די מאיאריטעט האט געוואונען מיט א קליינער צאל שטימען און די פארלוירענע מינאריטעט האט פרובירט האלטן איהר ליניע ביז דער לעצטער מינוט, און נאר ווען זי האט געזעהן, אז אלע איהרע מיטלען וועלן איהר ניט העלפען, האט זי צוריקגעצויגען וויצמאנ'ס קאנדידאטור.

פאר דער אויסערליכער פאליטישער וועלט — און דאס איז דאך געווען דער עיקר אין דעם קאמף — איז דער זיג א פאלשטענדיגער. עס איז אן אנזאג, אז דער ציוניזם האט פארווארפן די וויצמאנ'שע ליניע פון "קאאפעראציע" מיט דער רעגירונג און אז דער ציוניזם איז הינטער איהם. דאס אידישע פאלק שטעהט אויף איהרע רעכטע פון דער באלפור דעקלאראציע און פון דעם מאנדאט, און אז דאס אידישע פאלק נעמט ניט אן די פאלשע אויסטייטשונג פון ענגלאנד אויף דעם מאנדאט און פארווארפט די דאזיגע אויסטייטשונג, וועלכע איז פארקערפערט אין דעם "ווייסען פאפיר" אלס א בריך פון ווארט און א פארניכטונג פון איהרע לעגאלע פליכטען וואס זיינען באשטעטיגט דורכ'ן אינטערנאציאנאלן געזעץ. דאס אידישע פאלק האט דורך דער דערוויטערונג פון וויצמאן און זיין פאליסי ערקלערט פאר דער וועלט, אז זי האלט ענגלאנד פאר אן אגרעסיווע מאכט און זי ווארפט צוריק אלע טריקס און שווינדלערייען פון דער ענגלישער פאליטיק, וועלכע נעמט צו ביי די אידען זייערע רעכטע און וואגט נאך צו זאגען, אז זי היט אפ דעם מאנדאט. די תשובה אויף דער דאזיגער ענגלישער פאלשער צביעות־פאליטיק איז געגעבען געווארן קלאר און דייטליך אין באזעל אין דעם מאמענט, ווען די געגנער פון וויצמאנ'ס פאליטיק האבען געקענט אויפשטעלען א מאיאריטעט. עס איז קלאר ווי דער טאג, אז פון די צוויי וועגען, וואס עס איז געלעגען אין באזעל פאר'ן ציוניזם: דער וועג פון א פעסטער פאליטיק לגבי ענגלאנד און דער וועג פון א ווייכער און שוואכער פאליטיק, האט די פעסטע געוואונען. און דאס עפענט א נייעם בלאט אין דער געשיכטע פון דעם קאמף פון אידישען פאלק פאר זיין חיים.

די לאנדאנער "טיימס" האט גוט אויפגעפאסט דעם ענין אין איהר עדיטאריעל פון 27טען דעצעמבער. זי זאגט, אז די רעזאלוציעס פון קאנגרעס צייגען, אז די מיינונג פון דער מאיאריטעט פון דעם ציוניזם, ווייזען א בראך צווישען דאס וואס די ציוניסטישע מינאריטעט פאדערט פון ענגלאנד אין דער דורכפירונג פון דעם מאנדאט, און צווישען דער אינטערפרעטאציע וואס די מאנדאט מאכט האט שטענדיג געגעבען צו דעם מאנדאט. די "טיימס" מאכט זיך ניט וויסענדיג, אז די "ליג אוו נייישאנס" האט בפירוש געזאגט, אז ענגלאנד'ס אינטערפרעטאציע איז ניט קיין ריכטיגע, און אז טשוירטשיל און אנדערע פאליטיקער און די גאנצע לייבאר פארטי, האט נאכאנאנד, יאהר איין יאהר אויס, געזאגט, אז די אינטערפרעטאציע איז א פאלשע. וואס פאר אונז אבער איז וויכטיג, אז די "טיימס" און אנדערע ענגלישע צייטונגען וויסען איצט קלאר, אז די אידען וועלען זיך ניט לאזען אפנארען, און אז זיי, די אידען, וועלען ניט אויפהערען צו שטעמפלען ענגלאנד'ס מעשים ווי זיי זיינען: אונגעזעצליך, פארפאלגעריש, אפרעסיוו. די "טיימס" זאגט ווייטער אין איהר עדיטאריעל, אז די ציוניסטען האלטען, אז ענגלאנד האט געבראכען איהרע פליכטען, וואס זי האט באגרעניצט אימיגראציע אין ארץ ישראל דורכ'ן "ווייסען פאפיר" און אז די ציוניסטען האלטען, אז ענגלאנד מאכט א "ווילדען ברוטאלען אנגריף אויף דער אידישער זיכערקייט און זייערע ציווילע רעכטע". געוויס! דאס איז געווען דער הויפט צוועק פון קאנגרעס אין די אויגען פון דער מאיאריטעט, אז לאנדאן זאל וויסען, אז דער ציוניזם און דאס אידישע פאלק קאצט־אפ ענגלאנדס מעשים־תעתועים אזוי ווי זיי זיינען, און אז די אידען וועלען ניט אפטרעטען פון זייער שטאנדפונקט וועגען ענגלאנד און איר פיהרונג אין ארץ ישראל.

צו מאכען קלאר, וואס אידען דענקען און פילען וועגען דעם איצטיגען רעזשים איז געווען דער העכסטער ציל פון קאנגרעס. כדי צו צעשלאגען די פאליסי פון בעווין און אטלי, וועלכע האבען געוואלט איינשמועסען דער וועלט און די ליבעראלען, אויב עס זיינען פאראן אזעלכע אין ענגלאנד, אז די אידען האבען גארניט קיין טענות צו ענגלאנד. נאר די ציוניסטען האבען טענות און אז מיט די ציוניסטען קען מען אויך דורכקומען, איבערהויפט מיט די "מעסיגע", וואס ווערען געפירט דורך דר. וויצמאן. נאר די צרה איז מיט די "עקסטרעמיסטען". די שטיצער פון וויצמאן אין בעווין און אטלי האבען איינגעקוקט, אז די "עקסטרעמיסטען" זאלען דורכפאלען אויפן קאנגרעס אין באזעל, און אז דר. וויצמאן זאל ארויס דער זיגער, און דאס וועט מאכען, אז די וואס פאדערען פון ענגלאנד מיט שארפע רייד און תביעות וועלען געשלאגען ווערען, צו דער גרויסער צופרידענהייט פון ענגלישען קאלאניאל אפיס און פארעין אפיס. די אנפירער פון דער אנטי־ציוניסטישער, אנטי־אידישער פאליסי אין לאנדאן, האבען געווארט אויף דעם נצחון פון די ווייכע, פון די שטילע, פון די, וואס זי רופט די מעסיגע. דער רעזולטאט אין באזעל האט זיי ענטוישט. עס איז קלאר געווארען פאר דער וועלט, אז די פאדערער זיינען ניט א סעקטע אין דעם ציוניזם, נאר זיי זיינען דער ציוניזם אליין. און אז ענגלאנד, צי זי וויל אדער ניט, וועט זיך מוזען רעכענען ניט מיט די וואס זי האט גערופען "עקסטרעמיסטען", נאר מיט'ן גאנצען ציוניזם, מיט דעם אידישען פאלק. די פאליטישע רעזולטאטען פון אזא זיג געגען די שוואכע און שרעקעדיגע אין דעם ציוניזם, איז נאך ניט מעשער צו זיין. אבער נאך דעם דאזיגען ערפאלג מוזען קומען ווייטערדיגע מעשים. מען טאר ניט לאזען דעם שוואכערען עלעמענט אונטערגראבען דעם זיג וואס דער ציוניזם האט געהאט.

און ווידעראמאל קומען מיר צו דעם עדיטאריעל פון די "טיימס", ווייל אין די ווערטער פון דער דאזיגער צייטונג שפיגעלט זיך אפ אמבעסטען, דאס, וואס די אפיציעלע און ניט־אפיציעלע וועלט פון לאנדאן קלערט וועגען דעם אויסגאנג פון קאנגרעס. די "טיימס" זאגט, אז עס איז קענטיג דער קאמף צווישען דעם אלטען דור פון די ציוניסטען, פון וועלכע וויצמאן איז דער ביישפיל, א דור, וואס איז געוואוינט געווען צו באטראכטען ענגלאנד, טראץ דעם אונטערשייד אין מיינונגען, וואס זיי האבען געהאט מיט איהר — אלס דעם בעסטען פריינד פון די אידען צווישען די מעכטע, און צווישען דעם נייעם דור פון ציוניסטען אין אמעריקא, וועלכע זיינען שטאלץ אויף דעם חלק, וואס זיי האבען אין שאפענדיג דאס געלד, און וועלכע זיינען זיכער מיט זייער איינפלוס אין דער אמעריקאנער פאליטיק, וועלכע קוקען מיט אונוויסענהייט אויף ענגלאנד אלס א פאלק, וואס וויל ניט אנערקענען, וועגען ארץ ישראל, די לעקציע פון דעם אמעריקאנער רעוואלוציאנערען קריג. דער נייער דור האט געוואונען דעם טאג (אין באזעל), איבערהויפט דערפאר, וואס זייער פאליסי איז שארף און קלאר און ניט געשטערט ניט דורך די פאקטען און ניט ביי א געפיל פון פאראנטווארטליכקייט, אויסער יענער פאראנטווארטליכקייט פון דוקען פארווערטס די אידישע פראבלעמע אין דעם זינגסטען זין.

די גאנצע מוסר פון "טיימס" איז פאר אונז ניט וויכטיג. וויכטיג איז, אז זי און די גאנצע ענגלישע וועלט פארשטעהען און וויסען, אז מיט דעם פארליסט פון "וויצמאן און זיין דור" האט דער ציוניזם קלאר געמאכט זיין שטאנדפונקט און אז דאס אידישע פאלק וועט ניט אננעמען די ליקווידאציע פון ציוניזם מיט "הבלגה", ווי בעווין און אטלי האבען געהאפט. דער ציוניזם איז געשטאנען אין באזעל "על פרשת דרכים": אדער ארויסצוגעהן אויף א נייעם וועג און זיך אפ'נט'ן פון דער ריכטונג אין וועלכער ער איז געפירט געווארען מעהר ווי א פערטל יאהר הונדערט, אדער איינבויגען דעם קאפ און שווייגען. דר. וויצמאן אליין האט אויפ'ן קאנגרעס געציינט וואס זיין ריכטונג איז. ער האט עס געוויזען אין אלע זיינע רעדעס אויפ'ן קאנגרעס און אין זיין שטעלונג צו רעסיסטאנס. אין זיין רעדע אין דער פאליטישער קאמיסיע, האט ער פארגלייכט דעם ענין פון ציוניזם מיט דעם משל פון א בער. ווען א בער שלאפט און עס געהען פארביי קלוגע מענשען און טשעפען זיך ניט מיט איהם ווערען זיי ניצול. אנדערע אבער ווילען דוקא דעם בער טשעפען, און דער רעזולטאט דערפון פארשטייט יעדער איינציגער. עס איז קיין צווייפעל ניט, אז מיט אזעלכע סארטען רעדעס האט דר. וויצמאן געשטארקט די הענד פון זיינע געגנער — און ווען עס איז געקומען דער מאמענט פון אויסקלייבען איינע פון די צוויי וועגען, האט דער קאנגרעס אויסגעקליבען דעם וועג וועלכען ער האט געהאלטען פאר מעהר ווירדיג. עס וועט ניט זיין קיין גוזמא צו זאגען, אז אלע פראבלעמען פון דעם צוויי און צוואנציגסטען קאנגרעס אין באזעל, האבען זיך געדרעהט ארום דעם איין איינציגען פונקט — וויצמאן אדער ניט וויצמאן. דער נאמען האט באדייט אלץ. אלע פראגען פון דער ברענענדיגער שעה. דער נאמען איז געווען א שיטה, א ריכטונג, א ליניע פאר דער צוקונפט. וואלט וויצמאן ווייטער געבליבען, וואלטען אלע רעזאלוציעס פון קאנגרעס ניט געהאט קיין שום באדייטונג, זיי וואלטען פארטושט געווארען אונטער זיין זיגע: אין וויצמאן אוועק האבען די רעזאלוציעס פון קאנגרעס געקראגען זייער באדייטונג אלס קאמף רעזאלוציעס, און זיי זיינען געלייענט געווארען פון דער גוי'שער וועלט אין דעם ריכטיגען זין, אין וועלכען זיי זיינען געשאפען געווארען.

דר. וויצמאן האט באמת ניט געקענט "לויפען" אויף די אנגענומענע רעזאלוציעס וועגען רעסיסטאנס, ווער געווען ניט געהן אין לאנדאן סידען א שנוי וועט פארקומען. עס איז דעריבער קלאר געווארען, ווען די רעזאלוציע וועגען לאנדאן איז אנגענומען געווארען, אז זיין קאנדידאטור איז אויסגעשלאסען, און ערשט דאן האבען די ארבייטער באשלאסען זיין קאנדידאטור צוריקצוציהען. ווען מען האט געשטורעמט איבער לאנדאן איז דער קאנגרעס געוועזען געוואלדיג אנגעשטרענגט. אלע האבען געוואוסט, אז דאס איז די — שליסעל־פראגע פון קאנגרעס, און אז אויב די רעזאלוציע וועט דורכפאלען וועט דערמיט דורכפאלען אלע פלענער צו ברענגען אן ענדערונג אין ציוניזם ארויסצושטעלען איהם אויף א פעסטערען וועג. מען האט אויך געוואוסט, אז אויב די רעזאלוציע וועט דורכגעהן וועט מעהר דר. וויצמאן ניט שטעהן אין דער שפיצע פון ציוניזם, און דעריבער וועט דער קעמפערישער ציוניזם געבען זיין ווארט צו דער אויסערליכער וועלט און צו דעם אידישען פאלק. עס איז געווען א מאמענט פון שאפען א נייע עפאכע; ס'איז געווען א מאמענט פון גרויסער אחריות; עס איז געווען א מאמענט, וואס וועט לאזען זיין צייכען אין דער אידישער געשיכטע. עס איז געהאנגען אויפ'ן וואגשאל די תשובה פון אידישען פאלק צו דעם רעזשים פון אונטערדריקונג און ווארט־ברעכעריי, וואס ענגלאנד האט איינגעפירט אין ארץ ישראל. די אנפירער פון דער מאיאריטעט האבען געוואוסט, אז די אויגען פון ענגלאנד און אויך אמעריקא זיינען געריכטעט צו באזעל, און זיי איז געלונגען ארויסצופירען דעם קאנגרעס אויף דעם ריכטיגען וועג, אויף וועלכען ער האט געדארפט געהן. עס איז געווען א שווערע מלחמה אין באזעל, ניט קיין פערזענליכע, ניט קיין פארטייאישע. עס איז געווען א מלחמה פון פאליסי, א קאמף וועגען דעם עיקר פון אלע עיקרים אין ציוניזם. ביידע זייטען זיינען געווען עהרליך און אויפריכטיג. ביידע האבען געוואלט דינען דעם אידישען פאלק, יעדע לויט איהר איבערציינונג. דער צד וואס האט געוואונען דארף נעמען אויף זיך די פולע פאראנטווארטליכקייט און געהן אין דער ריכטונג, וואס דער קאנגרעס האט אנגעצייכענט פאר'ן אידישען פאלק.

און אז מען רעדט וועגען דער "מלחמה" פון פאליסי, וואס איז ביטער געקעמפט געווארען אין באזעל, פון דער ערשטער מינוט זינט דער קאנגרעס איז געעפענט געווארען ביז ער האט זיך געשלאסען, דארף געזאגט ווערען, אז עס איז דא ניט געווען קיין שום פערזענליכע ביטערקייט פון קיינעם פון די צדדים. וואס אנבאלאנגט צו דער פערזאן פון דר. וויצמאן, ארום וועלכער דער קאמף איז געפירט געווארען, זיינען די געגנער פון וויצמאנען געווען פול מיט רעספעקט און הויך־אכטונג פאר דעם ציוני־פירער, פאר זיינע גרויסע פארדינסטען פאר'ן אידישען פאלק, פאר זיין גרויסען פאטריאטיזם, פאר זיין אידעאליזם, פאר זיינע אלע זאכען וואס האבען איהם געמאכט פאר דער עפאכע־מאכענדסטער פערזענליכקייט אין דער אידישער געשיכטע אין פארלויף פון מעהר ווי א פערטעל יאר הונדערט. עס האט קיינער פון זיינע שארפסטע געגנער ניט געצווייפעלט אין זיין עהרליכקייט און זיין טריישאפט צום אידישען אויפקער קיין ציון, און עס איז קיינעם ניט איינגעפאלען צו באצווייפלען דעם ארט וואס ער וועט פארנעמען אין דער נייער אידישער געשיכטע. דער קאמף איז אין אמת'ן געווען ניט געגען דר. חיים וויצמאן, נאר געגען דער שיטה אין דער פאליטיק וואס ער האט פארטראטן. עס איז געווען א "מלחמה" געגען א ריכטונג, א מלחמה לשמה, וועגען דער פראגע: ווי איז דער בעסטער וועג צו דערגרייכן די אידישע אויסלייזונג און פרייהייט. די ריכטונג וואס ער האט פארטראטן האט פארלוירן, אבער די פרינציפיעלקייט פון דער ציוניזם, וואס האט געבראכט די באלפור דעקלאראציע האט געהאט די מאכט און ליבשאפט פון גאנצן קאנגרעס, ניט קוקנדיג צו וועלכער פארטיי אדער גרופירונג איינציגער האט באלאנגט.

Dr. Silver Reports Zionist Unity Was Achieved in Basel

NYWT 1-7-47

A united Zionist movement emerged from the 22nd Zionist Congress in Switzerland, Dr. Abba Hillel Silver, president of the Zionist Organization of America, said last night. He spoke at a mass meeting in Manhattan Center, 34th St. and Eighth Ave.

Dr. Silver appealed to Zionists in this country and to patriotic Jews in Palestine to submit to national discipline and cease carrying out acts of violence long enough to give the Jewish Agency in Palestine, and the policy of the congress, a chance to achieve results on a governmental level.

"The next few months are going to witness the greatest effort of our movement—perhaps the final effort—to see if a just and final solution cannot be found," Dr. Silver said.

Summing up his report on the congress, Dr. Silver asserted: "There emerged from Basel a united Zionist movement. Don't let anybody tell you anything different."

Other speakers were Dr. Israel Goldstein, newly elected president of the World Confederation of General Zionists; Morris Rothenberg, president of the Jewish National Fund of America, and Daniel Frisch, chairman of the ZOA administrative council.

Wednesday, January 8, 1947. Vol. XXXIII. No. 11,876

1/8/47

DR. SILVER CONFERS WITH SECRETARY OF STATE AND BRITISH AMBASSADOR IN WASHINGTON

NEW YORK, Jan. 7. (JTA) -- Dr. Abba Hillel Silver, president of the Zionist Organization of America and head of the American section of the world Zionist executive, conferred in Washington with Secretary of State James F. Byrnes and British Ambassador Lord Inverchapel on the decisions of the Zionist Congress, it was revealed here today.

Dr. Silver informed them of the proceedings of the Congress, its background and the resolutions adopted. He expressed the hope that "these conversations will prove helpful."

A strong plea to all Zionists "to give the new world Zionist administration their fullest support and the fullest chance to work in a most difficult and delicate situation" was made by Dr. Silver addressing a mass meeting here last night, attended by more than 8,000 persons. He said that the Zionist movement emerged united from the Basle Congress and declared that "a change in leadership does not mean a disruption in a country or in a movement."

At the same time Dr. Silver also addressed an appeal "to all patriotic Jews in Palestine, regardless of their affiliation, to refrain from those acts of desperation which are endangering our political situation both in Palestine and elsewhere." Calling for a truce, he said that an earnest and determined effort, perhaps the final one, must be made in the next few weeks or months to discover whether a just and peaceful solution can be found and every opportunity must be given to ensure the success of such an effort. He appealed to Palestine Jews regardless of party affiliation to submit to national discipline and not to do anything at this time which might endanger the Zionist political position.

"The Congress resolved to resist unceasingly and with utmost vigor the persistent violation of the rights of the Jewish people. However, it condemned murder and the shedding of innocent blood and it called upon members of dissident organizations to desist and to submit to national discipline," he said. He indicated that should the new executive fail in its attempt to come to a peaceful and just solution in the next few months "you will find all Jews united to resist to the bitter end."

Wtih Zion-

SILVER ASKS BRITAIN TO SHUN REPRISALS

Any large-scale British military operation in Palestine aimed at suppressing terrorists would cause further serious deterioration of British-Jewish relations, Dr. Abba Hillel Silver, president of the Zionist Organization of America, warned yesterday.

Dr. Silver urged the British Government not to embark on its proposed military offensive in Palestine, asked the Jews of Palestine to refrain from "acts of desperation" that are endangering the Zionists' political position, and added:

"In the present circumstances such large-scale action by British military forces, though it be presumably aimed at extremists, is most likely to take the form of reprisals against the entire peaceful population of Palestine. They will be the principal sufferers."

Dr. Silver added:

"American public opinion, Jewish and Christian alike, will not condone military oppression in the Holy Land and the subjection of the entire population to the tyranny of martial law."

ליכט און שאָטן

פון ל. קוסמאן

Journal Jan 9, 1947

פליכט און ברוגז

געוויס איז דער ציוניסטישער קאנגרעס אין באזעל ניט געשטאנען אויף דער געהעריגער הויך און אנגעזיכט פון דעם טראגישסטן מאמענט אין אונזער געשיכטע. געוויס האבן מיר דערווארט מעהר פארשטענדניס פון דער לאגע און דערפאר מעהר איינציקייט פון די אלע ציוניסטישע פראקציעס, וועלכע שטרעבן דאך סוף כל סוף צו איין ציל: א אידישע מלוכה אין ארץ ישראל. געוויס זיינען געווען און זיינען דא חלוקי דעות — פארטייאישע, אידעאלאגישע און פראקטיש־טאקטישע ארום דעם שווערן קאמף צו דערגרייכן אונזער הויפט־ציל. זיינען מיר דאך מיט אונזער באוועגונג א דעמאקראטיע, וואו יעדע שטים מוז געהערט ווערן. אנדערש קאן דאך ניט געמאלט זיין. דיקטאטארישע מיינונגען — און זיי האבן זיך אפט געמערקט — האבן געקאנט ווערן שעדליך, ווען ניט אפגעשטעלט אין צייט.

פארוואס רופט דער קאנגרעס ארויס אומצופרידענקייט, ביי איינע מיט זיין גאנג, ביי אנדערע מיט זיינע רעזולטאטן? די שולד פאלט קודם כל אויף דער אלטער פירערשאפט, וואס זי האט ניט געוואלט פארשטעהן, אז דער קריזיס אין ציוניזם, די געפארען, וואס לויערן, פאדערן אן אנדער אריענטאציע, מעהר קעמפערישע מעטאדען ניט צו פארשפילען דעם לעצטן מאמענט, דעם לעצטן קאמף פאר אונזער קיום. און עס איז אונזער לעצטער קאמף. ער איז און וועט אויסגעקעמפט ווערן אין די נעקסטע פאר יאהר. גענוג אפיזמענט, גענוג הבלגה, גענוג הנחות. ברוטאלע, אכזריות'דיגע געגנער שטעהן אין וועג. די אלטע פירערשאפט פארשטעהט עס אליין — פארוואס די איינגעשפארטקייט און דאס ניט וועלן אפטרעטן פריוויליג דעם וועג צו אנדערע א[..]מיט דעם נאך מעהר פארשווערן דעם וועג, וואס איז גענוג דארנדיג פון דרויסן? א מעהר פאראייניגטער פראנט אין דעם קאמף איז א מוז פון דעם מאמענט. וועמעס אריענטאציע עס האט פארשפילט, יענעמ'ס חוב איז עס זיך צו אונטערווארפן און צו שטיצן אקטיוו די ארבייט פון דער נייער לייטונג, זיכער ניט אקטיוו צו שטערן.

אלע אין דער ציוניסטישער באוועגונג האבן דעם גרעסטן רעספעקט פאר ווייצמאנ'ען, פאר זיין פערזענליכקייט, זיין קלוגשאפט און אפילו אויך פאר זיין מעסיגקייט. אפילו זיינע שארפסטע געגנער מוזען צוגעבן, אז ער איז א יחיד בדורנו. אבער די אומגליקליכע לאגע פון אידישן פאלק, דער פאקט, וואס די בעסטע פריינט צווישן די אומות העולם פארשטעהן ניט גענוג די טראגעדיע פון דער אידישער היימלאזיגקייט, און זיינען אפילו ניט אויפגעטרייסעלט געווארן ווען א דריטעל פון אונזער פאלק איז קאלטבלוטיג אויסגעשלאכטעט געווארן דורך די הענט פון דעם דייטשן פאלק, וואס בלייבט פאקטיש אומבאשטראפט — אט דער פאקט, מיט דעם געראנגעל פון מאכט־אינטערעסן אלס מנאב, האט פון ווייצמאנען געמאכט א טראגישע פיגור אין דעם ים פון אידישער טראגיק. פראזאאיש גערעדט, איז עס די טראגיק פון א קליינעם סוחר, וואס מאכט שלעכטע געשעפטן, ווייל דאס שיקזאל שפילט איהם שטענדיג אנטקעגן.

איך וויל ניט זאגן, און מיט מיר א סך אנדערע, וואס גלויבן, אז ס'איז די העכסטע צייט פאר א נייער אריענטאציע און עפעקטיווערע מעטאדען אין ציוניזם, אז ווייצמאן מיט זיין הבלגה, מעסיגקייט און אויסשליסליכער אריענטאציע אויף דעם גוטן ענגלישן פריץ — אז דאס אליין איז פאראנטווארטליך פאר דעם פונקט, וואו מיר שטעהן היינט אין ציוניזם. איך בין אפילו גרייט צוצוגעבן, אז אן אנדער אריענטאציע מיט שארפערע מעטאדען, וואלט אויך ניט מעהר דערגרייכט. אבער עס ליגט שוין אין דער לאגיק פון זאכען, זייט קדמונים, אז ווען א פירערשאפט פארפעלט צו דערגרייכן דאס געגעבענע ציל, טרעט ער אפ; אין א דעמאקראטיע דורך דעם כח פון שטימען, אין אן אויטאקראטיע דורך רעוואלט. פריהער־שפעטער געשעהט אויך דאס לעצטע.

ווינסטאן טשוירטשיל האט פאר דער ענגלישער אימפעריע זיכער אויפגעטאן ניט ווייניגער ווי ווייצמאן פאר דעם ציוניזם. פונדעסטוועגן איז געקומען א מאמענט, און דווקא נאך טשוירטשיל'ס גרעסטע דערגרייכונגען, ווען דאס ענגלישע פאלק האט איהם אראפגעשטימט פון בענקעל. דאס וואס די וועהלער האבן געמאכט א שלעכטן אויסבייט, איז ניט זייער שולד. די כונה איז געווען א גוטע און די צייט א דרינגענדע.

דער ציוניזם האט זיך גענויטיגט אין א נייער פירערשאפט מיט א אינערן און שטארקערן רוקנביין. דער קאנגרעס איז דעם געבאט פון דער שעה נאכגעקומען. ווייצמאן האט עס נאר באצייטנס דערפילט און געמאכט א פארבארגענעם זשעסט, אז ער טרעט אפ.

און אט קערט זיך צוריק פון באזעל א ברוגז'ער, ווייצמאנ'ס שטארקסטער וואפענטרעגער אין אמעריקאנעם ציוניזם, דר. סטיפען ווייז, און שיסט אויס זיין ערשטען קאנאן איבערן גאנצן ערדקוגעל קעגען קאנגרעס אין אלגעמיין און געגען דער אמעריקאנער ציוניסטישער ארגאניזאציע באזונדער, מיט א קלאפ אין טיר פון דער ארגאניזאציע, וואס ער האט געהאלפען שאפען! באשר בכן — וואס??...

מיר האבן געהערט, אז ווייז איז געווען די טראגישסטע פיגור אויפ'ן קאנגרעס. זיינע בעסטע פריינט האבן פאר איהם קיין פאסנדען ארט ניט געקענט געפינען אין דער ציוניסטישער פירערשאפט. איז עס געוויס ניט אנגענעם. אבער וואס טוט א געטרייער גענעראל אין קריגסצייט, ווען ער קריגט אן אטסטאווקע צוזאמען מיט'ן קאמאנדיר? די ארמיי ווערט ניט פסול און די קאמאנדע, דורך זייער אפוועזנהייט, ווערט ניט פראקלאמירט פאר דער וועלט אלס א גרופע אהן טאלאנטען, דערפאר פיל מיט "אמביציעס, אומהיילינג און אומבאגרענעצט". דאס ווערט ניט געטאן, ווייל די נייע קאמאנדע דארף נאך פיהרען דעם קאמף ווייטער קעגען אן איינגע'עקשנ'טען, פארביסענעם געגנער. דאס ווערט זיכער ניט געטאן בעת די נייע קאמאנדע האט נאך ניט באוויזען צו מאכען דעם ערשטען שריט און צייגען איהרע פעהיגקייטען. שוין אין פאראויס שטעמפלען א נייע פירערשאפט אלס טאלענטלאז, וואס באזיצט בלויז פערזענליכע אמביציעס, און באצייכנען אויך דעם אויסגאנג פון א קאנגרעס אלס טראגעדיע, ווייל ער האט זיך ארויסגעזאגט פאר א נייער אריענטאציע און נייער פירערשאפט, און דאס ווערט געטאן פון אן אלטען ציוניסטישען פעלדמארשאל ווי ווייז — דאס צו טאן, אין דעם איצטיגען מאמענט, איז א שריט, וואס גרעניצט זיך מיט נאציאנאלען פארברעכען. טאקטיש גענומען איז עס אין גייסט פון דער אלטער פרימאדאנא, וואס צעשרייט זיך היסטעריש ווען א יונגערער טאלאנט הויבט אן פארנעמען די בימה און די אויפמערקזאמקייט.

ווייז איז אויפגעבראכט, וואס מען האט דערווייטערט דעם גרעסטען ציוניסטישען שטאאטסמאן — ווייצמאן. מיט אט דער האנדלונג איז פאר ווייז'ן "דער ציוניזם אוועק אויף שלעכטע וועגן... דער קאנגרעס איז געווען א שרעקליכע נידערלאגע".

וויל קיינער ניט צונעמען ביי דר. ווייז זיין גלויבען, אז ווייצמאן איז דער גרעסטער ציוניסטישער שטאאטסמאן, וואס לעבט. איך בין אויך גענייגט צו דער מיינונג. אבער ווי אלט, וואלט זיך פרעגן, איז אט דער גלויבען ביי ווייז'ן. אונז געדענקט זיך דאס יאהר 1921, ווען ווייצמאן איז געקומען אין אמעריקא פראקלאמירען דעם "קרן היסוד", איז דר. ווייז געשטאנען אין דעם לאגער פון די בראנדייסיסטען און מעכטיג באקעמפט ווייצמאנען, געגען דער פראקלאמירונג פון "קרן היסוד". אונז געדענקט זיך אויך דאס יאהר 1928, ווען אויף דעם 15טען ציוניסטישען קאנגרעס האט ווייז באקעמפט ווייצמאנען, פארלאנגט, אז די פירערשאפט זאל איבערגעגעבען ווערען צו א קאמיטע פון פינף. און ווען ער האט פארלארען, האט ער פארלאזען א ברוגז'ער דעם קאנגרעס און, דאכט זיך, אויך געשיקט א גט דער ציוניסטישער ארגאניזאציע אין אמעריקא, אויפגעבענדיג אלע זיינע ציוניסטישע עמטער.

אזוי נאענט ווי 1937 זעהען מיר נאר ווייז'ן צווישען ווייצמאנ'ס געגנער און באקעמפער. עס איז געווען דאס יאהר פון דעם פיל פלאן. ווייצמאן איז דאן געווען פאר חלוקה, ווייז שארף געגען חלוקה.

די אלע דאטומס און פאקטען וואלטען דא ניט דערמאנט געווארען, ווען ווייז וואלט היסטעריש זיך אזוי ניט צעשריען, אז ס'איז א טראגעדיע פארן ציוניזם, וואס דער קאנגרעס איז געווען געגען ווייצמאן און וואס מען האט געהאלטען, אז די צייט איז געקומען פאר א נייער פירערשאפט, ווען אפילו פון שטאאטסלייט, וואס האבען ניט ווייצמאנ'ס רעפוטאציע. שטאאטסלייט וואקסען אפט אויס מיט'ן מאמענט און מיט דערגרייכונגען. באטש מיט ווייז'ן אליין איז דער שיקזאל ניט געווען אזוי גנעדיג. מיר זעהען ווייז'ן פריהער זיך האלטען ביי דער פאלע פון בראנדייס און דערנאך פון ווייצמאן. ווען ער האט פראבירט האנדלען זעלבסטשטענדיג, און אפט אויטאקראטיש, צאריסטיש, האט דער ציוניזם פון דעם ס'רוב געהאט ווייניג נחת.

ווען די ענגלישע הלוואה איז פארהאנדעלט געווארען אין אמעריקאנעם קאנגרעס און עס האט מיט דער הלוואה געהאלטען שמאל, האט ווייז, ביי קיינעם ניט פרעגנדיג, זיך ארויסגעשטעלט פאר איהר גוטהייסונג און געשריבען א בריף צו קאנגרעסמאן בלום, אז ער, דער ציון פירער, שטיצט די הלוואה. עס איז באקאנט, אז אין סטייט דעפארטמענט האט מען שוין געהאלטען, דאס די הלוואה האט קנאפע שאנסען דורכצוגעהן און מען האט שוין געוואלט דעם ענין אפליינען, ניט צו ריזיקירען אן אפשטימונג. ווייז'עס בריף האט געענדערט די לאגע. פיל קאנגרעסלייט, וואס האבען געוואלט שטימען קעגען דער הלוואה צוליב ענגלאנד'ס אכזריות'דיגע שטעלונג געגען ישוב און אידישע פליטים, צוליב בעווינ'ס אויסלאכען זיך פון טרומאנ'ס בקשה וועגען אריינלאזען הונדערט טויזענט אידען, וואס איז אויך געווען די רעקאמענדאציע פון דער ארץ־ישראל קאמיסיע — פיל קאנגרעסלייט האבען אויפגעגעבען זייער געגנערישע שטעלונג. אז אזא ציון־פירער ווי דר. ווייז איז פאר דער הלוואה, פארוואס זאלען זיי זיין געגען?

ענגלאנד'ס דאנק פאר ווייז'עס טובה זיינען געווען די גאזבאמבעס געגען די אידישע פליטים ביי די טויערן פון ארץ ישראל און די לאגערן אין ציפערן.

און דאס איז ניט געווען דאס איינציגע מאל, וואס ווייז האט געהאנדעלט אויטאקראטיש. זיינע אפטע אליינגע באזוכען ביי פרעזידענט רוזוועלט, ווען יענעמ'ס א שמייכעל איז גענוג געווען פאר ווייז'ן צו דערקלערען, אז דאס אידישע פאלק איז געראטעוועט. אין די לעצטע אמעריקאנער וואהלען, ווען דער אפיציעלער ציוניזם האט באשלאסען צו בלייבען נייטראל, איז ווייז ארויסגעקומען און געשטיצט א קאנדידאט.

דר. ווייז דער ציון פירער, איז אין אמעריקאנער ציוניזם אפט געווען דער "אנפאן טעריבל", ווי עס צייגט אויך זיין לעצטע האנדלונג. ער, וואס באשולדיגט אנדערע אין פערזענליכע אמביציעס, האט אפט געלאזט זיינע אייגענע אמביציעס אריבערשווימען די ברעגען, געהאנדעלט צאריסטיש, זיך ניט רעכענענדיג מיט קיינעם. און ווען זיין כבוד איז באריהרט געווארען, א ברוגז'ער איבערגעקערט די דאניצע.

אן אלטער ציון פירער האט אין אזא שווערען מאמענט געמעגט זיין מעהר בארעכנט און ווייניגער פרימאדאנאיש עקזאלטירט.

TRANSLATION OF ARTICLE
By
L. KUSMAN
Published in the Jewish Morning Journal of New York
January 9, 1947

DUTY AND ANGER

Of course the Zionist Congress in Basle did not rise to the commensurate heights in the face of the most tragic moment in our history. Of course we expected more understanding of the situation and therefore more unity among all Zionist factions who are, in the final analysis, striving toward one aim -- a Jewish State in Palestine. Of course there were, and still are, differences of opinion -- party, ideological and tactical -- around the difficult fight to achieve our main goal. However, our movement represents a democracy where every voice must be heard. There can be no other course. Dictatorial trends -- and they were frequently noted -- can become harmful when not stopped in time.

Why does the Congress arouse dissatisfaction -- among some because of the manner in which it was conducted, and with others because of its outcome? The blame falls first of all upon the old leadership which refused to understand that the crisis in Zionism, the lurking dangers, call for a different orientation, for more militant methods, in order not to lose at the final moment the final battle for our existence. It is being fought and will be fought out in the next few years. We have had enough appeasement, enough restraint, enough concessions. We are faced with brutal and merciless opponents. The old leadership itself understands this. Then why the stubbornness and its refusal voluntarily to pave the way for others, and by this stubbornness to make more difficult the road which is thorny enough from the outside? A more united front in the battle is the dictate of the hour. Those whose orientation has failed are duty bound to subordinate themselves to and to support actively the work of the new leadership, certainly they should not actively hinder it.

Everyone in the Zionist movement entertains the highest respect for Weizmann and his personality, his sagacity, and sometimes also his moderation. Even his bitterest opponent must concede that he is singular of his kind. However, the unfortunate position of the Jewish people, the fact that the best friends among the nations of the world do not understand sufficiently the tragedy of Jewish homelessness, and were not even incensed when a third of our people were cold-bloodedly massacred at the hands of the German people, which remains, in fact, unpunished -- this fact alone, coupled with the conflict of power interests, has made Weizmann a tragic figure in the sea of Jewish tragedy. Prosaically speaking, it is the tragedy of a wise merchant whose business goes badly because fate is always against him. I do not wish to say -- although many others believe, as I do that the time has arrived for a new orientation and more effective methods in Zionism -- that Weizmann with his "havlaga", and moderation and orientation which exclusively leaned toward the good English nobleman, were really responsible for the situation in which Zionism finds itself today. I am even ready to concede that a different orientation with stronger methods would not have achieved more. However, it is in the logic of things, snice the very beginning, that when a leadership fails to achieve a given goal, it steps down -- in a democracy through the power of the vote, and in an autocracy through revolt. Sooner or later, the latter also happens.

Winston Churchill has certainly accomplished for the British Empire no less than Weizmann for Zionism. Nevertheless, a moment arrived -- and it happened to be just after his greatest triumphs -- when the English people voted him out of office. If the voters made a bad exchange, it is not their fault; their intention was good and the time urgent.

Zionism needed a new leadership with a younger and stronger backbone. The Congress followed the dictate of the hour. Weizmann felt it in time, and made a hidden jest about withdrawing.

And now we find returning from Basle, peeved, Weizmann's strongest weapon-bearer in American Zionism -- Stephen S. Wise, who fires his first cannon shot over the universe against the Congress in general and the Zionist Organization of America in particular; banging the door of the organization which he helped to form. Why? What is the reason?

↑ Translation of article in Yiddish

We heard that Dr. Wise was the most tragic figure at the Congress. His best friends could not find for him a proper place in the Zionist leadership. This was not pleasant. But what does a loyal general do in time of war when he receives his retirement orders along with his commander-in-chief?

The army does not become valueless, and the incoming command, in their absence, is not proclaimed before the world as a group without talent and full of "ambitions, unholy and unlimited." This is not done, because the new command has yet to conduct its campaign further against the stubborn, bitter enemy. This certainly is not being done when the new command has not yet had time to make its first step and show its ability. To brand the new leadership in advance as lacking talent and as animated by personal ambitions, and to describe the outcome of a Congress as a tragedy because it favored a new orientation and a new leadership -- and all this by an old Field Marshall like Wise -- to do this in the present moment, is a step which borders on national crime. Tactically viewed, it smacks of the spirit of the superannuated prima donna who leaves hysterically when a younger talent begins to appear on the stage and to command attention.

Wise is sore because of the removal to the background of the greatest Zionist statesman. By this action, Wise considered that the Zionist cause "has fallen on evil days and ways...and that the Congress was a terrible defeat for the cause." No one wants to rob Wise of his belief that Weizmann is the greatest Zionist statesman alive. I don't happen to be inclined toward this view. But one wants to ask how old is this belief with Dr. Wise? We recall the year 1921, when Weizmann came to America to proclaim the Keren Hayesod, and Dr. Wise was in the camp of the Brandeis followers and mightily fought Weizmann against the establishment of the Keren Hayesod. We also recall the year 1928, when, at the 15th Zionist Congress, Wise fought Weizmann and demanded that the leadership should be entrusted to a committee of five; and when he lost, he left the Congress in anger and, if I remember correctly, also sent a divorce to the Zionist Organization of America, severing himself from all his Zionist positions.

Even as late as 1937, we still see Wise among Weizmann's opponents and critics. It was the year of the Peel plan. Weizmann then was for partition, Wise was strongly opposed to partition.

All these dates and facts would not have been mentioned if Wise had not hysterically shouted that it is a tragedy for Zionism that the Congress was against Weizmann and that the Congress maintained that the time had come for a new leadership, even composed of statesmen who are not of Weizmann's reputation. Statesmen often grow up with the moment and with achievements; although with Wise himself fate was not so generous. We first see Wise holding on to the coat-tails of Brandeis and after that of Weizmann. When he tried to act independently -- and often autocratically, czaristically -- Zionism mostly derived little joy therefrom.

When the British loan was discussed in the American Congress and the chances of its passage were slim, Wise -- without asking anyone -- publicly endorsed it and in a letter to Congressman Bloom declared that he, the Zionist leader, supported the loan. It is known that the State Department already considered that the loan had a slim chance of passing and it was already intended to defer the matter in order not to risk a vote. Wise's letter changed the situation. Many Congressmen who wanted to vote against the loan because of England's brutal treatment of the Yishuv and of Jewish refugees, because of Bevin's rejection of Truman's request for the admission of 100,000 Jews, which was also the recommendation of the Anglo-American Committee of Inquiry -- many Congressmen abandoned their opposition to the loan. They argued that if such a Zionist leader as Dr. Wise was for the loan, why should they be against it? England's gratitude for Wise's favor was the gas bombs thrown at Jewish refugees at the gates of Palestine and the camps in Cyprus.

And this was not the first time that Wise acted in an autocratic manner. There were his frequent and solo visits to President Roosevelt, when the latter's smile was enough for Wise to state that the Jewish people were saved. In the last U. S. elections, when official Zionism decided to remain neutral, Wise publicly endorsed one of the candidates.

Dr. Wise, the Zionist leader, was frequently termed in American Zionism the "enfant terrible," as his latest action showed him to be. He, who accuses others of personal ambitions, has often permitted his own ambitions to overflow the borders, has acted in a czaristic manner without considering others and, when his "honor" was affected, kicked over the milk pail. An old Zionist leader, he might, at such a difficult moment, have been more considerate of the cause and less the prima donna.

The Answer Jan 10, 1947

THE GOOD RABBI IS ANGRY

IN WHICH IT IS SHOWN THAT STEPHEN S. WISE HAS QUIT BEFORE—WILL PROBABLY QUIT AGAIN—BUT NEVER FOR ANY GOOD REASON

By ISAAC ZAAR

Rabbi Stephen S. Wise came back from Basle quite angry. In a blistering attack, let loose from the rostrum of his Free Synagogue, he denounces the Zionist Congress as "a terrible defeat for the cause, nothing less than disaster." The new Zionist administration he calls "a cabinet not of all talents, but of all ambitions, unholy and unlimited, the cabinet representing a maximum of compromise and a minimum of conviction."

He is bitter about the American Zionists who played a dominant part in Switzerland. He says "it was unfortunately taken for granted by many European and Palestinian delegates that the hundred million relief fund was secured through the instrumentality of the Zionist Organization, concerning which it may truly be said that it aided little but it raided much."

Wise Dissatisfied

It seems that the good Rabbi expected the Zionist conclave to go on record as favoring unconditional participation in the London conference; openly surrendering Palestine for the sake of "a viable state in an adequate area" thereof; and leaving the destinies of Zionism in the tried hands of the old leadership.

He refers to Dr. Weizmann as "that foremost statesman, our wisest leader, the pilot now needed most."

Bitter in '28, Too

And here is where a bit of history comes in handy. This is not the first time Dr. Wise comes home from a Zionist Congress thoroughly dissatisfied. It happened in 1928, at the Fifteenth Congress, also in Basle. Weizmann had been in office only eight years, the Palestine mandate had been in effect, on paper, only about six years, but it had already become clear how incompetent and ruinous the Zionist leadership was and how treacherous the British were. Rabbi Wise was then amongst the critics. He proposed to the Congress that instead of entrusting the conduct of political affairs to Weizmann alone there should be a committee of five, including the Zionist president, to carry on the political activity . . . His aim was "to re-explore the causes of the unhappy state of affairs in Palestine," his belief being that the Zionists "failed to press home the needs and rightful demands of the Jewish people."

Early Statements

Weizmann would not, of course, listen to the sharing of power, and his influence was still strong enough with the delegates to retain it. Rabbi Wise left Basle in a huff. Upon reaching our shores he announced his resignation from the Zionist Organization—exactly as he has done in the present case. But then it was *against* Weizmann. Now it is *for* Weizmann. I will quote a few passages from his statement which appeared in the May issue of the monthly magazine The Vanguard which I published and edited.

"My resignation from the Administrative and Executive Committees of the Zionist Organization of America is, and is meant to be, an act of vigorous dissent from the dominant methods of Zionist leadership and work. It is designed to be an unequivocal protest against the present regime in Zionist affairs which I hold to be menacing to the Zionist cause . . ."

"I would not assent to an absolutist regime in Zionist affairs though led by a figure of such moral and spiritual stature as that of Justice Brandeis. How much less can I be expected to place my Zionist judgment and conscience in the keeping of the present Zionist regime! . . ."

"Its lack of a firm and courageous insistence on Jewish rights in Palestine is but a part of a general policy in and out of Palestine which to the integrity of Zionist aims and Zionist endeavors spells no compromise but surrender."

New Point of View

Since then we have had the Passfield White Paper of 1930; the Chamberlain White Paper of 1939; the war with its six million Jewish casualties, while Britain kept the doors of Palestine locked to those who might have escaped, and we are now face to face with the terrible rule of the laborites. The twenties appear idyllic in comparison. If Weizmann was incompetent and a failure in 1928 how could he, after all the disasters of the last eighteen years, become, in the eyes of his former critic, "that foremost statesmen, our wise leader, the pilot most needed?"

Is it possible that the situation changed when the critic himself became part of the machine? And when Rabbi Wise describes the last Congress as "a collection of personal hatreds, and rancors, and private ambitions," can he exclude himself altogether?

Press 1-9-47

Partition Seen Basis for Palestine Peace

By WILLIAM PHILIP SIMMS, *Scripps-Howard Foreign Editor*

WASHINGTON, Jan. 9.—The belief in high official circles here is that the Palestine problem may be settled within a few weeks on the basis of partition between Jews and Arabs.

Such a solution, those familiar with the situation said, would be facilitated if the United States—either through President Truman or some other appropriate agency—would take the initiative as one of the original sponsors of a Jewish home in Palestine.

Both the President and the State Department are said to favor some such plan. Up to now, however, there has been opposition to partition by the Jews, the Arabs and the British—especially on the part of Zionists. But if a relatively neutral party, like the United States, were to put forward the proposal at this time, it is believed, it would prove acceptable.

Called Revolution

There is every reason why all concerned might wish to put an end to the present tragic turmoil in and over the Holy Land. As the Zionists see it, a revolution is in progress like that which took place in Ireland and, before that, in the American colonies. The British call it a reign of terror.

A showdown is at hand. London admits an early settlement is imperative, either by force or by negotiation in or out of the United Nations. And neither the British, the Jews nor the Arabs are particularly desirous of submitting the quarrel to the United Nations.

World Jewry is divided over Zionism. And the Zionists themselves do not see eye to eye over Palestine. Dr. Stephen S. Wise, founder and president of the Zionist Organization of America, severed his connection with that body over the week-end and, before that, Dr. Chaim Weizmann, president of the world organization, ceased to function in that capacity at Basel, Switzerland. At Basel the Zionist Congress failed to support the more moderate policy of Drs. Weizmann and Wise.

Deplore Extremists

The majority Zionists, headed by David Ben-Gurion, chairman of the Jewish agency executive board and ranking official since Dr. Weizmann stepped down, and Dr. Abba Hillel Silver, American chairman and noted rabbi of Cleveland, take the position that time has proved the Jews can get nowhere with the British with words alone.

These Zionists deplore the acts of extremists in Palestine as doing more harm than good. But, they add, there is little that the agency can do about it without starting a civil war.

It is predicted that if there is partition, the British will get whatever bases they require from both Jews and Arabs. One of Britain's greatest preoccupations is the defense of the Suez Canal and the eastern Mediterranean.

THE DAY —דער טאג—

Jan 10 1947

דר. אבא הלל סילווער, פירער פון אמעריקאנער ציוניסטען, ווערט דא געוויזען אויף דער בינע אין מאנהעטען צענטער, 34טע סטריט און 8טע עוו., ווען ער האט אפגעגעבען א באריכט פון דעם באזעלער ציון קאנגרעס.

Detroit Jewish Chronicle (edit) 1-10-47

New Leaders Take Over

We agree with Dr. Stephen S. Wise that the Zionist Congress "was nothing less than tragic in its inadequacy," but his precipitate withdrawal from the Zionist Organization of America because of it was childish. Why cannot Jewish leaders learn to take defeat gracefully?

To Dr. Wise, the Congress was a failure, of course, because the more militant viewpoint of the Americans under the inspired leadership of Dr. Silver won a temporary victory. We say temporary because there are signs that the new executive may override the Congress vote and approve participation in the London Conference. If this action is predicated on unequivocal concessions by the British, the move may prove to be wise. But if it should be another step in the policy of appeasement which the flaccid Congress failed to nullify, Dr. Wise will be able to add another tragedy on the heap he has witnessed in his years of Zionist activity.

If we are to accept the word of "an authoritative spokesman" quoted by the United Press, Britain's response to the flimsy victory of the bolder Zionist group will be the offer of a Jewish State in a partitioned Palestine. If the Congress had had the daring and vision to declare itself the Provisional Government of Palestine or, at least, shown unanimity in support of the Resistance forces and given Dr. Silver an unchallengeable mandate, Britain today would be considering a Jewish State in all of Palestine and not in the third she may be willing to offer. This was the time to have struck hard. The Congress dillydallied instead and made only half-hearted gestures.

Dr. Wise is anxious to "live to see a Jewish State in my time." He is willing to surrender too much for the tiny principality he envisions. When he says Dr. Silver and his adherents constitute an "imperiling" leadership, it is the bleating of a frustrated old man who refuses to acknowledge that new leaders, more vigorous, more fearless and more realistic than he are carving the outlines of the Palestine State on the basis of all of present-day Palestine.

Yiddish Kempfer Jan 10, 1947

נאכשפיל

די דעלעגאציע פון די אמעריקאנער אלגעמיינע ציוניסטן איז צוריקגעקומען אהיים. עס איז, דוכט זיך, ניט קיין גרויסע היסטארישע געשעעניש — און פאדערט ניט, אז מען זאל זיי אויפנעמען מיט מי־ליטערישע פאראדן. אבער, ווייזט אויס, אז ניט אזוי טראכטן זיי אליין, דר. סילווער און זיינע אנהענגער. אז מען לייענט אין די דערקלע־רונגען און מען הערט די רעדעס פון די אהיימגעקומענע אלגעמיין־ציוניסטישע דעלעגאטן, קען מען האבן דעם איינדרוק, אז דאס זיינען ניט די שליחים פון אן אומגליקלעכן פאלק, וואס ראנגלט זיך איצט מיט די לעצטע כוחות פאר זיין לעצטער האפענונג — נאר אז עס האבן זיך אומגעקערט אהיים צעזאר'ס לעגיאנען פון איינער פון זייערע זיג־רייכע עקספעדיציעס.

אונזער היגע ציוניסטישע אידישע פרעסע, וואס האט אזא פאטא־לאגישע שוואכקייט פאר אלץ וואס איז עלול צו פארביליקן און וואול־גאריזירן גרויסע אידישע אידעאלן און האפענונגען, האט זיך דאס מאל ריכטיק צעלאזן וועגן דעם „מיליטאנטישן פירער" און דער „נייער אקטיוויסטישער תקופה אין ציוניזם". ווי עס איז דער שטייגער אין די דאזיקע צייטונגען, איז קיינמאל ניט קלאר, בעת מען לייענט די דאזיקע פאנעגיריקעס, צי מען האט פאר זיך א באצאלטן אנאנס, א „פובליסיטי"־שטיק דירעקט פון דער שרייב־מאשין פון עמיצנס א באצאלטן תהלות ותשבחות־אגענט, א לייטארטיקל אדער א פריוואטע מיינונג פון א שרייבער. די אהיימגעקערטע זיגער אליין שווייגן ניט. עס שווימלט און גריבלט מיט „סטייטמענטס" — אלע אין א יום־טובדיקן טאן.

דער ראש המדברים איז, פארשטייט זיך, דער „מיליטאנטישער־פירער" אליין. ער בעט עפנטלעך ביי דעם „אירגון צבאי לאומי" און דער „שטערן־גרופע", אז זיי זאלן אפשטעלן זייערע „טעטיקייטן" — אויף דריי חדשים. זאלן די טעראריסטן געבן א שאנס דער נייער עקזעקוטיווע. נאכדעם, מיט דריי חדשים שפעטער, אויב די באמי־אונגען פון דער עקזעקוטיווע צו געפינען א „קאנסטרוקטיווע לייזונג" זאלן זיך ניט איינגעבן, וועלן די טעראריסטן, הייסט עס, זיך ווייטער קענען נעמען צו דער „ארבעט" — מיט דר. סילווער'ס ברכות? הייסט עס, אז צווישן דר. סילווערן און די טעראריסטן ליגן בלויז אט די דריי חדשים? אויב אזוי, איז פונדעסטוועגן כדאי צו פרעגן — אין וועמענס נאמען רעדט דר. סילווער? ווי א פריוואט־פערזאן אדער א מיטגליד פון דער עקזעקוטיווע? און מעג מען פרעגן: קען זיך דר. סילווער דערלויבן איצט אזוי פריי צו רעדן ווי א פריוואטע פערזאן? פאר דער וועלט איז ער דאך א וויכטיקער מיטגליד פון דער עקזעקוטיווע, איר ווארטזאגער אין אמעריקע. האט ער דאס רעכט זיך צו נעמען אזעלכע פרייהייטן?

אבער, דר. סילווער איז איצט צוריק געקומען פון דער גרויסער שלאכט אין באזעל, א זיגער. איז ער אין א יום־טובדיקער זיגרייכער שטימונג.

כמעט אזוי הויך ווי די שטים פון דעם „מיליטאנטישן פירער" טראגט זיך די שטים פון איינעם פון זיינע „מענעדזשערס", דניאל פריש. דער „מיליטאנטער פירער" האט גערעדט הויפטזעכלעך וועגן דער „אויסערן־פאליטיק". מר. פריש איז דר. סילווער'ס אינערן־מיניסטער — דער פארזיצער פון אדמיניסטראטיוון קאמיטעט פון אמעריקאנער ציוניסטישער ארגאניזאציע. האט מר. פריש זיינע חברים גע־לאזט וויסן, אז דער לעצטער ציוניסטישער קאנגרעס האט געמאכט „א סוף צו דער אפיזמענט־פאליטיק, וואס איז געווען כאראקטעריס־טיש פאר דער פריערדיקער עקזעקוטיווע"; אז ער האט „צוריק־געוויזן דאס גיין צו דער לאנדאנער קאנפערענץ אונטער אלע בא־דינגונגען"; אז ער האט געמאכט „אן ענדע צו דעם אליין־קאנטראל פון די לינקע פארטייען אין דער עקזעקוטיווע" — און האט געגעבן „אנערקענונג דער ראליע פון אמעריקאנער ציוניזם אין דער ציו־ניסטישער וועלט־עקזעקוטיווע".

זאלן מיר טאקע פרובירן אנאליזירן דעם דאזיקן מישמאש פון קוואטש און חוצפה? ווי אזוי האט דער קאנגרעס געקענט מאכן א סוף צו דעם וואס מר. פריש רופט די „אפיזמענט־פאליטיק" פון דער פריערדיקער עקזעקוטיווע אויב די מערהייט פון דער איצטיקער עקזעקוטיווע באשטייט פון די זעלבע מענשן ווי די פריערדיקע עק־זעקוטיווע? אויב „דער קאנגרעס" האט באשלאסן צו גיין צו דער לאנדאנער קאנפערענץ בלויז אונטער געוויסע באדינגונגען — פאר־וואס זיינען די אנהענגער פונם באשלוס ניט געווען גענוג ערלעך צו זאגן וואס די דאזיקע „באדינגונגען" זיינען? ווען מר. פריש וואלט גע־האט א ביסל מער דרך־ארץ פאר פאקטן, וואלט ער ניט גערעדט וועגן „לינקע פארטייען" — בלשון רבים — אין דער פריערדיקער עק־זעקוטיווע. אן איינגעארמירטער ציוניסט ווייס, אז אין דער עקזעקוטיווע איז קיינמאל ניט געווען פארטראטן קיין אנדער ארבעטער־פארטיי ווי די מפא"י. מיר דערמאנען די אלע זאכן כדי צו אונטערשטרייכן, אז אפילו איצט, אז דער אמעריקאנער אלגעמיינער ציוניזם האט שוין מיט מזל געקראגן „די אנערקענונג", צו וועלכער ער האט אזוי לידנ־שאפטלעך געשטרעבט, און אפשר גראד איצט, מעג ער זיך פארגינען צו האבן א ציוניסטיש־גראמאטנעם און פאראנטווארטלעכן פארזיצער פון זיין אדמיניסטראטיוון קאמיטעט. יא, אפילו א לייטענאנט פון דעם „מיליטאנטישן ציוניסט" מעג זיך באמיען צו רעדן מיט קעגנער אויף א קאנווענציאנעל־אנשטענדיקן אופן. מיר האבן אין זינען מר. פריש'ס דערקלערונג וועגן סטיפען ווייז'ס רעזיגנאציע פון דער אמע־ריקאנער ציוניסטישער ארגאניזאציע. מען דארף צוגעבן, אז כאטש מען קען פארשטיין דר. ווייז'ס געפילן, זיינען מיר פאר זיין שריט ניט באגייסטערט. מר. פריש האט זיך מיט דר. ווייז'ן געקענט אויסטענהן. אבער פארוואס זאל א ציוניסט פלאמען דאס פנים פון בושה בעת ער לייענט אין ניט־אידישע צייטונגען דערקלערונגען פון א פארזיצער פון דעם אדמיניסטראטיוון קאמיטעט פון דער אמעריקאנער ציוניס־טישער ארגאניזאציע, אין וועלכע ער מוסרט אויס איינעם פון די עלטסטע און פארדינסטפולסטע אמעריקאנער ציוניסטן דער־פאר וואס ער האט רעזיגנירט פון דער ציוניסטישער אר־גאניזאציע — צוליב דעם, כלומרשט, וואס מען האט אים ניט אויסגעוויילט אויף א באשטימטן אמט? פארוואס מוז מר. פריש צו־שרייבן אנדערע ציוניסטן השגות, וואס זיינען, ווייזט אויס, די איינציקע וואס ער אליין איז עלול צו פארשטיין?

עס האנדלט זיך ניט וועגן דעם אדער יענעם פון אונזערע אהיים־געקומענע זיגער. עס האנדלט זיך וועגן דעם טאן וואס זיי טראגן אריין אין אמעריקאנער ציוניזם אין דער איצטיקער שעה. מען מעג האלטן, אז דר. ווייצמאן איז איצט ניט קיין פאסיקער מענש צו פאר־טרעטן דעם ציוניזם כלפי חוץ — אבער פארוואס זאל די באזייטיקונג פון א מענשן ווי דר. ווייצמאן געפייערט ווערן ווי א זיג פון „קלאסישן, הערצלשן ציוניזם" (דר. סילווער'ס לשון) איבער אן „אפיזער" (דאס לשון פון זיין לייטענאנט, מר. פריש)? וואס איז דאס פאר א שמחה — אפילו אויב דאס איז טאקע, לאמיר זאגן, א נויטווענדיקייט? האלטן טאקע די דאזיקע מענשן, אז ביי אונז וואלגערן זיך א סך חיים ווייצמאנס? מיינען טאקע די דאזיקע מענשן, אז דורך דער באזייטי־קונג פון חיים ווייצמאן, אפילו אויב דאס איז געווען אומפארמיידלעך, זיינען אונזערע פאליטישע אויסזיכטן בעסער געווארן און אונזער נצחון איז זיכערער ווי פריער? קיינער וועט דאך ניט זאגן, אז דער וועג פון דעם „ווידערשטאנד" איז לייכטער פון דעם וועג, וואס הייסט ביי די דאזיקע לייכטע ציינגער — „אפיזמענט". בלייבט ווייטער די פראגע: וואס איז דאס פאר א שמחה? וואו ליגט דא דער „זיג"?

מיר האבן ניט קיין רעכט זיך צו מישן אין די אינערלעכע ענינים פון דער אמעריקאנער ציוניסטישער ארגאניזאציע. יעדע בא־וועגונג האט די פירערשאפט וואס זי פארדינט. אבער די אמערי־קאנער ציוניסטישע ארגאניזאציע טראגט איצט די מיט־פאראנטווארט־לעכקייט פארן וועלט־ציוניזם. דר. סילווער רעדט ניט בלויז ווי דער פרעזידענט פון דער אמעריקאנער ציוניסטישער ארגאניזאציע. ער רעדט פאר דער ציוניסטישער עקזעקוטיווע, פארן וועלט־ציוניזם, אין א קריטישער שעה, אין א שעה פון אנטשיידונג. מיר האבן א רעכט פון אים און זיינע פריינט צו פאדערן, אז זיי זאלן די דאזיקע פאראנטווארטלעכקייט ניט פארגעסן.

Der Pyrrhus-Sieg in Basel

Nach Weizmann auch Stephen S. Wise ausgebootet

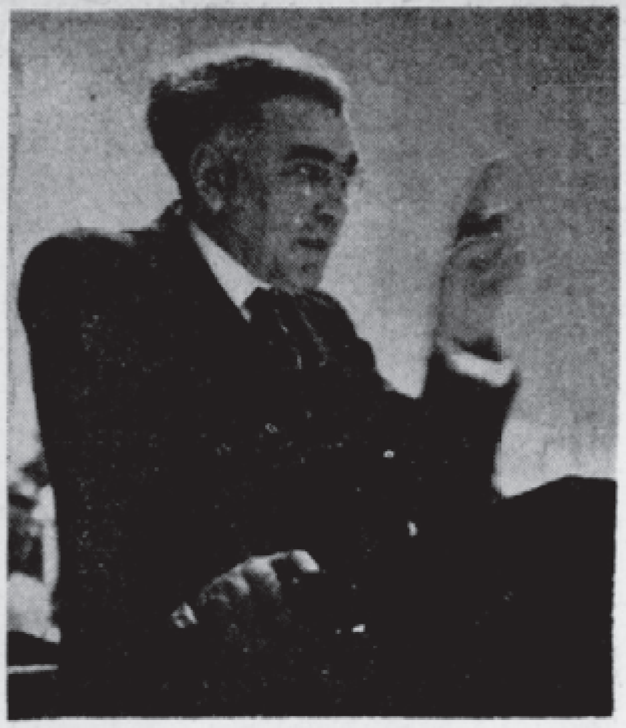

"Das Schwergewicht der zionistischen Bewegung liegt in Amerika."

Abba Hillel Silver bei seiner grossen Ansprache an den 22. Zionisten-Kongress in Basel.
Photo Press, Zürich.

Zurückgetreten
Rabbi Stephen S. Wise hat infolge der Beschlüsse des Basler Zionistenkongresses seine sämtlichen zionistischen Aemter niedergelegt.

m. g. Als wir in der vorigen Nummer des "Aufbau" die Flugschrift der Alijah Chadaschah und und ihres führenden Vertreters auf dem 22. Zionistenkongress in Basel, Dr. Felix Rosenblüth, an leitender Stelle im "Aufbau" abdruckten, werden die politisch gewitzten unter unseren Lesern bereits erkannt haben, was wir über den Verlauf und das Ergebnis der Tagung in der Schweiz denken. Es war eine indirekte Aeusserung. Heute wollen wir es klipp und klar aussprechen: In einem der entscheidendsten und wichtigsten Augenblicke des jüdisch-politischen Schicksals haben Einsicht und politische Klugheit gefehlt. Statt zu einem machtvollen Bekenntnis, zu einer programmatischen Linie, statt zur imponierenden Demonstration einer Einigkeit in der Stunde der Gefahr, ist es zu einem Schauspiel der Zerrissenheit und Schwäche gekommen, die nur zeigt, wieviel die Juden noch zu lernen haben werden, wenn sie zu ihren sonstigen Qualitäten auch die einer klugen, politischen Führung ihrer Geschäfte hinzufügen wollen.

Wie man dann eine Entscheidung, bei der mit einer so dürftigen Mehrheit von 20 Stimmen (174 gegen 154) den Verlust des wichtigsten Mannes der Stunde, durch ein Diadochenkabinett ersetzt wurde, kompromisslerisch zurechtgeflickt hat, gehört ins Gebiet der politischen Satire, wenn nicht die Grundnote dieses Nachspiels so verdammt tragisch wäre. Wir haben vieles im Laufe der Jahre gegen die Weizmann'sche Politik einzuwenden gehabt. Im Augenblick war es eine realistische und erfolgversprechende. Wir wissen nicht, ob sein Rückzug von der jüdisch-politischen Führung endgültig ist. Aber der Rücktritt von Stephen S. Wise in New York von allen zionistischen Aemtern und die Ausbootung Louis Lipsky's illustrieren die Bedeutung der Niederlage Weizmanns in Basel.

Was den Siegern in Basel — und die Sieger sind im wesentlichen unsere amerikanischen Juden unter der Führung von Abba Hillel Silver und Emanuel Neumann gewesen — unseres Erachtens fehlt, ist der Blick für die Entwicklung der weltpolitischen Lage und die Einschätzung der Stellung Englands in der Welt nach dem Kriege. Es ist richtig, dass das britische Empire als solches ein Gebilde ist, das sich in seiner bisherigen Form überlebt hat. Es ist richtig, dass die Vereinigten Staaten den Schlüssel zur Weltmachtstellung ersten Ranges in der Hand hatten. Aber es ist ebenso richtig, dass aus Gründen, die wir vielfach hier erörtert haben und die mit der sinnlosen frühen Demobilisierung begannen, unsere Regierung bereits mehr an Macht und Einfluss aus der Hand gegeben hat, als sie in den kommenden Jahren, noch dazu bei der Zusammensetzung des neuen Kongresses, einholen kann. Nichts zeigt eine gewisse mangelnde Informiertheit mehr, als jene Aeusserungen in Basel, in denen Russland in die Debatten gezogen wurde. Palästina-Politik ist Gegenwarts-Politik, ist Politik der nächsten Jahre und in dieser Zeit ist Russland noch kein entscheidender Faktor für die Fragen des Vorderen Orients, soviel Leitartikel-Feuerwerk auch in der Moskauer Presse verprasselt wird. Nicht nur die letzten Vorgänge im Iran zeigen das sehr deutlich.

England baut sein Empire um. Die englische Labor-Regierung sitzt fest im Sattel und bleibt auch im Sattel. Sie geht aus Indien heraus, sie geht aus Burma heraus, aus Aegypten ebenfalls, und sie ist auch bereit, aus anderen Gebieten herauszugehen. Aber sie ist nicht bereit, diese Gebiete politisch aufzugeben. Und was viel wichtiger ist, die Führer der Rebellen in allen diesen Ländern sind auch nicht bereit, ihre Verbindungen mit England aufzugeben. Weder der Sozialist Nehru, der ganz genau weiss, dass ein freies Indien nur in Zusammenarbeit mit England weiter existieren kann, noch Herr U Aung San von Burma glauben, dass ihre kommenden neuen Staaten im freien Raum existieren können. Auch Palästina kann nicht im freien Raum existieren, weder politisch noch wirtschaftlich. Das amerikanische Interesse ist ein sehr bedingtes und das russische vorläufig lediglich ein propagandistisches. Hoffen wir, dass Ben Gurions frohlockender Ausruf, nachdem er eine Konferenz mit dem neuen Kolonialsekretär Creech Jones in London gehabt hatte und in dem er jubilierte, dass er noch einen jüdischen Staat zu seinen Lebzeiten erleben würde, sich bewahrheitet. Aber er kann sich nur bewahrheiten, wenn man sich mit den Engländern, die reif für Verhandlungen sind, an einen Tisch setzt.

Wir können uns nicht denken, dass die neuen Sieger im zionistischen Lager das nicht auch wissen. Dass sie nicht wissen, dass sie nach dem Stande der Dinge bestenfalls Konzessionen, und sicherlich keine grösseren als Weizmann sie im Augenblick erreicht hätte, erhalten können. Politik ist ein Geschäft, das jene oft scheussliche, aber unentbehrliche Logik verlangt, zu der sich junge starke Herzen schwer entschliessen können. Die Rebellen in Palästina sind unendlich gereizt worden. Den Juden im allgemeinen und denen im jüdischen Lande ist namenloses Unrecht zugefügt worden. Es ist kein Wunder, dass die revolutionären jungen Menschen, für die Palästina einfach Heimat ist, unbestreitbare und endgültige, in voller Ueberzeugung ihres Rechts zu handeln glauben. Die politischen Führer in Amerika und London aber sind verpflichtet, die Gesamtwirklichkeit zu sehen und zu erfassen. Sie müssen sehen, dass die Gefahr eines echten Krieges, der dann mit allen Mitteln der Brutalität geführt werden wird, vor der Tür steht. Sie müssen wissen, dass wer auf ein Hochziel eingestellt ist, es oft nur in kleinen Sprüngen erreichen kann und dass im Augenblick die Bewahrung Palästinas als uneingeschränkten Kraftzentrums selbst dann bestehen bleibt, wenn nicht alle Träume im Jahr 1947 reifen. "Alles oder nichts" ist eine grosse dramatische Parole, aber wenn sie mit einer Götterdämmerung endet, dann hat sie sich geschichtlich nicht gelohnt.

Was wir hier sagen, ist unpopulär. Viele unserer Leser werden nicht mit uns übereinstimmen. Trotzdem: die Teilnahme an der Londoner Round-Table Konferenz ist notwendig als ein Akt politisch-diplomatischer Kriegsführung. Sie ist kein Gang nach Canossa, sondern die einzig aktuelle Chance, aus der Sackgasse der Verbitterung und Erfolglosigkeit aller Verhandlungspartner herauszukommen.

The Day Jan 11 1947

די וואָך אין אידישען לעבען

די ענדערונגען אין סטייט דעפּאַרטמענט, גענעראַל מאַרשאַל אלס אויסערן־מיניסטער. — וואָס פאַר א ווירקונג דאָס קאָן האָבען אויף ארץ ישראל. — ריכטער ראָטענבערג'ס באַריכט פון קאָנגרעס. — דר. סילווער'ס אפּיל פאַר נאַציאָנאַלער דיסציפּלין. — דער יערליכער מיטינג פון „דזשאָינט". — צוויי פון יעדע דריי אידען אין אייראָפּע מוזען אָנקומען צו הילף.

פון ס. דינגאַל

רושיימס בוירנס'עס רעזיגנאַציע אלס סעקרעטערי אָוו סטייט און די באַשטימונג פון גענעראַל דזשאָרדזש מאַרשאַל אויף זיין פּלאַץ, איז געקומען אין גאָר ניט קיין גינסטיגער צייט פאַר אונז.

עס האָט גענומען דער איצטיגער ציוניסטישער פירערשאַפט נאָענט פון דריי יאָר צייט צו קנעלען ציוניזם מיט מר. בוירנס און זיינע פאָרגענגער. און איך ווייס ניט אויב זיי האָט זיך איינגעגעבען ביז איצט צו איבערצייגען מר. בוירנס, אַז אַ אידישע מלוכה אין ארץ ישראל איז די איינציגע לייזונג צו דער אידישער פראַגע. זיי האָבען אים אָבער כסדר געהאַלטען אין דער־מאָנען, אַז ביידע גרויסע אמעריקאַנער פּאָליטישע פּאַרטייען האָבען גוטגעהייסען די עטאַבלירונג פון אַ אידישער דעמאָקראַטישער מלוכה אין ארץ ישראל, און אַז אַ אידישע מלוכה אין ארץ ישראל איז דער איינציגער וועג צו פאַרזיכערען פרידען אין נאָענטען מזרח. און בוירנס, וועלכער האָט לכתחילה גוטגעהייסען דעם מאָריסאָן־גריידי פּלאַן פון אַ אידישער געטאָ אין ארץ ישראל, און איז געווען שטאַרק ברוגז, ווען פּרעזידענט טרומאַן האָט איס צוריקגעוויזען, האָט ענדליך גענומען אויף זיך די פאַרהאַנדלונגען מיט ענגלאַנד וועגען ארץ ישראל אויפ'ן באַזיס פון דעם נייעם חלוקה־פּלאַן, וואָס איז פאָרגעשלאָגען געוואָרען פון דער אידישער אַגענטור.

איצט, ווען דער סטייט דעפּאַרטמענט האָט באַקומען אַ נייעם מיניסטער, האָט די ציוניסטישע באַוועגונג אַ נייעם תלמיד. מען וועט דאַרפען אָנהויבען קנעלען דעם ציוניזם פון דאָס ניי מיט גענעראַל מאַרשאַל און איבערצייגען אים אין דער גערעכטיגקייט פון אונזערע פאָדערונגען און אין דער ריכטיגקייט פון אונזער פּאָליטיק.

דאָס וועט ניט זיין אַזאַ לייכטע זאַך, צוליב דעם אונטערשייד אין דער פאַרגאַנגענהייט פון דעם אַלטען און נייעם סעקרעטערי אָוו סטייט.

בוירנס איז געקומען צו זיין מיניסטעריאַמט דורכ'ן קאָנגרעס און דורכ'ן סופּרים קאָורט. בוירנס איז געווען 25 יאָר קאָנגרעסמאַן און סענאַטאָר פון סאַוט קאַראָליינאַ און איז געווען אַ קורצע צייט אַ ריכטער פון סופּרים קאָורט, איידער ער איז געוואָרען סעקרעטערי אָוו סטייט.

בוירנס האָט דעריבער לייכט געקענט באַגרייפען די מאָראַלישע און פּאָליטישע אימפּליקאַציעס, וואָס בינדען אמעריקע צו שטעלען זיך אויפ'ן אידישען צד אין קאַמף פאַר ארץ ישראל. און נאָך עטליכע קאָנפערענצען מיט ציוניסטישע פירער איז ער געוואָרען אַ גוטער מליץ־יושר פאַר אידען, סיי אין פּריוואַטע געשפּרעכען מיט באַווינ'ען און סיי אין פאַרהאַנדלונגען צווישען סטייט דעפּאַרטמענט מיט'ן בריטישען „פאָרעין אָפיס".

גענעראַל מאַרשאַל קומט צום סטייט דעפּאַרטמענט אָהן דעם פּאָליטישען און יורידישען הינטערגרונט פון זיין פאָרגענגער: זיין קאַריערע איז אַ מיליטערישע. דורך די מלחמה־יאָרען זיינען געווען זיינע פאַרבינדונגען מיט הויכע באַאַמטע פון דער ענגלישער מיליטערישער קליקע, וואָס דיקטירט איצט די ענגלישע פּאָליטיק אין ארץ ישראל.

עס איז געווען די ראָזיגע קליקע, וואָס האָט באַאיינפלוסט דעם קריגס־מיניסטער צו שיקען אַ בריוו צום קאָנגרעס קעגען דער ארץ־ישראל רעזאָלוציע, וואָס די הויז־קאָמיטע פאַר אויסלענדישע אַנגעלעגענהייטען האָט פאַרהאַנדעלט אין 1944.

גענעראַל מאַרשאַל פּערזענליך איז אויפגעטראָטען ביי געהיימע זיצונגען פון קאָנגרעס־קאָמיטעס קעגען דער ארץ ישראל רעזאָלוציע. און אויך דער בריוו פון קריגס־מיניסטער סטימסאָן צו דער „הויז־קאָמיטע", וואָס האָט זיך אַרויסגעזאָגט קעגען דער רעזאָלוציע, איז ניט געשיקט געוואָרען אָהן גענעראַל מאַרשאַל'ס וויסען.

עס איז אמת, אַז מען קען ניט האַלטען גענעראַל מאַרשאַל פאַראַנטוואָרטליך פאַר דעם הרכּבֿאַל פון דער ארץ ישראל רעזאָלוציע. אָדער אפילו פאַר זיינע אויסטרעטונגען אין קאָנגרעס־קאָמיטעס.

עס איז אַ באַקאַנטער פאַקט, אַז די ארץ ישראל פּאָליטיק האָט געפירט פּרעזידענט רוזוועלט אַליין, און ער האָט געאַרבייט קעגען דעם, אַז דער קאָנגרעס זאָל אָננעמען די ארץ ישראל רעזאָלוציעס. ער האָט שטענדיג געפאָדערט פון די ציוניסטישע פירער, וואָס זיינען אים געקומען זען, אַז מען זאָל איבערלאָזען „די זאַך" אין זיינע הענט און ער וועט שוין אַלץ ריכטיג באַוואָרענען.

עס איז חעכסט וואַרשיינליך, אַז פּרעזידענט רוזוועלט איז אויך געווען דער, וואָס האָט געשיקט גענעראַל מאַרשאַל'ן צו דער קאָנגרעס־קאָמיטע: אַז דער הויפּט־קאָמאַנדיר שיקט, מוז מען פאָלגען. דאָס איז מיליטערישע דיסציפּלין.

דאָס ענדערט אָבער ניט דעם פאַקט, אַז גענעראַל מאַרשאַל האָט זיך די גאַנצע צייט געפונען אין אַן אַנטי־ציוניסטישער אַטמאָספערע. און אַטמאָספערע, וואָס די ענגלישע באַאַמטע פון פאַרשיידענע מיליטערישע און ציווילע קאָמיסיעס האָבען געזוכט צו שאַפען אין וואַשינגטאָן זינט דער מלחמה.

cont. on next page

cont. from p. 20

עס איז פאראן נאך א געפאר. און דאס איז, אז דער נייער סטייט סעקרעטערי, וואס קומט פון א מיליטערישער שולע, זאל באטראכטן ארץ ישראל לכתחילה ניט אלס פאליטישע פראבלעם, נאר, אין דער ערשטער ריי, אלס מיליטערישע פראבלעם — א פראבלעם פון באקעמפן טעראר און איינשטעלן ארדענונג. דאס וואלט גראד אריינגעשפילט אין די הענט פון גענעראל בארקער און דער גאנצער בריטישער קאלאניאל־אפיס קליקע, וואס ארבייט מעשים אויף איינפירן קריגס־צושטאנד אין ארץ ישראל.

*

די וואס קענען גענעראל מארשאל זאגן, אז ער איז א קלארער דענקער און לאזט זיך פון קיינעם ניט באאיינפלוסן אדער פירן. ערשט מיט א טאג פאר זיין באשטימונג אלס סעקרעטערי אוו סטייט איז פארעפנטליכט געווארן זיין באריכט וועגן כינע, וואס באווייזט, אז ער איז דער ערשטער אפיציעלער אמעריקאנער דיפלאמאט, וואס האט געוואגט צו באשולדיגן גענעראל טשיאנג־קאי־שעק'ס קליקע, ניט ווייניגער ווי די קאמוניסטן, אין דעם איצטיגן כאאס און חורבן פון כינע.

עס איז אויך א פאקט, אז אין דער צווייטער וועלט־מלחמה האט ער באקעמפט דעם ענגלישן פלאן פון אינוואזיע און האט געהאלטן מיט די סאוועטישע גענעראלן, אז די אינוואזיע אויף די נאצים דארף געמאכט ווערן דורך פראנקרייך און ניט דורך די באלקאנען, ווי טשורטשיל האט געפאדערט.

דאס באווייזט כאראקטער און איבערצייגונג.

און אויב אונז זאל זיך איינגעבן צו געווינען דעם נייעם סטייט סעקרעטערי אויף אונזער זייט, וואלטן מיר צום ערשטן מאל געהאט אן אמעריקאנער מיניסטער, וואס וואלט אונזערע פראבלעמען ערנסט פארטיידיגט.

אבער אזא גרויסער אפטימיסט בין איך ניט.

די אמעריקאנער אויסערן־פאליטיק האט איצט א גאנצע ריי ערנסטע פראבלעמען, אויסער ארץ ישראל, מיט וועלכע דער נייער אויסערן מיניסטער וועט זיך מוזן פארנעמען. און עס וועט נעמען צייט ביז וואנען ער וועט זיך אין זיי אריענטירן.

עס איז נויטיג צייט.

און די צייט איז איצט אזוי קורץ און אזוי וויכטיג.

אין לאנדאן פארזיגלט איצט דער מיניסטארען־קאבינעט דעם גורל פון ארץ ישראל.

עס איז נאך א ספק, אויב בעווין וועט זיך אפילו וועגן דעם באראטן מיט גענעראל מארשאל — א נייעם מענש, מיט וועמען ער האט דערווייל ניט געהאט קיין פערזענליכע פארבינדונגען און קיין פריינטליכע פארפליכטונגען, אזוי ווי ער האט געהאט מיט דעם געוועזענעם סטייט סעקרעטערי דזשיימס בירנס.

עס איז אויך א ספק, צי וועט גענעראל מארשאל באטראכטן ארץ ישראל פאר א „נומער 1" פראבלעם, אזוי ווי מען האט ביסלעכווייז געווירקט אויף בירנס'ן צו באטראכטן ארץ ישראל, נאכדעם ווי ער איז פארטיג געווארן מיט דער קאנפערענץ פון אויסערן־מיניסטארען אין ניו יארק פאריגן מאנאט.

אמעריקאנער ציוניסטישע פירער האבן פאר זיך איצט א נייעם וויכטיגן תלמיד מיט וועמען זיי וועלן מוזן אנהויבן לערנען ציוניזם פון דאס ניי. זיי וועלן מוזן געפינען א גוטן רבי מיט גרויס ציוניסטישן וויסן און מיט א סך דיפלאמאטישן טאקט.

ס'איז צום ערשטן מאל, וואס אמעריקאנער ציוניסטישע פירער וועלן מוזן פארהאנדלען ניט מיט קיין פאליטישן, נאר מיט א מיליטער מענש; ס'איז אויך צום ערשטן מאל אין דער אמעריקאנער געשיכטע, וואס א מיליטערישער מענש פארנעמט דעם העכסטן ציווילן אמט אין אמעריקע, נעקסט צום פרעזידענט.

דערפאר איז די פאדערונג, וואס ראבאי סילווער האט געשטעלט ביים מיטינג פון פאריגן דינסטאג אין מאנהעטען סענטער, אז מען זאל געבן דער נייער עקזעקוטיווע א שאנס צו ארבייטן און אויסצוארבייטן א לייזונג פון ארץ ישראל פראבלעם אהן שטערונגען, מער ווי א בארעכטיגטע.

עס איז ניטא וואס מקנא צו זיין דער נייער עקזעקוטיווע, וואס איז געקומען צוריק פון קאנגרעס.

מען האט איר געבונדן די הענט. אז זי זאל ניט גיין צו דער קאנפערענץ אין לאנדאן „אונטער די איצטיגע אומשטענדן". מען האט איר אבער געלאזן פריי די פינגער צו טאפן ביי דער ענגלישער רעגירונג, צי קלייבט זי זיך צו מאכן וועלכע עס איז „ענדערונגען אין די אומשטענדן", וואס זאלן מעגליך מאכן פאר אונז צו קומען צו דער קאנפערענץ.

עס איז דעריבער איצט אביסל צו שפעט צו קריטיקירן די האנדלונג פון קאנגרעס, אפילו פאר דר. ווייז'ן. צו קריטיקירן איצט דעם קאנגרעס הייסט, צו אונטערמינירן זיין אויטאריטעט און שעדיגן זיין פרעסטיזש, ווי אויך דעם פרעסטיזש פון דער ניי־געוויילטער עקזעקוטיווע ביי דער אויסערליכער וועלט. און מיר קענען זיך אזא זאך ניט דערלויבן, ווייל עס איז ניטא קיין אנדער ציוניסטישע אויטאריטעט, וואס זאל פארנעמען דעם פלאץ. סיידען אפשר פיטער בערגסאנ'ס נאך ניט געבוירענע „פראוויזארישע רעגירונג", וואס איך בין זיכער, אז אפילו דר. ווייז וואלט ניט געביטן אויף איר די איצטיגע עקזעקוטיווע, ווי שטארק זי געפעלט אים ניט.

בלייבט דעריבער נאר איין אויסוועג: שטיצן די אויטאריטעט פון דער עקזעקוטיווע און אורטיילן אירע האנדלונגען לויט זייערע פארדינסטן.

ריכטיג האט דר. סילווער באמערקט, אז מען קען זיין א גוטער בירגער און קריטיקירן די אייגענע רעגירונג.

איך וויל נאך צוגעבן, אז מען קען אויך זיין א גוטער ציוניסט און קריטיקירן די אייגענע עקזעקוטיווע.

די קריטיק דארף זיך אבער באציען אויף קאנקרעטע מעשים, געפלאנטע אדער דורכגעפירטע, און ניט סתם שפייען אין חוטעל מיט דער האפע־

נונג, אז עס וועט עמיצען טרעפן אין שטערן.

*

דערפאר איז מיר שטארק געפעלן געווארן דער ציוניסטישער מיטינג פון פאריגן מאנטאג אוונט.

די רעדנער האבן פארלאזן גאנץ ווייניג צייט אויף צו ענטפערן זייערע קריטיקער. זיי האבן זיך באגנוגנט מיט א פראזע דא און דארטן, וואס פאר'ן ברייטן עולם איז אפילו פארבליבן א סוד וואוהין זיי צילן.

אבער די רעדעס זיינען געווען זאכליכע און צום פונקט.

מיין פלאץ דערלויבט מיר ניט אפצושטעלן זיך אויף אלע רעדעס. און איך וויל נאר איבערגעבן דעם איינדרוק פון צוויי רעדעס, וואס זיינען געווען די וויכטיגסטע פון אוונט.

ריכטער ראטענבערג האט געגעבן א בילד פון דער אטמאספערע, וואס האט געהערשט ביים קאנגרעס, וואס איז באמת געווען מיסטערהאפט.

ער האט געגעבן אן אפשאצונג פון די צוויי כוחות, וואס האבן געשפילט די הויפט־ראלע ביים קאנגרעס, די וואס האבן געזוכט אנצוהאלטן דר. ווייצמאנ'ס פאליטיק און די וואס האבן גערופן צו א נייער, מער מיליטאנטישער פאליטיק, און האט פארגעשטעלט ביידע אידעאלאגיעס אזוי קלאר און אזוי יושר'דיג, ווי טאקע נאר א ריכטער, מיט א חוש פאר גערעכטיגקייט צו ביידע צדדים, קען עס טאן.

דער בעסטער סימן איז געווען, אז יעדעס מאל ווען ער האט דערמאנט ווייצמאנ'ס נאמען, האט דער זאל געשטורעמט מיט אפלאדיסמענטן. ער האט ניט בארעכטיגט ווייצמאנ'ס פאליטיק. ער האט אבער געמאכט, אז מען זאל ווייצמאנ'ס פאליטיק פארשטיין און מען זאל מיט ווייצמאנ'ען אליין סימפאטיזירן.

די הויפט־רעדע פון אוונט איז, נאטירליך, געווען דר. סילווער'ס.

צו זאגן אז דר. סילווער האט געהאלטן א שיינע רעדע, אפילו א גרויסע רעדע, איז שוין ניט מער קיין קאמפלימענט פאר דר. סילווער'ן.

ער האט אבער אין זיין רעדע ארויסגעבראכט דריי פונקטן, וואס קענען באטראכט ווערן אלס פראגראם פאר דער נייער עקזעקוטיווע, און ער האט זיי ארויסגעבראכט אזוי קלאר, אז עס איז פאר קיינעם ניט

געבליבן קיין צווייפל וועגן זיין פאליטיק אין דער צוקונפט.

ער האט דערקלערט אויף וועלכע באדינגונגען די ציוניסטן וועלן גיין צו דער לאנדאנער קאנפערענץ.

דאס זיינען די באדינגונגען, פאקטיש, וועלכע די פריערדיגע עקזעקוטיווע האט פארגעשלאגן אין וואשינגטאן. נאר ענגלאנד האט אויף זיי ביז איצט ניט געענטפערט.

1) די פארהאנדלונגען וועגן א אידישער מלוכה, וואס זאל מאכן מעגליך ווייטערדיגע אנטוויקלונג.

2) פרייע אידישע אימיגראציע אונטער קאנטראל פון דער אידישער אגענטור.

3) אפשאפונג פון לאנדקויף פארבאט.

ער האט דערקלערט, אז די קומענדיגע עטליכע וואכן אדער חדשים זיינען די קריטישסטע, און האט אפעלירט צו געבן דער נייער עקזעקוטיווע א שאנס צו ארבייטן פאר א פרידליכער לייזונג פון ארץ ישראל.

ער האט אפעלירט צו אלע גרופעס אין ארץ ישראל צו דערקלערן א וואפן־שטילשטאנד, אונטערצווארפן זיך א נאציאנאלער דיסציפלין און אפשטעלן יעדן טעראר, כדי צו געבן דער עקזעקוטיווע די מעגליכקייט צו פארהאנדלען אין א פרידליכער אטמאספערע. צו איינעם פון דער גאלעריע.—ווארשיינליך א מיטגליד פון אירגון אדער שטערניסטן.—וואס האט געמאכט א צווישענרוף קעגן זיין אפיל, האט ער געענטפערט פון דער פלאטפארמע גאנץ שארף:

— אויב איר וועט עס אליין ניט טאן, וועט דאס גאנצע געוויכט פון אידישן פאלק באנוצט ווערן צו צעשמעטערן דעם כוח, וואס ברעכט די נאציאנאלע דיסציפלין.

דאס איז געווען אן אפיל און א ווארנונג, וואס ער האט פון דער פלאטפארמע געשיקט קיין ארץ ישראל. און האט געוויס געשטארקט די הענט פון דער „הגנה" אין איר אויספאדערונג צו די עקסטרעמיסטן, אז זיי זאלן אפשטעלן זייער טעראר, וואס העלפט מער דעם אנטיסעמיטיזם אין ענגלאנד, ווי דעם ישוב אין ארץ ישראל.

דר. סילווער'ס רעדע איז געווען א שטאטסמענישע רעדע אין בעסטן זין פון ווארט.

FORWARD—6—פארווערטס יאנואר 11, 1947

פון צביון

אידישע אינטערעסן

פרעזידענט טרומאן האט אין זיין מעסעדזש צום קאנגרעס געזאגט צו ווייניג און צו שוואך וועגן עפענען די טירן פון אמעריקע פאר די היימלאזע.— א רעקאמענדאציע וואס איז געקומען צו שפעט.— ניט בלויז טרומאן איז אין דעם שולדיג.— דער ערפאלג פון די „יציאת־הגלות'ניקעס" און צו וואס ער האט געפירט.— די אומגליקליכע לאגע פון די היימלאזע.— צוויי געגנגעזעצטע באריכטן וועגן ציוניסטישן קאנגרעס. — פאר וועמען דער קאנגרעס איז געווען זעהר א גוטער און פאר וועמען זעהר א שלעכטער.—וואס איז אן אקטיוויסטישער ציוניסט? — א פירער פון א באוועגונג, וואס איז געבויט צום גרעסטן טייל אויף פאנטאזיע, טאר ניט זיין צו ניכטער.— דר. ווייצמאנ'ס פעהלער.

איך בין געווארן א רעכט ביסל פעסימיסטיש, ווען איך האב געהערט וואס און ווי אזוי פרעזידענט טרומאן האט געזאגט אין זיין מעסעדזש צו דעם נייעם קאנגרעס וועגן עפענען ברייטער די טירן פון אמעריקע פאר די היימלאזע אין די אייראפעאישע לעגער. ער האט דאס געזאגט אזוי קורץ און אזוי שנעל, אז עס האט געמאכט דעם איינדרוק, אז ער וויל עס וואס גיכער אראפשלינגען און אריבערגעהן צום נעקסטן פונקט פון זיין מעסעדזש. און וואס איז שייך צום קאנגרעס, האט זיך דארטן אפילו ניט געפונען קיין איינציגער, וואס זאל אויפהויבן די הענט צו אפלאדירן דעם פרעזידענט פאר זיין ליבעראלער רעקאמענדאציע. אמת, פרעזידענט טרומאנ'ס צוהערער אין קאנגרעס זיינען אין אלגעמיין געווען זעהר שפארעוודיג אין אפלאדירן. אבער פאר די טיילן פון דעם מעסעדזש, וואס האט צו זיי אפעלירט, האבן זייערע הענט דאך זיך ניט געפוילט א פאטש צו טאן.

איך ווייס, אז עס פאסט ניט אריינצופאלן אין א פעסימיסטישער שטימונג אין דעם אנפאנג פון א נייעם יאהר. אבער איך האב אן אנטשולדיגונג. איך טראכט וועגן די אידישע היימלאזע און עס איז ניט קיין אנפאנג פון דעם נייעם אידישן יאהר.

לוידער, האט פרעזידענט טרומאן אנגעפאנגען צו שפעט צו רעדן וועגן עפענען ברייטער די טירן פון אמעריקע פאר די היימלאזע. די ריכטיגע צייט צו ריידן וועגן דעם איז געווען ווי נאר די מלחמה האט זיך געענדיגט און ווען עס איז באקאנט געווארן פאר דער ברייטער עפנטליכקייט די גאנצע שוידערליכקייט פון היטלער'ס בארבארישע אויסראטונגען. דעמאלט האט מען אפשר די הארטע הערצער פון די אמעריקאנער פארביסענע אימיגראנטן־פרעסער געקענט אביסל ווייכער מאכן. ווייניגסטענס וואלטן זיי זיך אפשר דעמאלט אביסעל געשעמט צו זיין אזוי הארטהערציג געגן די אומגליקליכע. איצט אבער האט דער שטארקער אויפבויז פון געפיהלן, וואס היטלער'ס גרוילינער מאסען־מארד האט ארויסגערופן, זיך איינגעשטילט; די ווארימע סימפאטיעס צו די געליטענע האבן זיך אפגעקיהלט און די הערצער, וועלכע זיינען אויף א ווײַלע אביסעל ווייכער געווארן, זיינען צוריק הארט געווארן.

מען קען אפילו ניט באשולדיגן אינגאנצן טרומאנ'ען, פארוואס ער איז געקומען אזוי שפעט מיט זיין רעקאמענדאציע צו עפענען אביסעל ברייטער די טירן פון אמעריקע פאר די אומגליקליכע היימלאזע. עס איז אין דעם מעהר שולדיג די אידישע פירערשאפט, וואס האט ניט געזוכט צו ווירקן אויף טרומאנ'ען, אז ער זאל אנפאנגען פאדערן באצייטענס פון קאנגרעס א ליבעראלערע באציהונג צו די אויסגעווארצלטע און היימלאזע. די אידישע פירערשאפט האט זיך אינגאנצן קאנצענטרירט אויף אידישער אימיגראציע אין פאלעסטינע. די טאקטיק איז געווען, אז מען דארף די גאנצע ענערגיע קאנצענטרירן אויף איין פונקט, ווייל מיט זוכן אפענע טירן פאר די אידישע היימלאזע אין אנדערע לענדער וועט אפגעשוואכט ווערן דער דרוק פון דער פאדערונג פון פרייער אידישער אימיגראציע אין פאלעסטינע. און עס איז געווען, פארשטעהט זיך, לייכטער צו געווינען די אמעריקאנער עפנטליכע מיינונג פאר פרייער אידישער אימיגראציע אין פאלעסטינע, איידער פאר עפענען אביסעל ברייטער די טירן פון אמעריקע פאר די אידישע היימלאזע. פון א ציוניסטישן שטאנדפונקט האט אט די טאקטיק געמעגט האבן א געוויסע בארעכטיגונג. אבער פאר די אידישע היימלאזע איז אט די טאקטיק געווען א גרויסער אומגליק.

*

די „יציאת־הגלות'ניקעס" קענען זיך באריהמען, אז זייער ארבייט האט זיך געקרוינט מיט א גרויסן ערפאלג אין פוילן. אמת, זיי קענען ניט זאגן, אז זיי האבן געמאכט פוילן אידען־ריין, ווייל עס זיינען נאך אלץ פאראן אין פוילן צווישן 80 און 90 טויזענט אידן. אבער די יציאת־הגלות'ניקעס האבן דאך א רעכט צו באהויפטן, אז ווען ניט זייער ארבייט, וואלטן היינט אפשר אין פוילן געווען א פערטל מיליאן אידן.

אבער וואס איז ארויסגעקומען פון דעם ערפאלג פון די יציאת־הגלות'ניקעס?

דער ציל פון די יציאת־הגלות'ניקעס איז ארויסצונעמען די אידן פון די גלות־לענדער און זיי צו באזעצן אין פאלעסטינע. עס איז אן אויפגאבע, וואס באשטעהט פון צוויי טיילן: ארויספיהרן און אריינפיהרן. איז עס גוט, ווען נאך דעם ערשטן טייל ווערט דורכגעפירט דער צווייטער. עס איז אבער זעהר שלעכט, ווען בלויז דער ערשטער טייל ווערט דורכגעפירט, און די ארויסגעפירטע ווערן איבערגעלאזן אויף הפקר.

cont. on next page

cont. from p. 21

קיינער קען היינט ניט זאגען וואס עס וועט זיין דער ווייטערדיגער גורל פון די אידישע היימלאזע, וואס געפי־נען זיך איצט אין די פארשיידענע לא־גערען פון דייטשלאנד און אנדערשוואו. פון אלץ וואס איך לייען וועגען זיי, קען איך זאגען, אז עס איז זעהר שלעכט. די פארצווייפעלטע און האפנונגסלאזע לאגע פון די היימלאזע פירט א סך פון זיי צו פולשטענדיגער דעמאראליזאציע און דער פריהערדיגער רחמנות צו זיי ווערט וואס ווייטער פארוואנדעלט אין פיינדשאפט און פאראכטונג. דאס איז א העכסט אומגליקליכע לאגע ניט נאר פאר די היימלאזע, נאר עס ווערט אן אלגעמיינער אידישער נאציאנאלער אומגליק.

נו, איך ווייס גאנץ גוט, אז די אידען, וועלכע זיינען געלאפען פון פוילען, האבען געהאט זייערע אורזאכען. איך ווייס, אז זיי האבען זיך געפיהלט זעהר שלעכט. געווען מאמענטען, ווען זיי האבען געלעבט אין טויט־שרעק. און זיי האבען געוואלט זיך ראטעווען. אבער איך גלויב, אז איצט איז זיי נאר א סך ערגער. וועניגסטענס גלויב איך, אז די אידען וואס זיינען געבלי־בען אין פוילען און האבען זיך דארט ווי עס איז איינגעלעבט, זיינען אין א פיל בעסערער לאגע ווי די מייסטע היימלאזע אין די פארשיידענע לא־גערען.

און לאמיר עס פארשטעהן ריכטיג. די יציאת־הגלות'ניקעס זיינען דאך אין זייער ארבייט ניט באוואוינען געווארען פון רחמנות געפיהלען. עס האט זיך דאך ביי זיי ניט געהאנדעלט וועגען שאפען בעסערע און זיכערערע לעבענס־באדינגונגען פאר די אידישע היימלא־זע. ווען דאס וואלט געווען דער פאל, וואלטען זיי קאנצענטרירט אלע זייע־רע כוחות אריבערצוברענגען וואס מעהר היימלאזע אין אמעריקע. אבער זייער אויפגאבע איז געווען ניט קיין פילאנטראפישע, נאר א פאליטישע. זיי האבען ניט געוואלט ארויסנעמען די אידען פון איין גלות־לאנד און זיי ברענגען אין א צווייטען גלות־לאנד, ווי גוט עס זאל זיי ניט זיין אין דעם נייעם לאנד. די איבערהיצטע פאנאטי־קען פון די יציאת־הגלות'ניקעס האבען דאך אין זייער יציאת־הגלות פראגראם אפילו אריינגענומען אמעריקע. זייער צוועק איז דעריבער געווען איינער: ארויסנעמען די אידען פון גלות און זיי ברענגען אין ארץ־ישראל. דאס איז הונ־דערט פראצענט פאליטיש ציוניסטיש. אבער אויב פאליטיק ווערט ניט גע־בויט אויף רחמנות־געפיהלען, טאר אבער פאליטיק דאך ניט געבויט ווע־רען אויף אונרחמנות. האבען די יציאת־הגלות'ניקעס דאך געדארפט א טראכט טאן וועגען דעם; אז זיי שטעלען אין קאן פון זייער פאליטישען שפיל דעם גורל פון טויזענטער אידישע היימלאזע און אז זייער פאליטישער שפיל קען זיך ענדיגען פאר זיי מיט דער גרעס־טער קאטאסטראפע, ווי דאס האט זיך איצט טאקע אזוי אויסגעלאזען. דאס איז דאך שוין ניט מעהר אומפאראנט־װארטליכע פאליטיק, נאר פארברעכע־רישע אוואנטורע.

***

איך האב געלייענט צוויי באריכטען פון דעם ציוניסטישען קאנגרעס. איי־נער פון ראבאי דר. אבא הלל סילווער, און דעם צווייטען — פון ראבאי דר. סטיפען וואיז. דער ערשטער האט גע־זאגט, אז עס איז געווען זעהר א גו־טער קאנגרעס; דער צווייטער אבער האט געזאגט, אז עס איז געווען דער ערגסטער קאנגרעס אין דער ציו־ניסטישער געשיכטע. דאס זעהט אויס צו זיין א גרויסער ווי־דערשפרוך, אבער עס איז ניט. ביידע באריכטען זיינען ריכטיג. פאר ראבאי סילווער איז דער קאנגרעס באמת גע־ווען א זעהר גוטער, בעת פאר ראבאי וואיז איז דער קאנגרעס געווען זעהר א שלעכטער. ראבאי סילווער האט פון דעם קאנגרעס געקראגען כמעט אלץ וואס ער האט געוואלט: דר. חיים ווייצמאן איז געווארען אויס פרעזי־דענט; דר. נחום גאלדמאן איז פון וואשינגטאן פארשיקט געווארען קיין לאנדאן; דר. סטיפען וואיז איז אראפ־געווארפען געווארען פון דעם ציוניס־טישען רייט־וואגען און ער, ראבאי סילווער, איז געווארען דער פולשטענ־דיגער באלעבאס פון ציוניזם אין אמע־ריקע. דאכט זיך גוט גענוג. פון דער אנדערער זייט אבער — ראבאי סטי־פען וואיז, דער אמאליגער ערשטער ציוניסט פון אמעריקע, האט אויפ'ן קאנגרעס פארלארען אלץ. ער איז גע־פארען צום קאנגרעס ניט בלויז אלס א פירער פון אמעריקאנער ציוניזם, נאר אויך פון וועלט־ציוניזם. ער איז דאך געווען א מיטגליד פון דער ציוניס־טישער וועלט־עקזעקוטיווע. געקומען צוריק, אבער, איז ער א געוועזענער. אויפ'ן קאנגרעס איז ראבאי סילווער געווען דער פירער און ער האט ראבאי וואיז'ן ניט בלויז אראפגעווארפען פון רייטוואגען, נאר ער איז איהם אויך אריבערגעפאהרען.

צווישען די צוויי גרויסע ציוניסטי־שע ראב:יים איז שוין לאנג דורכגע־לאפען א שווארצע קאץ. אין דער אמת'ן — ניט איין שווארצע קאץ, נאר עט־ליכע. עס איז די אלטע צרה, ווען עס זיינען פאראן צוויי גרעסטע אין איין שטאט, אדער צוויי „חד בדרא'ס" (איינער אין זיין דור). פון אנפאנג איז עס ניט געווען קענטיג, אז צווי־שען אט די צוויי גרעסטע אין אמע־ריקאנער ציוניזם זיינען פאראן וועלכע עס איז מיינונגס־פארשיידענהייטען, וואס איז שייך צום ציוניזם. ביידע פון זיי זיינען, דאכט זיך, געווען הונ־דערט־פראצענטיגע „בילטמארער" ציו־ניסטען, וועלכע פאדערען ניט ווענינער ווי א אידישע מלוכה אין גאנץ פאלע־סטינע. אין דער אמת'ן האט ראבאי סטיפען וואיז אין דעם בילטמארער ציוניזם א סך א גרעסערען חלק ווי ראבאי הלל סילווער. איך וואלט זאגען, אז ראבאי סילווער'ס חלק אין דעם ציוניסטישען פראגראם פון בילטמאר האטעל איז אין פארגלייך מיט ראבאי וואיז'עס זעהר א קליינער. ווייל אין דער צייט ווען די בילטמאר פראגראם איז אנגענומען געווארען (אנפאנג 1942) האט ראבאי סילווער זיך נאך ניט אזוי שטארק גע'קהל'ט אין דער ציוניסטישער ארגאניזאציע. ער האט זיך א ריס געטאן אין פראנט פון דער אמעריקאנער ציוניסטישער פיהרער־שאפט ערשט שפעטער און דעמאלט האט מען אנגעפאנגען הערען, אז פאר די צוויי גרעסטע אין דער אמעריקא־נער ציוניסטישער באוועגונג איז דער פלאץ צו־ענג. דעמאלט האט מען אויך אנגעפאנגען הערען, אז צווישען די צוויי גרעסטע עקזיסטירט א שטארקע מיינונגס־פארשיידענהייט וועגען דער פאליטיק און דער טאקטיק פון דער ציוניסטישער באוועגונג. עס האט גע־הייסען, אז ראבאי סילווער שטעהט פאר א מעהר אקטיוויסטישער אדער אגרעסיווער פאליטיק ווי ראבאי וואיז. אין וואס ראבאי סילווער'ס אקטיוויזם אדער אגרעסיוויזם דריקט זיך אויס אין מעשים און ניט בלויז אין ווער־טער האב איך קיינמאל ניט־פארשטא־נען און דעריבער קען קיינער פון מיר ניט פארלאנגען, אז איך זאל עס ער־קלערען. איך פארשטעה דעם אקטי־וויזם פון דעם „ארגון צבאי לאומי", אדער פון די שטערניסטען. עס זיינען באמבעס, מינעס און ביקסען. אבער וואס איז שייך צו ראבאי סילווער איז דאך זיין אקטיוויזם בלויז אין ווערטער.

(שלום אויף פעירוש 7)

הצופה
עתון יומי
יום שני, כ״א טבת, תש״ז, —— 13.1.1947

1-13-47

ד״ר עזריאל קארליבאך

אישים בקונגרס

אבא הלל סילור

מקליוולאנד. כלומר — ממרחקים. רחוק מחיי הלשכות של המפלגות, הרכילות של הפקידים, האמביציות הקטנות של גבאי העיירות, ממה שנקרא פוליטיקה ציונית יומיומית. רחוק אפילו — מניו יורק. ולא כל שכן — מבית ברנר או רחביה.

זו מעלתו. זה חסרונו.

מתוך הריחוק הזה מן הדברים הקטנוניים — הוא קרוב יותר לרעיון הציוני הגדול, המופשט, בכל טהרתו. הוא אינו רואה את מזכירו — הוא רואה את ה„אנדציל". הוא תופס את הדברים ביסודם.

אבל — הוא אינו תופס אותם, משום כך, בפרטיהם. הוא אינו יודע, שאל ה„אנדציל" מגיעים דרך — המזכיר...

והוא היה בבאזל, אבל נשאר בקליוולאנד. הוא היה זר בקונגרס הזה, זר להמונו, להמולתו, למסדרוניו, לרכילות, למנגנון המשרתים ויוצרי המשרתים, לעסקים האלמוניים, לפגישותיהם המקריות, לחלומותיהם האישיים. הוא היה מעל לכל זה — ועל כן היה נראה לפרקים, שהוא ישאר תחת כל אלה. קרבן דרוס של מיכניזם אכזרי וזר.

הוא אינו מכיר אנשים. (אם כי אפשר שהוא מוקיר אותם, — אבל אינו יכול להראות זאת. וייצמאן, למשל, אינו מוקיר, אבל מראה — ומכיר.) הוא בא יחידי, יצא יחידי, ישב במלונו יחידי, רציני מאוד, מעונין מאוד בכל — אבל כאילו הוא צופה יחידי בתא המלכים למחזה נהדר, ולא כאחד מן הקהל, מעורב עם הבריות.

הוא נזקק, משום כך, בכל למלחיו. (מאנשי המנגנון של ההסתדרות הציונית באמרי־קה בלבד היו בבאזל ששים איש.) ויותר מכל — ליועציו הקרובים, בראשם עמנואל ניומאן, דניאל פריש ואחריו. ויכול הוא לסמוך עליהם. חסידיו בין האמריקאנים באמת מתיחסים אליו כאל רבי — ושהוא יושב כל היום ב„חדר מיוחד" ו„מתבודד" אינו מרחיק אותם, אלא להיפך: מגדיל את ההתפעלות:

והם שעיצבו את דרכו בקונגרס. דרך הססנית מאוד — שאלמלא החסילים (וטעיות התכסיס של מפא״י) קל מאוד היה לערער את בטחונו העצמי עד כדי הסתלקות גמורה מן הקונגרס.

הוא לא היה נלחם למען עצמו. והוא לא בא לשם כך. הוא לא שם עינו על כסאו של וייצמאן. הוא היה מסתפק — מראש — במתן עצמאות לו לפעולה פוליטית באמריקה. ולמעשה זהו כל מה שקיבל, מה שביקש, מה שהתעקש עליו, הדרישה היחידה שלא סר ממנה.

על כן מלכתחילה לא עמד על כבוד אישי. אבל ניסח, בצורה המהירה ביותר, את הקו הפוליטי, אשר למענו הוא דורש את העצמאות הזאת. קו של יתר תקיפות, התנגדות לא לחלוקה אלא לתביעת החלוקה במלחמתנו הדיפלומאטית, ועידוד ה„רזיסטאנס" במלחמתנו ביישוב. (או אפילו זאת לא ביקש בהתחלה לומר בפי עצמו, כי אם הטיל את התפקיד על ניומאן בויכוח הכללי, והסתפק בנשיאות משא ריפרזנטאטיבי בלבד.)

הוא אינו, איפוא, תכסס. הוא איש פסק־הדין החותך. או — או. רעיונות הפשרה אינה נכנסים בקלות למוחו.

עד היכן הדברים מגיעים — אפשר לספר עתה. הוא בא לקונגרס מתוך חשבון של קואליציה עם הרביזיוניסטים. עד כדי כך לא האמין באפשרות של התפייסות ופשרה עם החלק הגולד־מאני והוויזי של הציונים הכלליים, שביקש לצרף את הכוחות רק מן המחנות הקרובים לעבודתו התקיפה מראש: רביזיוניסטים ומזרחי. ורק במשך ימי הקונגרס גופו, — ובעזרת מדריכים מנוסים יותר ממנו בתכסיסי קונגרסים — הגיע לידי בחירה פה־אחד ליושב ראש הכלליים המאו־חדים ולצירופם של כוחות, שאינם מלכתחילה מתומכי דעותיו.

רציניות זו, ישרנות ונאמנות לעקרונות — המעיטה את דמותו בהתחלת הקונגרס, בהופעות הציבוריות. התבלט כל חוסר־הגמישות שבו, והוא הופיע — כמטיף.

הצד השני שבאותו מטבע התגלה רק אחר־כך, כשעברה לידו היוזמה להרכבת האכסקוטיבה החדשה. אז נראתה העקביות הרצינית הזאת בכל מלוא — אחריותה. כשהתחיל „המקח־וממכר מאחורי הקלעים, כשנפתח ה„שוק השחור" של אמביציות אישיות, של איומים והמחלות והבט־חות שוא, המבול של מזימות וגן התועים של קנוניות, — היתה רציניותו הציונית לברכה. גורל התנועה כולה היה בידו באותם הימים. בעמידה בלתי־וותרנית היה יכול להביא לפילוג. בכניעה למלחמת העצבים של מפא״י היה יכול להביא לידי ויתור על עקרונותיו.

אז הראה אפיו. אז גדל האיש ממטיף — למנ־היג. על עניני עמדתו האישית ויתר לבן גוריון בקלות. על תפיסה עקרונית — אף לא כמלוא נימה. ולא נתן לעשתונותיו להאבד מול פני־פרובוקאציות קשות. אמר „ואם שנה אצטרך לשבת בבאזל — אני לא אזוז מכאן עד שתקום אכס־קוטיבה". ודווקא עם מפא״י. ועלה בידו להדוף את הסיוט שרחף עלינו באותם הימים שלאחר הקונגרס — נמנע הפילוג.

אבל אך גמר את מלאכתו הכבירה הזאת — וחזר אל בדידותו. יחידי יצא מן האולם, רגע לאחר שהקריא את הרכב האכסקוטיבה שלו. יחידי יצא את באזל. מאחוריו גלים של הערצה, אבל אף לא לחיצת יד אחת. אף דיון אחד.

הוא, שעשה את הדבר הפופולארי ביותר בקונגרס — את האיחוד לאחר המשבר — לא יהיה לעולם פופולארי.

ציוני כנה, נלהב, מסור בכל לבבו, נאה ונעלה. אבל בקונגרסים ובתנועה דרוש מלבד כל זה — עוד משהו...

America Appeals Too

In the United States, Dr. Silver, addressing a crowded meeting in Manhattan, appealed to "all patriotic Jews in Palestine, regardless of their affiliations, to refrain from acts of desperation." "Congress," Dr. Silver said, "is resolved to resist unceasingly and with the utmost vigour, the persistent violation of the rights of the Jewish people. However, it condemned murder and the shedding of the blood of innocents and called upon the members of dissident groups to desist and submit to national discipline. I appeal for a truce. An earnest and determined effort must be made in the next few weeks or months to discover whether a just and peaceful solution can be found, and every opportunity must be given to ensure the success of such effort."

THE DAY —3— דער טאָג Jan 13, 1947

בן־גוריון'ס רעדע צום ישוב

תל־אביב, יאַנואַר 12 (פּאַלקאַר). — דוד בן־גוריון, טשערמאַן פון דער אידישער אגענטור עקזעקוטיווע, האָט דאָ נעכטן דערקלערט אויף אַ פּרעס־קאָנפערענץ, אַז ער וועט אינגיכען אַפּפליען קיין לאָנדאָן פאַר אַ רייע וויכטיגע קאָנפערענצן מיט ארטור קריטש־דזשאָונס, ענגלישער קאָלאָניאַל־מיניסטער. משה שערטאָק וועט עטליכע טעג צייט פאַרברענגען אין אַמעריקע און דערנאָך זיך אומקערן קיין לאָנדאָן אַנטייל צו נעמען אין די קאָנפערענצן מיט קריטש־דזשאָונס.

(פון לאָנדאָן איז געמאָלדען געוואָרען אַז שערטאָק האָט שבת אָוונט געזאָלט אַפּפליען קיין אַמעריקע. אָבער צוליב אַ פאַרקעלטונג האָט ער געמוזט אויפגעבען זיין רייזע. פּונקטסוועגען ווערט דערוואַרט, אַז ער זאָל נאָך היינטיגע וואָך אָנקומען קיין וואַשינגטאָן און נאָך באַראַטונגען מיט אַמעריקאַנער אַגענטור־מיטגלידער און וואַשינגטאָנער באַאַמטע, זאָל ער זיך אומקערן קיין לאָנדאָן).

בן־גוריון האָט אויך געזאָגט, אַז די פעלקער־אָרגאַניזאַציע וועט מעגליך באַשטימען די לייזונג פאַר ארץ־ישראל.

בן־גוריון האָט אין אַ פּרעס־אינטערוויו און אין אַ ראַדיאָ־רעדע, וואָס זיינען שלעכט איבערגעגעבען געוואָרען אין דער אַלגעמיינער אַמעריקאַנער פּרעסע ארויסגעבראַכט פאָלגענדיגע פּונקטען:

1. די געפּלאַנטע קאָנפערענצן מיט קריטש־דזשאָונס.

2. ער האָט אָנגעוויזען, אַז דער ציון קאָנגרעס האָט באַפולמעכטיגט דעם אַקציאָנס־קאָמיטעט צו דערוויילען אַ נייע עקזעקוטיווע, איינשליסענדיג אַ פּרעזידענט פאַר דער אַלוועלטליכער ציון־אָרגאַניזאַציע. הגם קיין פּרעזידענט איז דערווייל ניט דערוויילט געוואָרען מצד דעם אַקציאָנס־קאָמיטעט, מיינט עס אָבער ניט, אַז דער אַקציאָנס־קאָמיטעט האָט פאַרלוירען דערמיט די פולמאַכט צו דערוויילען אַ פּרעזידענט, ווען ער זאָל געפינען אַז עס איז נויטיג.

3. אויב אידען זאָלען באַשליסען צו באַטייליגען זיך אין דער לאָנדאָנער קאָנפערענץ, וועט דר. חיים ווייצמאַן זיין צווישען יענע וויכטיגע אידישע פּערזענליכקייטען, אויסער דער ציון־עקזעקוטיווע, וואָס וועלען איינגעלאַדען ווערען זיך מיטצובאַטייליגען. ער האָט אָבער ארויסגעדריקט צווייפעל צי די אידען וועלען זיך באַטייליגען.

פולער טעקסט פון בן־גוריון רעדע

דאָס איז דער פולער טעקסט פון דער רעדע וואָס דוד בן־גוריון האָט געהאַלטען אויף דער ארץ־ישראל'דיגער ראַדיאָ שבת אָוונט. ער האָט גערעדט פון דער ראַדיאָ'ס סטודיאָ אין תל־אביב:

„אין די לעצטע עטליכע וואָכען איז אונזער לאַנד געוואָרען דער צענטער פון אויפמערקזאַמקייט פאַר דער וועלט פּרעסע און עס איז כמעט ניטאָ דאָס לאַנד וואָס זאָל קאָנען קאָנקורירען מיט ארץ ישראל וואָס שייך „קעפּ" אין די צייטונגען אין אַמעריקע, ענגלאַנד, פראַנקרייך. עס זיינען דאָ באַשטימטע סיבות פאַר דער דאָזיגער דערשיינונג. ארץ ישראל, און די פּראָבלעמען ארום ארץ ישראל, ווערט געגעבען מער אויפמערקזאַמקייט און צוגעשריבען מער וויכטיגקייט ווי געוויסע לענדער וואָס זיינען אַ סך גרעסער.

„דאָס אידען־פּראָבלעם, וועמעס ערנסט, פאַלט ניט, פאַרשפּרייט זיך אין אַלע לענדער. און מיר מוזען אויך צוגעבען, מיט גרויס באַדויערן, אַז די טרויעריגע און שוידערליכע געשעהענישן אין ארץ ישראל שטעלען צו שפּייז פאַר די סענסאַציע־הונגעריגע לייט איבער גאָר דער וועלט. איך האָב גרויס רעספּעקט פאַר דער פּרעסע און די גרויסע עפנטליכע אויפגאַבע וואָס זי דערפילט. אָבער דאָך מוז איך זאָגען דעם ישוב, אַז ער זאָל זיך צופיל ניט פאַרלאָזען אויף די ספּעקולאַציעס און פּאָליטישע „סענסאַציעס", וועלכע פּרוכפּערן זיך אין דער פּרעסע אין ענינים וואָס גייען אונז אָן.

„די מייסטע ספּעקולאַציעס, סענסאַציעס און „אויפּרעקונגען" זיינען בלויז וואונשען, אומבאַגרינדעטע השערות אָדער טעות'דיגע און פאַרפירערישע אויסטייטשונגען. אָפט זיינען זיי ניט מער ווי קלוגע מעשיות אויסגעטראַכט פון זשורנאַליסטען, וואָס זיינען מער פאַראינטערעסירט אין סענסאַציעס ווי אין אמת.

„אָפט ווערען קלאַנגען פאַרשפּרייט מיט באַשטימטע פּאָליטישע כוונות.

„ווי עס איז באַקאַנט, האָט דער לעצטער ציון קאָנגרעס באַשלאָסען, ניט אַנטייל צו נעמען אין דער לאָנדאָנער קאָנפערענץ אונטער די איצטיגע אומשטענדען. און עס איז צווייפעלהאַפט צי די אומשטענדען וועלען זיך בייטען פאַר דער קאָנפערענץ אָדער פאַר איר שליסען זיך. עס איז דערפאַר מעגליך, אַז די קאָנפערענץ וואָס וועט זיך עפענען דעם 21טען יאַנואַר אין לאָנדאָן וועט זיין דורכאויס אַן ענגליש־אַראַבישע קאָנפערענץ. דאָס מיינט ניט, אַז עס ווערען איבערגעריסען די באַציאונגען צווישען אונז און דער מאַנדאַטען־מאַכט. דער קאָנטאַקט צווישען דער עקזעקוטיווע און דער לאָנדאָנער רעגירונג האַלט אָן און וועט ניט אויפהערען צוליב דער קאָנפערענץ און בעת אירע זיצונגען. עס גייען שוין איצט אָן דיסקוסיעס צווישען אונז און דער רעגירונג וועגען דער געגענוואַרט און דער צוקונפט פון אונזער לאַנד, און די דיסקוסיעס וועלען אָנהאַלטען ביז צום פולסטען מעגליכען גראַד.

„דער רעזולטאַט פון די דאָזיגע פאַרהאַנדלונגען וועט איבערגעגעבען ווערען דעם אַקציאָנס־קאָמיטעט פאַר זיין באַשלוס אַזוי שנעל ווי מעגליך.

„אין קאָמפּעטענטע קרייזען וואַקסט דאָס געפיל, אַז מען קאָן ניט און מען טאָר ניט לאַנג פאַרציען אונזער פּראָבלעם, און מען קאָן אָהן צווייפעל אָננעמען — הגם עס איז ניטאָ קיין איינשטימיגקייט וועגען די פּאָליטישע פאָרמען — אַז מיר שטייען פאַר וויכטיגע אַנטשיידונגען. איך זאָג „אַנטשיידונגען", ווייל די ענדגילטיגע אַנטשיידונג — ווי ווייט עס קאָן זיין אַן ענדגילטיגע אַנטשיידונג אין פּאָליטישע פראַגען — קאָן פאָרקומען ניט אין לאָנדאָן, נאָר ביים מיטינג פון די יונייטעד ניישאָנס, וועלכע וועלען זיך צוזאַמענקומען אין די פאַראייניגטע שטאַטען קומענדיגען האַרבסט.

„אין דעם דאָזיגען פּעריאָד פון נסיון און אַנטשיידונג, מוזען מיר פאַר דער דרויסען־וועלט שטיין פאַראייניגט סיי אין אונזערע דערקלערונגען, סיי אין אונזערע האַנדלונגען, געטריי דער נאַציאָנאַלער דיסציפּלין און דעם וועג וואָס עס האָט אָנגעצייכענט דאָס פאָלק דורך זיין העכסטער אינסטאַנץ — דעם ציון־קאָנגרעס. מיר וועלען ניט איינשטילען און ניט אָפּשטעלען אונזערע אינערליכע חלוקי־דעות. מיר וועלען בלייבען אַ פרייע געמיינדע אין וועלכער יעדער איינער רעספּעקטירט דעם אַנדערענס מיינונג, אפילו ווען זי איז געגענגעזעצט צו זיין מיינונג. דאָס פאָלק וועט גאָרניט פאַרלירען דורכדעם וואָס עס וועלען אויסגעלופטערט ווערען אַנדערש־דיגע און געגענגעזעצטע מיינונגען. אָבער פאַר דער וועלט מוז עקזיסטירען בלויז איין אידישע פּאָליסי, די פּאָליסי פון גאַנצן פאָלק און ניט פון דער אָדער אַן אַנדער גרופּע, ווייל אונזער לעבען הענגט אָפּ אין דער דאָזיגער איינינקייט.

„מיר שטייען פאַר'ן טראַגישסטען שוידערליכסטען קאַמף פאַר אונזער עקזיסטענץ און נאַציאָנאַלער צוקונפט. מיר האָבען אַ רעכט צו פאָדערן פון אַלע זיהן פון אונזער פאָלק, אַז קיין שום יחיד אָדער גרופּע זאָל גאָרניט טאָן וואָס קאָן זיך אָפּרופען אויף דעם אַלגעמיינעם קאַמף — ווען אפילו די כוונות פון דער באַזונדערער האַנדלונג זיינען די שענסטע, און אפילו מיט אויסערליך באַרעכטיגטע אויסריידען. עס איז דאָ בלויז איין קאַמף. דער קאַמף וואָס ווערט געפירט פון גאַנצן פאָלק און זיינע אויסדערוויילטע פאָרשטייער. די ליניע וואָס דער קאָנגרעס האָט אָנגעצייכענט, וועט זיין די ליניע וואָס וועט נאָכגעפאָלגט ווערען אין לאָנדאָן, וואַשינגטאָן און ירושלים און אומעטום.

„עס איז ניטאָ קיין צווייפעל וואָס פאַר אַ לייזונג דאָס אידישע פאָלק באַטראַכט פאַר נויטיג, פּראַקטיש און דויערנדיג. צעהנדליגע דורות פון מאַרטירער האָבען געוואַרט אויף דער דאָזיגער לייזונג זינט מיר זיינען אַוועק אין גלות. דריי דורות פּיאָנערען האָבען זיך געווידמעט דער דאָזיגער לייזונג, אָנהייבענדיג פון די בויער פון מקוה־ישראל און פּתח־תקוה ביז די בויער פון נגב. צו דער דאָזיגער לייזונג וועלען מיר שטרעבען מיט אונזער גאַנצען כח און ווילען.

„דער יסוד פון אונזער באַוועגונג איז די קאָנסטרוקטיווע טעטיגקייט אין ארץ ישראל און אויף די וועגען וואָס פירען קיין ארץ ישראל. אָבער איצט וועט דער פּאָליטישער קאַמף געפירט ווערען מיט מער אימפּעט ווי פריער, ניט נאָר געריכטעט געגען איין פּאָליטישען צענטער — לאָנדאָן. כאָטש לאָנדאָן איז נאָך אפילו איצט דער וויכטיגסטער צענטער — נאָר צו יעדען פאָלק, וואָס איז פאַרטראָטען אָדער וועט אינגיכען זיין פאַרטראָטען אין די יונייטעד ניישאָנס. און מיר וועלען ניט פאַרלירען קיין געלעגענהייט צו אַנטוויקלען גוטען ווילען צווישען די אַראַבער, אונזערע שכנים רונדאַרום. ווי לאַנג מיר לעבען וועלען מיר ניט אָנערקענען דעם גלות. און דאָס אידישע פאָלק איז אַנטשלאָסען צו לעבען. עס וועט ניט זיין קיין גערעכטיגקייט און פרידען אויף דער וועלט, ביז מיר וועלען ניט ווערען אַ פאָלק אין אייגענעם לאַנד, אַ מיטגליד פון דער פעלקער־פאַמיליע".

Journal 1-15-47

פירער פון אידישען וועלט־קאָנגרעס באַריכטען וועגען אידישער לאַגע

א גרויסער מיטינג איז צונויפגערופען געוואָרען אויף דעם קומענדיגען מאָנטאָג, דעם 20טען יאַנואַר, 8:30 אָוונט, אין זאַל פון קאָמיוניטי סענטער, 270 וועסט 89טע סטריט, נ. י. אויפ'ן מיטינג וועלען די אַנפירער פון אידישען וועלט קאָנגרעס, וועלכע האָבען זיך איצט צוריקגעקערט פון אייראָפּע, באַריכטען וועגען דער לאַגע פון די פאַרבליבענע אידען אין באַזונדערע לענדער, ווי בכלל וועגען די פּאָליטישע, עקאָנאָמישע און קולטורעלע פּראָבלעמען פון דער שארית הפליטה. אויף דעם מיטינג וועלען אויפטרעטען דר. א. לעאָן קובאָוויצקי, גענעראַל סעקרעטאַר פון אידישען וועלט קאָנגרעס, דר. מאָריס ל. פּערלצווייג, הויפּט פון פּאָליטישען דעפּאַרטמענט, דר. שמואל מאַרגאָשעס, מיטגליד פון דער עקזעקוטיווע, הרב דר. שמעון פעדערבוש, הויפּט פון קולטור און דערציאונגס דעפּאַרטמענט. דר. יצחק שוואַרצבאַרט, אַנפירער פון אָרגאַניזאַציע דעפּאַרטמענט פון אידישען וועלט קאָנגרעס וועט זיין פאָרזיצער.

אויף דעם מיטינג וועט צום ערשטען מאָל אָפּגעגעבען ווערען אַ באַריכט וועגען די לעצטע אַנטוויקלונגען אין אידישען לעבען אין אייראָפּע. וועגען דער לאַגע אין די קעמפּס, וועגען די מעגליכקייטען אריינצואוואַנדערען אין די מערב־אייראָפּעאישע לענדער — אַלע די פראַגען, וועגען וועלכע די אידישע עפנטליכקייט איז אַזוי שטאַרק באַזאָרגט. די באַריכטען פון די טוער פון אידישען וועלט־קאָנגרעס, וועלכע האָבען באַזוכט אַ ריי לענדער אין אייראָפּע און האָבען אָנגעפירט מיט דער אייראָפּעאישער קאָנפערענץ פון קאָנגרעס אין פּאַריז, וואו עס האָבען זיך באַטייליגט פאָרשטייער פון אידישע קיבוצים פון כמעט אַלע אייראָפּעאישע לענדער, וועלען זיכער ארויסרופען דעם גרעסטען אינטערעס.

Lieut. Gov. Herbert to Begin Series; WGAR Sets Jamboree

BY ROBERT S. STEPHAN
Radio Editor

PD 1-16-47

NOTE THESE THREE important broadcasts: Lieut. Gov. Paul M. Herbert begins a series of weekly broadcasts tonight at 7:30 to be carried by WHK uncer the title "Ohio Affairs." Originating in Columbus, the broadcasts are designed to acquaint dialers with the Ohio government scene.

In conjunction with the March of Dimes campaign, WGAR sets a jamboree party from 10:45 p. m., Saturday, until 3 a. m. Sid Andorn produces the show. You'll hear the bands of Sammy Watkins, George Duffy, Nick Brewster and Joe Baldi by remote pickups. From WGAR studios will be heard Joseph Rabb and his Hungarian Gypsy Orchestra, ral High a capella choir, Pianist Henry Pildner and Vocalist Reg Merridew, Ernie Benedict and his Range Riders, Herman Leopoldi, Viennese composer and comedian, and a violin and organ team of Ernie and Lucille Kardos. Speakers will include Bill Veeck, Dr. John Toomey, Richard L. Kroesen and others.

RABBI A. H. SILVER

Rabbi Abba Hillel Silver, president of the Zionist Organization of America, recently returned from the Zionist Conference in Switzerland, will be the Cleveland City Club Forum speaker Saturday afternoon at 1 through WGAR.

pt. 1

NEW YORK, N. Y., THURSDAY, JANUAR 16, 1947

Silver Pleads For Palestine Truce

Jewish Review

Hail To The Chief-Dr. Abba H. Silver

Zionists in New York City have a rare opportunity to pay tribute to the great leader of American Zionism on January 29th, when Dr. Abba Hillel Silver is the honored speaker of the Bronx Zionist Region at a dinner tendered to its returning delegates from the 22nd World Zionist Congress at the Riverside Plaza Hotel in this city.

The tribute which the Bronx Region pays him at this climactic moment in Zionist affairs is peculiarly appropriate at this time in view of the support which Zionists of that Borough have consistently given to the dynamic leadership which Dr. Silver has brought to the Zionist cause. American Zionists look to him with serene confidence to play a major role in the new world triumvirate which will guide the destinies of the movement.

Not the least of the gifts which Dr. Silver brings to his new command is that superb gift of utterance which enables him to give supreme expression to the travails and the aspirations of a deathless people. A statement of the crucial issues of the moment by the great leader now in the very center of the struggle is an event to be remembered. The Bronx Zionist Region is fortunate, indeed, to provide an occasion which makes this possible and at the same time to extend renewed greeting to the Chief of American Zionists.

Praises Role Of American Zionists At Basle

NEW YORK (Special To Jewish Review) Dr. Abba Hillel Silver, President of the Zionist Organization of America and newly elected head of the American section of the World Zionist Executive made a strong plea to loyal Zionists to "give the new World Zionist administration their fullest support and the fullest chance to work in a most difficult and delicate situation."

Dr. Silver addressed a strong plea "to all patriotic Jews in Palestine, regardless of their affiliation, to refrain from those acts of desperation which are endangering our political situation both in Palestine and elsewhere." Calling for a truce, Dr. Silver said that an earnest and determined effort, perhaps the final one, must be made in the next few weeks or months to discover whether a just and peaceful solution can be found and every opportunity must be given to ensure the success of such an effort. He appealed to the Yishuv regardless of party affiliation to submit to a national discipline and not to do anything at this time which might endanger our political position. "Give us a chance to work out our problem," he exclaimed.

"The Congress resolved to resist unceasingly and with utmost vigor the persistent violation of the rights of the Jewish people. However it condemned murder and the shedding of innocent blood and it called upon members of dissident organizations to desist and to submit to national discipline."

PALESTINE'S FIGHT FOR FREEDOM SIMILAR TO CAUSE OF REVOLUTIONARY FATHERS

Dr. Silver indicated that should the new Executive fail in its attempt to come to a peaceful and just solution in the next few months "you will find all Jews united to resist to the bitter end." He compared the resistance of the Yishuv to the fight of the Revolutionary Fathers for freedom. He said that he was always an admirer of the British people and favored lend-lease even before the war. However he is opposed to a government of the British which follows an immoral and unjust policy. The Revolutionary Fathers fought eight years against the principle of "no taxation without representation" until they won. We are fighting for our people to survive. We are fighting for hundreds of thousands of our brothers and sisters who have survived death—for the right to go to a land which is theirs.

Dr. Silvers indicated that the next few months are going to witness the greatest effort, perhaps the final one made by our movement to see whether a just solution cannot be found.

SILVER PRAISES ROLE OF AMERICAN ZIONISTS

Dr. Silver emphasized the prominent role which American delegates played at Basle. "There was an effort by certain people at the Congress to refuse to recognize that the geography of the Jewish world has changed, that a new constellation had taken place through no one's wish or desire but as the tragic consequence of what took place in the Jewish world during the war. Today there are only two important centers of life in the Jewish world—Palestine and America. There is no conflict between the two. American Jewry is determined to do its utmost to make possible the continued growth and strength of the Yishuv in Eretz Israel. These five million Jews are now politically mature to the point where they can contribute tothe upbuilding of Palestine, not only money but brains and leadership. Some Europeans have not yet adjusted themselves to the fact. They still think of five million Jews in America as provincials who are no doubt very good at raising money but when it comes to political situations ,totally incapable.

AMERICAN ZIONISTS AND YISHUV ARE UNITED

Dr. Silver stated that the American Zionist delegation at Basle repudiated this contention from the first to the last and emerged from the Congress as a result more highly respected than at any time at earlier congresses. He warned against any effort "to pit the Yishuv against American Zionists" adding that the idea that these two bodies are opposed to each other is nobody's minds except in the minds of mischief makers.

Detailing the discussions and background of the Congress proceedings which led to the adoption of the political resolutions by the Congress reaffirming the establishment of Palestine as a Jewish Commonwealth and opposing participation in the London Conference under existing circumstances, Dr. Silver repeated that participation was not mentioned since no partition proposal was made by the British government. The Partition offer of the old Executive was rejected by the British government.

Full House Is Anticipated At Dr. Silver's Dinner

All twenty-five Districts of the Bronx Zionist Region are now carrying on a concerted drive to assure a capacity attendance at the January 29 Dinner in honor of Mr. David Moskowitz and Mr. Abraham Linzer who have recently returned from the 22nd World Zionist Congress at Basle, Switzerland. Every single District, including the Young Zionist groups, will turn out en masse for this event which is bound to be one of the most important affairs every sponsored.

Rabbi Abba Hillel Silver will come directly from the National ZOA Conference at Chicago, to deliver an inspiring and authoritative address on the current policies of ZOA and on the results of the Congress. Universally acknowledged as the unchallenged leader of those Zionist forces opposed to Partition of Palestine and to appeasement of British policies, Dr. Silver will fully explain the ZOA stand on Partition and on the highly important issue of attending the London Conference.

Mr. Samuel Frankel, chairman of the Dinner Committee, reports that reservations are selling rapidly at $12.00 per couple. "At the rate we're going," says Mr. Frankel, "it is a foregone conclusion that the maximum number of fifteen hundred reservations will be fully subscribed for very shortly." The dinner will be held at the Riverside Plaza Hotel, 253 West 73rd Street. Mr. Max Cohen, executive secretary of the committee, is directing all preparations. He has his offices at 673 Broadway (GRamercy 7-7744).

YIDDISHER KEMFER

אידישער קעמפער

וואכנבלאט פון דער פועלי ציון ארגאניזאציע פון אמעריקע

Vol. XXVIII. No. 685. New York, Jan. 17, 1947

נומער 685. ניו־יארק, יאנ. 17, 1947 — כ"ה טבת, תש"ז

אינהאלט:

שלמה גראדזענסקי: „מאקסימאליזם" און „אפיזמענט".
אהרן גיסענזאן: ליכט און פינצטערניש (ליד).
יעקב לעשצינסקי: עטלעכע באשיידענע פארשלאגן.
לייבוש לעהרער: מלחמה־יתומים.
דר. שלמה נאבל: דאס יאר אין איווא.
נתן שחם: „פראקטיקל דזשאקס" (דערציילונג).
א בריוו אין רעדאקציע.
יעקב גלאטשטיין: אין תוך גענומען (אין סטרעבלינקע בין איך ניט געווען).
אין אונזער באוועגונג.

„מאקסימאליזם" און „אפיזמענט"

(באמערקונגען צו א בריוו)

אין א בריוו וואס ווערט פארעפנטלעכט אין היינטיקן נומער קריטיקירט פריינט אליהו דוד סטאון, דער באקאנטער ציוניסטישער טוער, דעם שרייבער פון די שורות פאר די עטלעכע באמערקונגען וואס ער האט געמאכט לעצטע וואך (אין דער נאטיץ „נאכשפיל") וועגן די ערשטע נאך־קאנגרעס ארויסטרעטונגען פון געוויסע היגע אלגעמיין־ציוניסטישע פירער. דער ענין פאדערט אביסל אויפקלערונג.

קודם כל: פאר אלץ וואס ווערט אין „אידישן קעמפער" פארעפנטלעכט אונטער אן אונטערשריפט טראגט די אחריות דער מחבר. דער דאזיקער כלל איז אויך חל אויף די מיינונגען וואס זיינען אויסגעדריקט געווארן אין דער דערמאנטער נאטיץ.

והשנית: פריינט סטאון מאכט א טעות בעת ער זאגט, אז אין דער נאטיץ זיינען דר. סילווער'ס ווערטער כאראקטעריזירט געווארן ווי א „מישמאש פון קנאטש און חוצפה". בשום אופן ניט. גערעדט האט זיך גאנץ קלאר ניט וועגן דר. סילווער'ן, נאר וועגן דעם פארזיצער פון דעם אדמיניסטראטיוון קאמיטעט פון דער אמעריקאנער ציוניסטישער ארגאניזאציע. אויך נאך פריינט סטאונ'ס בריוו, האלטן מיר, אז די דאזיקע כאראקטעריסטיק איז ניט קיין אומגערעכטע בנוגע דעם דערמאנטן ציוניסטישן „סטייטסמענט"־מאכער.

און עטלעכע ווערטער — צום עיקר:

אודאי איז זייער געוואונטשן, אז עס זאל דער נייער ציוניסטישער עקזעקוטיווע געגעבן ווערן א „האניק־חודש". מיר, פון אונזער צד, האבן דערין זיכער ניט ווייניקער אינטערעס ווי אנדערע ציוניסטן. אודאי און אודאי דארף מען איצט ניט ארויסרופן קיין בייז בלוט אין דער ציוניסטישער באוועגונג. אודאי איז איצט נויטווענדיק די מאקסימאלסטע קאאפעראציע צווישן אלע קאנסטרוקטיווע כוחות אין ציוניזם.

און טאקע דערפאר איז געשריבן געווארן די דערמאנטע נאטיץ. ביז דר. סילווער און זיינע פריינט האבן אנגעהויבן געבן זייערע „דערקלערונגען" האבן מיר פון קיין אנדער צד אין דער נייער עקזעקוטיווע ניט געהערט קיין תופים ומחולות פון „נצחון". אודאי האבן אלע גרופירונגען וואס זיינען פארטראטן אין דער עקזעקוטיווע מסתמא עפעס צו זאגן וועגן דעם אויסגאנג פון דעם קאנגרעס — אבער איצט איז זיכער ניט די צייט צו מאכן דערפון אן ענין פון פארטיי־„נצחונות". אבער, ווייזט אויס, אז ניט אזוי טראכטן געוויסע עלעמענטן אין דער אמעריקאנער ציוניסטישער ארגאניזאציע. יעדן אינפארמירטן ציוניסט האבן געמוזט שאקירן די דערקלערונגען וועגן דעם „קלאסישן, הערצל'שן ציוניזם", וואס האט געדארפט ווארטן אויף אונזערע פריינט פון דער אמעריקאנער ציוניסטישער ארגאניזאציע, אז זיי זאלן אים אומקערן די בכורה. עס האבן געגרילצט די לייכטע און לייכטזיניקע דיבורים וועגן דער „נייער אקטיוויסטישער תקופה אין ציוניזם" און די באמת־ביליקע שמחה וועגן דעם נצחון פון די „קעמפער" איבער די „אפיזער".

עס האנדלט זיך ניט נאר וועגן „לשון" — כאטש סטיל און טאן זיינען אויך ניט קיין קלייניקייטן. דער עיקר איז די דערציאונג וואס עס ווערט אין דער איצטיקער שעה געגעבן אונזער עולם. מיר האבן אקארשט דורכגעמאכט גאר ניט קיין אנגענעמע פאר־קאנגרעס־קאמפאניע, און גלייך נאכדעם — דעם קאנגרעס גופא, וואס האט, דוכט זיך, קיינעם צופיל נחת ניט פארשאפט. סוף־סוף איז צוזאמענגעשטעלט געווארן אן עקזעקוטיווע. עס איז שוין נאך דעם גרויסן „יריד". איצט מעג מען זיך שוין נעמען צו דער גרויער, וואכעדיקער, ערנסטער ארבעט — און מיטארבעט. פארוואס זאלן מיר כסדר לעבן אין דער פארטעמפנדיקער אטמאספער פון ערב־וואלן? פארוואס זאל דער ציוניסטישער עולם — און די אידישע מאסן בכלל — ניט דערצויגן ווערן צו דעם ערנסט פון דער שעה? און די שעה איז אן ערנסטע, א מורא'דיק־ערנסטע — זי איז אזוי ערנסט, אז אט די אלע דיבורים וועגן „מאקסימאליזם" און „מינימאליזם", וועגן „קאמף" און „אפיזמענט", זיינען איצט אומזיניק און פארפירעריש. די וואס האלטן ווייטער אין איין איבער'חזר'ן די דאזיקע וואל־לאזונגען נעמען אויף זיך א גרויסע פאראנטווארטלעכקייט — זיי העלפן פארגרעסערן דעם טומל אין אידישע קעפ, זיי פארטיפן די שנאת־חינם, פון וועלכער עס קענען געווינען בלויז די „היברו קאמיטע" און אנדערע דעסטרוקטיווע כוחות.

עס איז געקומען די צייט, אז מיר זאלן ערלעך זיך קלאר מאכן וואס מיר זאגן בעת מיר רעדן וועגן „מאקסימאליזם" און „מינימאליזם". מיר גלויבן, אז מיר אלע — דאס הייסט, אלע גרופירונגען וואס זיינען פארטראטן אין דער ציוניסטישער וועלט־ארגאניזאציע, אפשר מיטן אויסנאם פון די רעוויזיאניסטן — זיינען מסכים, אז א פרידלעכע לייזונג פון דער ארץ־ישראל פראבלעם, א לייזונג מיט דער הסכמה פון ביידע צדים, אידן און ענגלענדער, און אויב מעגלעך אויך אראבער, איז איצט מער געוואונטשן, ווי א ווייטערדיקער פארמעסט מיט דער בריטישער רעגירונג. אבער אויב אזא לייזונג איז מעגלעך — קען מען דען רעדן סתם אין דער וועלט אריין וועגן „מאקסימאליזם" און „מינימאליזם"? עס איז קלאר, אז פון שטאנדפונקט פון „קלאסישן הערצל'שן ציוניזם", מוז די סאמע „מאקסימאליסטישע" לייזונג וואס מיר זיינען איצט עלול צו דערגרייכן, דורך א פארשטענדיקונג מיט דער בריטישער רעגירונג — באטראכט ווערן ווי „מאנימאליזם". אזא לייזונג איז אונז ניט עלול צו געבן מער ווי א מינימום פון ארץ־ישראל אין אירע היסטארישע גרענעצן. מיר גלויבן, אז אין אינזער צייט, אין דער איצטיקער וועלט־סיטואציע, נאך דעם פארלוסט פון א דריטל פון אונזער פאלק, קען דאס אויך זיין א וואגיקע דערגרייכונג. דאס קען, יעדנפאלס, ווערן, ווי חבר חיים גרינבערג האט זיך ניט לאנג צוריק אויסגעדריקט, די גרויסע דערגרייכונג און אויפגאבע פון אונזער דור. די דאזיקע דערגרייכונג קען ווערן, אויב דער דור זאל דורכגעדרונגען ווערן ביז די טיפענישן מיטן באוואוסטזיין פון זיין אויפגאבע. דער יסוד פאר דער צוקונפט — א יסוד צו בויען אויף אים א אידישע צוקונפט. אבער אפילו אויב עס זאל קומען צו אזא לייזונג — און מיר ווייסן, אז דאס איז, אין לעצטן סך־הכל, ניט אפהענגיק פון אונז אליין — וועט דאס אויך ניט זיין קיין בארעכטיקונג פאר יובל־שטימונגען. וארים א איד, וואס איז פעאיק ערלעך צו זיין מיט זיך אליין, וועט אויך דעמאלט ניט קענען פארגעסן וואס מיר האבן פארלארן — און ניט שטענדיק צוליב דער שולד פון אנדערע, נאר אויך דערפאר וואס מיר אליין האבן פארזוימט גרויסע מעגלעכקייטן. און ווייניק פון אונז קענען זיך דאך פארשטעלן וואס פאר א שווערע אויפגאבעס די דאזיקע „געלעגנהייט" וועט אויף אונז ארויפלייגן.

דער ציוניזם איז געקומען צו לייזן די אידן־פראגע — ראדיקאל זי צו לייזן. אויב מיר זיינען ערלעך מיט זיך אליין, מוזן מיר מודה זיין, אז די קאנסטרוקטיווע לייזונג וואס איז איצט אפשר מעגלעך, דורך פארשטענדיקונג מיט דער בריטישער רעגירונג און אינטערנאציאנאלער הסכמה, קען, אין בעסטן פאל, בלויז לייגן דעם יסוד פאר דער פארווירקלעכונג פון ציוניזם. אין דער איצטיקער סטאדיע וועט דאס זיין מער א לייזונג פון דער ארץ־ישראל פראגע ווי פון דער אידן־פראגע. אזוי, יעדנפאלס, דארף עס באטראכטן איינער וואס האלט זיך פאר א תלמיד פון „קלאסישן, הערצל'שן ציוניזם".

דא דארף געזאגט ווערן נאך עפעס: עס איז ניט קיין סוד, אז אויך אונזערע ראדיקאלסטע „מאקסימליסטן" — יעדנפאלס, די מערסטע פון זיי — זיינען ניט גרייט אפצואווארפן יעדן פשרה־פארשלאג, וואס וועט פון אונז פאדערן מוותר צו זיין אויף אונזערע מאקסימום־פאדערונגען. דער אמת איז, מסתמא, אז ניט געקוקט אויף אט די אלע דעקלאראציעס, איז די איבערוויגנדיקע מערהייט פון דער ציוניסטישער וועלט־באוועגונג גרייט אויף אזעלכע פשרות — אויב דאס זאל אונז נאר ארויסשלעפן פון דעם טעמפן ווינקל, אין וועלכן מיר געפינען זיך איצט. מיר טוען מסתמא קיינעם ניט אן קיין אומרעכט, אויב מיר זאגן, אז די „מאקסימאליסטישע" דעקלאראציעס, וואס מיר הערן לעצטנס, זיינען קודם כל געמיינט פארן היימישן געברויך. לאמיר דערפאר צוגעבן: די דאזיקע דעקלאראציעס און לאזונגען טוען אונז ניט קיין טובה — פארקערט, זיי זיינען בלויז עלול צו פארטומלען, צו דעמאראליזירן, צו פאר'שיכור'ן.

דאס הייסט בשום אופן ניט, אז צו אונזער אומפארמיידלעכן „מינימאליזם" קען גאר ניט זיין קיין גרעניץ. עס איז מעגלעך, אז מען זאל אונז פארשלאגן א אידישע מלוכה אדער אן אנדער פארם פון פאליטישער אויטאנאמיע אין א טייל פון ארץ־ישראל — און מיר זאלן דעם אנבאט בשום אופן ניט קענען אננעמען. מיר אלע — אויסער די יעניקע וואס ליידן פון א באמת ניט־ציוניסטישן מלוכה־„קאמפלעקס", וואס די „מלוכה" אליין איז ביי זיי דער אביעקט פון א קולט, וואס האט קיין שייכות ניט מיט אידישע נויטן. עס איז גארניט אויסגעשלאסן, אז די בריטישע רעגירונג איז גרייט אונז פארצושלאגן אזא מין „לייזונג". דארפן מיר דערצו אויך צוגרייטן דעם אידישן עולם — און צו די קאנסעקווענצן וואס מיר וועלן דערפון געצוואונגען זיין צו ציען.

עס קען אין איצטיקן מאמענט ניט געמאלט זיין קיין מער פארפירערישע און שעדלעכע מיסרעפרעזענטאציע פון אונזער לאגע ווי די לאזונגען „מאקסימאליזם" און „מינימאליזם". קיין זאך איז איצט ניט מער נויטיק ווי ניכטערער רעאליזם, ווי אפנקייט און ערלעכקייט אין אונזערע אינערלעכע דיסקוסיעס און אין אונזער עפנטלעכער פראפאגאנדע. מיר אלע דארפן דאס געדענקען — און אודאי און אודאי די יעניקע וואס די באוועגונג האט אויף זיי ארויפגעלייגט די גרויסע און שווערע אחריות זי צו פירן און רעפרעזענטירן אין דער איצטיקער שעה.

ש ל מ ה   ג ר א ד ז ע נ ס ק י

אַ בריוו אין רעדאַקציע

חשובע פריינט:

דערלויבט מיר צו מאַכן אייניקע באַמערקונגען אין פאַרבינדונג מיט דער נאָטיץ „נאַכשפּיל" אין דעם לעצטן נומער פון אייער וואָכנבלאַט. עס שיינט מיר, אַז דאָס חוזק מאַכן פון „דער דעלעגאַציע פון די אַמעריקאַנער אַלגעמיינע ציוניסטן", וועלכע איז צוריקגעקומען אהיים פון דעם ציוניסטישן קאָנגרעס, ווי איר טוט עס אין דעם דערמאָנטן מאמר איז, מילד גערעדט, דייער אין ניט גוטן געשמאַק.

דער געברויך פון אַזעלכע טערמינען מיט וועלכע איר כאַראַקטעריזירט דר. סילווער'ס רעדע אויף דעם ציוניסטישן מיטינג אין ניו־יאָרק בכלל ווי „. . . אַ מישמאַש פון קוואַטש און חוצפה" . . . פּאַסט ניט פאַר דעם „אידישן קעמפער". דער גאַנצער טאָן פון דעם „נאַכשפּיל" איז קריגעריש און איז ניט אין הסכם מיט די אָנגענומענע פּרינציפּן פון פּאָלעמיק.

איר דערמאָנט מיט רעכט אַז דר. סילווער „רעדט פאַר דער ציוניסטישער עקזעקוטיווע, פאַרן וועלט־ציוניזם, אין אַ קריטישע שעה, אין אַ שעה פון אַנטשיידונג", און אַז דר. סילווער טאָר אַט „די דאַזיקע פאַראַנטוואָרטלעכקייט ניט פאַרגעסן". גאָלדענע ווערטער! אָבער וואו איז אייער פאַראַנטוואָרטלעכקייט? דאָס וואָס מען פּרעדיקט מוז מען, קודם כל, אליין פּראַקטיצירן. „אין אַ קריטישער שעה" פאַרן ציוניזם, ווי איר אַליין, מיט רעכט, באַצייכנט די איצטיקע צייט, פאַרגינט איר זיך דעם לוקסוס פון גיסן בענזין אויף דעם פייער פון ברודער־קאַמף און אויפבלאָזן די פלאַמען פון מחלוקת, אנשטאָט זיי צו לעשן. עס איז ניט קיין פאַרטיידיקונג צו טענהן, אַז אַנדערע טוען דאָס זעלבע.

עס איז אַ דעמאָקראַטישער מנהג צו געבן אַ נײַ־דערוויילטע אַדמיניסטראַציע אַזוי צו זאָגן אַ „האָניק־חודש" נאָך די וואַלן, און ניט גלייך אָנפאַנגען אַ קאַמף און אַלאַרמירן „אין אַ קריטישער שעה, אין אַ שעה פון אַנטשיידונג". וואו איז די אחריות, וועלכע מען האָט אַ רעכט צו דערוואַרטן פון דער פאַראַנטוואָרטלעכער וואָכנבלאַט פון דער פּועלי־ציון אָרגאַניזאַציע פון אַמעריקע? איז דאָס דען אין די אינטערעסן פון דער ציוניסטישער באַוועגונג מזלזל צו זיין אַ מיטגליד פון דער עקזעקוטיווע, וועלכער איז באַשטימט געוואָרן צו שטיין בראש פון דער „דזשואיש אידזשענסי" אין אַמעריקע? עס איז אַ „קריטישע שעה". איר האָט פאַרגעסן די ביבלישע וואָרענונג: „אל תרגזו בדרך" . . .

„דרך־ארץ" איז אַ שיינע אידישע מידה: אויסערדעם, מען איבערצייגט קיינעם ניט דורך באַליידיקונג. אַ מלאכי־השרת שפּראַך איז מער איינדרוקספול און מער עפעקטיוו סיי עסטעטיש און סיי פּאָליטיש.

גלייבט מיר, אַז איך זאָג עס אייך אַלס טרייער ציוניסט און אין דעם גייסט פון „פּצעי אוהב".

בברכת ציון, אליהו דוד סטאָן.

Yiddishe Kemfer -17-47

Aufbau 1-17-47

26

Letters to the Editor

War es ein "Pyrrhus-Sieg"?

Der Einsender der folgenden, aus technischen Gründen gekürzten Ausführungen hat seit dem 6. Kongress fast allen zionistischen Kongressen als Delegierter angehört.

Die Probleme auf diesem Kongresse waren wohl die schwersten, die die Vertreter unseres schwergeprüften Volkes zu lösen hatten. Der Jischuw steht unter heftigem Druck. Die Ueberreste des europäischen Judentums warten auf Erlösung. Die Fata Morgana eines Judenstaats übt deshalb eine ungeheure Anziehungskraft aus. Die Beredsamkeit einiger Mitglieder der Exekutive lässt ihn fast als Wirklichkeit erscheinen. Keine Bemerkung der britischen Regierung bestätigt diese Aussicht. Nicht die geringste Konzession erfolgte auf den Brief Dr. Weizmanns an Bevin. Es kam zu einer Diskussion über "Partition". Die Teilung war uns aber von niemandem angeboten.

Die zionistische Welt hatte den Morrison-Grady-Plan einmütig abgelehnt. Auf dem Kongresse musste Dr. Goldmann zugestehen, dass es das Verdienst Dr. Silvers war, wenn das State Department veranlasst wurde, Gray aus London abzuberufen. So stand der Kongress vis à vis de rien.

In dieses Vacuum trat die amerikanische Delegation, die verlangte und durchsetzte, dass man nicht bedingungslos nach London gehe. Eine neue Exekutive wurde eingesetzt. Die Parteiverhältnisse allein verhinderten eine vollständige Aenderung. Darum ist der Sieg nicht vollständig. Aber dieser Teilsieg gibt uns und der Bewegung mehr Halt und mehr Würde.

Als bei der Eröffnung des Kongresses Chajim Weizmann zum Präsidenten des Kongresses gewählt wurde, schrieb die London Times, dass daraus hervorgehe, dass Dr. Weizmann und die "Gemässigten" auf dem Kongresse die Mehrheit hätten. Am 27. Dezember, als bekannt wurde, dass Dr. Weizmann nicht mehr der Präsident der zionistischen Organisation wurde, schrieb dieselbe Times, dass der Beweis erbracht sei, dass der Kongress neue Wege sucht, wozu auch die englische Regierung Stellung nehmen müsse. Die Times propagierte die Teilung Palästinas und die Schaffung eines jüdischen Staates.

So sieht die europäische Welt den Ausgang des Kongresses an. Vielleicht fehlt uns unter dem Druck der Judennot die politische Reife, um den gleichen Schluss zu ziehen.

Niemand verlangt alles oder nichts. Weder Dr. Silver noch Dr. Newman sind so naiv, alle unsere Schwierigkeiten zu übersehen. Der Near East und seine Komplikationen sind keine Geheimwissenschaft einer Richtung. Niemand denkt daran, alle Mitarbeit Englands abzulehnen. Wir waren aber viel zu lange das Spielzeug gehender und kommender Regierungen des britischen Weltreichs und wollen uns nicht bedingunslos ergeben.

Im Jahre 1937 stimmte ich auf dem Kongresse für Teilung. Wir glaubten damals mit dem Peel Report einen lebensfähigen kleinen jüdischen Staat verwirklichen zu können. Nicht wir, sondern England brachte diesen Plan zum Scheitern. Eine Verhandlung in London über das unglückliche Minimum, das die Pariser Konferenz der Jewish Agency durch Dr. Goldmann dem Staatsdepartement vorlegte, kann nur weniger als dieses Minimum bringen. Der Beschluss des Kongresses und die Wiederbetonung unseres Endzieles, mag zumindest dieses kleine Ziel erreichbar machen.

Wahrscheinlich werden wir nach London gehen. Die einzige Hoffnung auf einen Erfolg liegt darin, dass nicht unsere Minimalisten allein die Vertreter der zionistischen Welt in London sein werden. Der 22. Kongress, der nach sieben Jahren seine Arbeit aufgenommen hat, hat gute Resultate gezeitigt. Der Kongress hat der Bewegung ihre Einheit erhalten. Die zionistische Organisation hat ihre Legalität und ihren gemeinsamen Ausdruck wiedergefunden.

Wir sind eine demokratische Bewegung eines verzweifelten Volkes. Auch wenn unsere persönlichen Anschauungen unterliegen, haben wir Disziplin zu halten. Das hat Dr. Weizmann immer getan. Auch darin liegt das grosse Verdienst und das grosse Beispiel unseres alten Führers.

Geben wir der neuen Exekutive und den neuen Männern in der Leitung die Chance, ihre Kräfte zu erproben.

Numa Torczyner.

*

The Zionist Diplomacy of Basle

Your issue of January 10th carries an article by Manfred George "Der Pyrrhus-Sieg in Basel" in which the author voices his fear that his point of view might find considerable opposition; his point of view being that the concilïatory attitude as represented by the Weizmann-Wise-Lipsky conception of Zionist diplomacy should continue to be at least part of the Zionist movements strategy in the difficult days that lie ahead.

This reader had the opportunity to observe from close range some of the important facets in this "tug-of-war", as representative of the American Jewish Conference and as special envoy of the Supreme Lodge of B'nai Brith to Europe, particuarly the occupied zones in Germany and Austria. Based on personal experience and observations made during an extended stay abroad, I wish to register my wholehearted approval of the regrets and fears expressed by Manfred George.

The damage that has been done will make itself felt when in the near future negotiations with England will assume farreaching proportions—negotiations which can be beneficial to Jewish aims only if the pourparlers are allowed to develeop in an atmosphere of good will and mutual trust and respect. I am fearful for the future lest the "maximalist" attitude displayed by the leadership from Lake Erie takes into careful consideration the disastrous effects of possible tidal waves beating against the Eastern shores of the Mediterranean.

Horace M. Marston.

וואס עס האט זיך אפגעשפילט הינטער די קוליסן אין באזל — די אמעריקאנער ציוניסטן האבן דורכגעפירט זייער פרא

THE DAY, JAN. 18, 47

די פיר צוועקן, וועלכע די דעלעגאטן פון דער אמעריקאנער ציוניסטישער ארגאניזאציע האבן געוואלט דערגרייכן אויפ'ן קאנגרעס. — ווי די 34 „ז־א־ע" דעלעגאטן האבן אנגעהויבן זוכן פריינט און פאר־בינדעטע אין באזל. — די פארהאנדלונגען מיט די אלגעמיינע ציוניסטן פון דער גארער וועלט, מיט דער ארבעטער־אפאזיציע אין ארץ־ישראל צו מפא"י און מזרחי. — די האנדלונג פון די רעוויזיאניסטן, און די באציהונג צו זיי. — איז דער זיג פון די דעלעגאטן פון דער אמעריקאנער ציון־ארגאניזאציע א פולקאמענער?

פון דניאל פריש

טשערמאן פון אדמיניסטראטיווען קאונסיל פון אמעריקאנער ציון־ארגאניזאציע

פון אמעריקע זיינען מיר ארויסגע־פארען מיט'ן געדאנק צו דערגרייכן פיר צוועקן: 1) ניט צו גיין צו דער לאנדאנער קאנפערענץ אונטער די איצטיגע אומשטענדן, נאר צו פאר־לאנגען פון דער בריטישער רעגירונג א פארבאדינג, וואס זאל אנולירן דאס „ווייסע פאפיר" און אלע גזירות, וואס זיינען פארבונדן מיט איט; 2) צו ענדיגן די ווייצמאן־עפאכע פון פשרות און נאכגעבונג און עפענען א נייעם בלאט אין אונזער באוועגונג; 3) צו מאכן א סוף צום קאנטראל פון איין פארטיי אין דער באוועגונג און אין דער ארבייט אין ארץ־ישראל; 4) צו געבן אמעריקאנער ציוניסטן א גרעסערע מאס זעלבסטשטענדיג־קייט אין די באציאונגען צווישן זיי מיט דער אמעריקאנער רעגירונג און דער אמעריקאנער עפנטליכקייט.

וואס האבן מיר דערגרייכט, און מיט וועלכע כחות?

מען מוז צוערשט ענטפערן אויף דער צווייטער העלפט פון דער פראגע, ס'הייסט: מיט וועלכע כחות?

*

מיר זיינען פון אמעריקע געקומען קיין באזל מיט 40 דעלעגאטן פון דער „ז־א־ע". דאס איז געווען אונזער ארמיי, מיט וועלכער מיר האבן באדארפט געווינען דעם קאנגרעס פאר אונזערע פארערונגען. פון די 40 זיי־נען אבער ארום 6 דעלעגאטן געווען קעגען אלע פונקטן פון אונזער פראגראם. — זיי האבן יע געוואלט גיין קיין לאנדאן; ווייצמאן איז געווען זייער אפגאט. אויב ניט ווייצמאנ'ס פירערשאפט, איז ווייצמאן די פער־זענליכקייט; זיי האבן געשטיצט מפא"י און געשטימט פאר איר אין אלע אישום; זיי זיינען ניט געווען מיט'ן גאנצן הארצן מיט אונז אויך בנוגע דער אמעריקאנער „סצענע".

הייסט עס, אז אונזער מחנה איז באשטאנען בלויז פון 34. ניט קיין צו גרויסע מחנה צו געווינען מיט איר א קאנגרעס, וואס איז באשטאנען פון 383 דעלעגאטן, בפרט נאך, ווען מיר נעמען אין באטראכט, אז מיר האבן פון אמעריקע זעלבסט מיטגעפירט מיט אונז 28 „הדסה"־פרויען, וואס האבן געדינט דער אפאזיציע צו אונז מיט זייער גאנצער ליידנשאפט. אויך וועלכער פרויען זיינען פעהיג אין נאַ־ליטיק, און אויך ארום 30 ארבייטער־פירער, וואס האבן גענומען אינ־סטרוקציעס פון זייער וועלט־פירער־שאפט, צי זיינען זיי געווען איינפאר־שטאנען, צי ניט.

עס זיינען פון אמעריקע אויך מיט־געפארען מזרחיסטן און רעוויזיא־ניסטן. די לעצטע זיינען אבער צו־ריקגעקומען נאך יארן פון אפוזיציע. און מען האט ניט געוואוסט וואס זיי וועלען מיט זיך פארשטעלן אויפ'ן קאנגרעס. אויף דער שיף קיין אייראפע האבן איינינע פון זיי גע־רעדט צו אונז, „ציונים", מיט א פאר־ריסענער נאז און מיט היפשער גרינג־שעצונג. שפעטער זיינען זיי דורכגע־גאנגען א פראצעס פון פייער, פון וועל־כען זיי זיינען ארויסגעקומען גערייני־טערט, און זיי האבן זיך אויפגעפירט אויפ'ן קאנגרעס ווי א וויכטיגער סעק־טאר, ביז דעמאלט זיינען זיי אבער געווען אונטער א פראגע־צייכן. די מזרחיסטן זיינען אויך פון אנהויב אן געווען א פארזיגעלט בוך. אין אמעריקע האלטן זיי זיך דאך זעהר קארעקט, און האנדלען לויט פרינצי־פען אפילו ווען עס פיט זיי ווי; אויף דער אינטערנאציאנאלער סצענע האבן זיי זיך אבער געענדערט מיט'ן

ווינט. פאריין! דאס קאנען מיר אזוי גיך נים פארגעסן, און מיר האבן זיך געחאונערט. וואוהין וועט דער ווינט דאס מאל פארטראגן די מזרחיסטן.

אלזא, 34 „ז־א־ע" דעלעגאטן! למען האמת, מוז מען עפעס אויך ווע־גען די 34 זאגן. געווען צווישן זיי ווייניג איינגעפרובירטע און א סך פנים חדשות. ניט קיין אויסגעדינטע סאלדאטן, נאר רעקרוטן אין אונזער ארמיי, און אויף רעקרוטן, ווי באַ־קאנט, פארלאזן זיך גענעראלן ניט תמיד.

אונזערע גענעראלן האבן זיך אויף זייערע רעקרוטן יע פארלאזט, און מיר האבן ניט קיין חרטה. מיר קו־מען מיט זיי צוריק שטאלץ אויף אונ־זערע זייערע נצחונות.

*

ווי אזוי האבן מיר עס געטאן?

צוערשט האבן מיר אנגעהויבן זוכן פריינט אין אנדערע לאנדערן און מיט זיי צו פארגרעסערן אונזער קליי־נע ארמיי.

עס איז ניט געווען קיין גרינגע זאך. אלע, וואס זיינען געקומען קיין באזל, האבן מיט זיך מיטגעבראכט אייגענע דערפארונגען, אפשר מער ווי מיר, און באגרינדעט אויף די דערפארונגען — אייגענע פראגראמען.

טאג־טעגליך ביז שפעט אין די פריהע שעהן פון מארגענדיגן טאג זיינען מיר געזעסן מיט די אלע מענ־שען פון דער פרעמד. די שפעטערדיגע פריינט און חברים אונזערע אין קאמף, אין אויסגעטוישט מיינונגען און גע־פירעמט פאראייניגטע שרים.

ווער זיינען זיי געווען?

קודם־כל, די אלגעמיינע ציוניסטן פון ארץ־ישראל, פון אייראפעאישן קאנטינענט, פון ענגלאנד, קאנאדע, זיד־אפריקע און לאטיין־אמעריקע; דערנאך — קעגנער פון מפא"י אין ארבייטער־לאגער, און אחרון אחרון — מזרחי.

מיט די אלגעמיינע ציוניסטן פון אלע לענדער זיינען מיר אין אלע פרינציפיעלע פראגען געווען איינפאר־שטאנען; איבערהויפט, ווען עס איז קלאר געווארן פון די באריכטן פון פארשיידענע לענדער, אז מיר האבן זאר זיך איין וועג. — נעמליך, צו פארשטערקן דעם נאציאנאלן מאמענט אין קעגנזאץ צו די פאר־שיידענע קלאסן־מאמענטן, וואס

cont. on next page

cont. from
p. 26

אנדערע פארטייען דינען. איז עס אבער געקומען צו איינער פון די פיר פארעדונגען, וואס מיר האבן מיטגעבראכט פון אמעריקע, האבן מיר זיך אנגעשטויסן אויף אן אייזערנער וואנט. זיי האבן כסדר געהויבן די הענט פאר מפא״י, פאר ווייצמאנ׳ען, פאר לאנדאן, גלייך ווי זיי וואלטן אונז געטאן אויף צו־להכעיס. זיי האבן געשטימט מיט אונזערע קעגנער אפילו אין פראגן, וואס זיינען געווען קעגן זייער אלגעמיינעם שטאנדפונקט זעלבסט, למשל, אין דערציהען די יתומים אויף א רעליגיעזן אופן ביזן עלטער פון 15 יאר.

די דאזיגע אפאזיציע אין אונזער איינענער ארמיי איז באשטאנען פון הדסה, פון די בריטישע אלגעמיינע ציוניסטן, וואס האבן זיך, צוזאמען מיט די דעלעגאטן פון קאנאדע און זיד־אפריקע, און — לייען און שטוין — מיט איינגע לאטיין־אמעריקאנער דעלעגאטן, אפגעזונדערט אין א מין „קאמאנוועלט גרופע", ס׳הייסט, א גרופע פון דער „בריטיש קאמאנוועלט".

די אלגעמיינע ציוניסטן האבן שליסליך געהאט 4 סעקטארס: די ז״א־עי דעלעגאטן, הדסה, די קאמאנוועלט גרופע און די דעלעגאציע פון ארץ ישראל מיטן העובד הציוני אן דער שפיץ.

די ארענע, אויף וועלכער די קאמפן צווישן די 4 סעקטארס האבן זיך אפגעשפילט, איז געווען די קאנפערענץ פון דער קאנפעדעראציע פון די אלגעמיינע ציוניסטן. און אייראפיאישער סעקרעטאריאט, וואס האט געהאט זיין צענטער אין פאריז, האט צוגעגרייט די דאזיגע קאנפערענץ, און דער סעקרעטאריאט, אין וועלכן עס זיינען געווען פארטראטן בלויז ארץ ישראל און די אייראפעאישע לענדער, האט כסדר געהאט אין זינען — און מיט רעכט — בלויז איין זאך: צו זען, אז די קאנפערענץ זאל זיין דערפאלגרייך און אז זי זאל פירן צו א שטארקער קאנפעדעראציע פון אלגעמיינע ציוניסטן.

דער וואונש איז געווען לויבענסווערט, אבער אין אזעלכע סיטואציעס טרעפט מען זיך אפט מיט שלום־מאכער און פשרה־מאכער אום יעדן פרייז, און דאס האט געשטערט אונז, אמעריקאנער, אין אונזער אנטשלאסענער פאליטיק. אין די קאנפערענץ איז די גאנצע צייט געווען צוזאמענגעבונדן צוליב דעם מיט לויזע פעדים.

ס׳האט כסדר געהייסן: ווילט איר אין דער קאנפעדעראציע האבן די בתי־תידה, —הדסה,— טארט איר זי חלילה ניט דערצארנען: גיט איר נאך אלץ וואס איר קענט נאר. לאזט זי לויפן."

דאס זעלבע איז אויך גערעדט געווארן וועגן אנדערע טיילן פון דער אפאזיציע. איז מען דערפאר אויף דער קאנפערענץ געווען געגן דיסציפלין, געגן א פאראייניגטער שטים, געגן דער הערשאפט פון דער מערהייט, און ממילא שוין געגן א קלארער פאליטיק.

הדסה איז געווען די נעקסט גרעסטע גרופע. האבן זיך אין דער קאנפעדעראציע ארום איר פארזאמלט אלע פרא־לאנדאן, אלע פרא־ווייצמאן, אלע פרא־בן־גוריון, אלע אנטי־סילווער עלעמענטן, און איבער דער קאנפערענץ איז שטענדיג געהאנגען „דאס שווערד פון דאמאקלעס". עס האט זיך גערוכט: אט־אט אויס קאנפערענץ, אט־אט אויס קאנפעדעראציע, אט־אט צעלויפט מען זיך אין אלע לאנדערן, און מען וועט מעגן זאגן א רבנן־קדיש נאך דער פאראייניגונג פון די אלגעמיינע ציוניסטן, וואס זיינען דאס מאל געקומען קיין באזל די גרעסטע פארטיי, און וואלטן, מיט אונזערע שותפים, געקאנט טאן מיט׳ן קאנגרעס וואס זיי געפינען פאר נויטיג.

דער סעקרעטאריאט און די חברים פון ארץ ישראל, איבערהויפט די פירער פון „העובד הציוני", וואס זיינען אויפ׳ן קאנגרעס געווען א סימפאטישע גרופע, וואס ניט פיל האפענונגען פאר דער צוקונפט פון דער ארבייט פון די אלגעמיינע ציוניסטן אין לאנד, זיינען ארומגעלאפן פארשמייעט און זיך באמיט צו האלטן די 4 אלגעמיינע ציוניסטישע סעקטארס אין שפאן, זיי זאלן זיך ניט צעלויפן.

* *

אין דער דאזיגער סיטואציע זיינען עטליכע פערזאן פון דער אמעריקאנער דעלעגאציע, און ראש וראשון דר. אבא הלל סילווער, געווען אן אמת׳ע פעסטונג פון כח און אויסגעהאלטנקייט. דר. סילווער האט באלד אפגעשאצט די לאגע און האט געגעבן די פאלגענדע לאזונג: „קיינער ווערט ניט געצוואונגען אין דער קאנפעדעראציע אויפ׳ן איצטיגן קאנגרעס אין פראגן פון געוויסן. די קאנפעדעראציע וועט איבערקומען דעם איצטיגן קינסטליכן קריזיס און וועט ווערן א כח. לאמיר איר העלפן".

אמת, די אפאזיציע אין די אלגעמיינע ציוניסטישע רייען און מפא״י־דעלעגאטן האבן געשעפט נחת דערפון, וואס עס איז ניט געווען קיין פעסטע ארגאניזאציע אין דער גרעסטער פארטיי אויפ׳ן קאנגרעס; זיי האבן זיך ארומגעטראגן מיט האפענונגען, אז דער איינפלוס פון די ז״א־עי דעלעגאטן וועט שליסליך אראפזינקען. איבערהויפט האבן זיך געהאלטן צוזאמען פעסט די הדסה און די דעלעגאטן פון דער קאמאנוועלט גרופע. אונז האבן אבער צוגעשפילט צוויי וויכטיגע מאמענטן.

איין מאמענט: די באריכטן פון די דעלעגאטן פון די אייראפעאישע לאנדערן. צוערשט האט מען די דאזיגע דעלעגאטן עפעס גארניט באמערקט. נאר מיט אמאל זיינען זיי אויסגעוואקסן אויף דער קאנפערענץ. זיי זיינען געקומען פון איטאליע, פון דייטשלאנד, פון פוילן, פון בעלגיע. זיי האבן זיך באמת „אנטפלעקט" אויף יענע זיצונגען פון דער קאנפערענץ וואו מען האט אנגעהויבן צו רעדן וועגן פראקטישע זאכן כדי דערוויל אויסצומיידן פאליטיק און פאליטישע וויכוחים, וואס האבן אונז נאך געקענט צעטיילן.

די דאזיגע אייראפעאישע דעלעגאטן האבן געמאלן א בילד פון דער לאגע אין די לאנדערן, פון וועלכע זיי האבן אויסגעשוידערט. זיי האבן זיך דער עיקר אפגעשטעלט אויף דער פארשיידענער באהאנדלונג, וועלכע פארטיי־מענטשן קריגן און וועלכע אלגעמיינע ציוניסטן אדער אידן איבערהויפט קריגן. די טענות זיינען געווען באזונדערס הארב געגן די שליחים פון מפא״י. אפילו די נאענטסטע שותפים פון מפא״י, צווישן הדסה און צווישן די אנדערע פרא־ווייצמאן דעלעגאטן האבן אויסגעפונען, אז מיר האבן דא צו טאן מיט א גאנץ באזונדערער לאגע, וואס מיז פארבינדן אלע אלגעמיינע ציוניסטן כדי זיי זאלן קענען באשיצן די ניט־פארטייאישע ציוניסטן. פון גאר א היבשן אמעריקאנער ציוניסט, א פריינט פון מפא״י, האט מען געהערט אזעלכע ווערטער: „אויב עס איז אמת וואס זיי דערציילן, איז ניטא קיין ארט פאר דער ממשלה פון דער מפא״י". איינגע האבן פארלאנגט א געריכט און א דעטאלירטן אנקלאגע־דאקומענט.

די דאזיגע אויפדעקונגען, וואס זיינען געקומען פון אלע לענדער און האבן געאטעמט מיט אויפריכטיקייט און זיינען געווען אן אפקלאנג פון אוממענשליכע יסורים און בזיונות, האבן צעמענטירט די פארשיידענע סעקטארס פון דער קאנפערענץ פאר מעשים, פאר א פראקטישן פראגראם.

דאס פראגראם איז געווארן אויף יענע זיצונגען — העלפן סתם ציוניסטן און סתם אידן צו קומען אל המנוחה ואל הנחלה! גענוג נאכצולויפן נאך די אלטע פארטייען ווי אין די לעצטע 25 יאר!

דערפון איז ארויסגעוואקסן דער ספעציעלער אלגעמיין־ציוניסטישער פאנד, וואס איז דורכגעגאנגען איינשטימיג אויף דער קאנפערענץ פון דער קאנפעדעראציע, און וועלכן פארטרעטער פון אלע 4 סעקטארס אין די קאמיסיעס און אין פלענום האבן מיט געאייניגטע כחות דורכגעפירט טראץ דער געגנערשאפט פון די עקזיסטירענדע פארטייען.

דערפון זיינען געבוירן געווארן נאך אנדערע געמיינזאמע שריט פון די אלגעמיינע ציוניסטן אויפ׳ן געביט פון פינאנצען, פון עליה, פון קאנגרעס און שקל, פון חינוך, פון האנדעל און אינדוסטריע, וועלכע די אלגעמיינע ציוניסטן האבן דורכגעפירט אין די קאמיסיעס און דערנאך אין קאנגרעס־זאל, טראץ דער אפאזיציע פון די געגנערישע כחות.

הכלל, די דעלעגאטן פון די לאנדערן האבן אומגעהייער געהאלפן צו דער פאראייניגונג פון די אלגעמיין ציוניסטישע דעלעגאטן.

און א צווייטער מאמענט: די ארבעטער אפאזיציע אין ארץ ישראל צו מפא״י, נעמליך, די „תנועה לאחדות העבודה — פועלי ציון", אן דער שפיץ פון וועלכער עס שטייען מענטשן מיט א קלארן קאפ און א שטארקן ווילן, וואס האבן פיינט אומנויטיגע פשרות צו סיטואציעס און פערזענליכקייטן.

מיר האבן ביי זיי געפונען א גרייטן יסוד פאר געמיינשאפטליכע ארויסטרעטונגען. מ י ר האבן געוואלט א קאאליציע פון אלע כחות און ניט קיין דיקטאטור פון איין פארטיי — ז י י האבן עס געוואלט; מ י ר זיינען געווען געגן גיין מיט׳ן היטעל אין האנט קיין לאנדאן — ז י י זיינען געווען געגן דעם; מ י ר האבן פאראורטיילט די ביז־אהעריגע טאקטיק פון דער עקזעקוטיווע, איבערהויפט די פאריזער האנדלונג — ז י י האבן זי פאראורטיילט; מ י ר זיינען געווען געגן אנהאלטן ווייצמאנ׳ס ממשלה — ז י י זיינען געווען געגן דעם.

האט זיך אין די פארהאנדלונגען אויסגעארבעט א געמיינזאמער וועג פון האנדלונגען, וועלכער איז דורכגעגאנגען דעם פרואוו פון פייער און געפירט צו א בונד צווישן אמעריקע און ארץ ישראל, וועלכן מיר האבן כסדר אן דערפאלג געזוכט ביי דער מפא״י, אבער וועלכן מיר האבן געפונען ביי מפא״י׳ס געגנער אין דער ארבעטער באוועגונג.

דערצו האבן זיך נאך די מזרחיסטן דאס מאל באוויזן אין א זעהר לויבענסווערטן ליכט: זיי האבן ניט געוואלט קיין האלבע וועגן און קיין פשרות.

זיי האבן פון אנהויב אן גענומען א ראדיקאלע שטעלונג ווען זיי האבן זיך אפגעהאלטן פון שטימען פאר ווייצמאן אלס פרעזידענט פון קאנגרעס, א שריט, וואס די דעלעגאטן פון דער „ז״א־עי" האבן ליידער ניט מיטגעמאכט צוליב געוויסע אויסרעכענונגען. די מזרחי׳סטן האבן באלד נאך דעם באשלאסן ניט צו גיין קיין לאנדאן ביז די רעגירונג וועט געבן דעם צייכן פון גוטן ווילן. און דאס האט שוין ממילא פארזיגעלט די גאנצע האלטונג פון מזרחי און דעם דערפאלג פון אונזער קאנגרעס־פראגראם, וואס אונזערע 34 האבן געבראכט פון אמעריקע.

מען מוז צום אליאנס אויפ׳ן קאנגרעס פון „ז״א־עי", ארץ ישראל׳ער אלגעמיינע ציוניסטן, „תנועה לאחדות העבודה — פועלי ציון" און מזרחי נאך צוגעבן די איבער 40 דעלעגאטן, וואס די רעוויזיאניסטן האבן מיט זיך געבראכט פון א סך לענדער.

די רעוויזיאניסטן, וואס האבן זיך צוריקגעקערט נאך לאנגע יארן אפוועזנקייט, זיינען דורכגעגאנגען זייער ערשטן פייער אויף א שטורמישער זיצונג פון קאנגרעס, וואו עס איז אריינגעטראגן געווארן אן אינטערפעלאציע געגן זיי. דער גאנצער לינקער פליגעל האט ווי איין מענטש זיך אויפגעשטעלט און מיט פויסטן געדראעט די רעוויזיאניסטן. אפילו אין פרעזידיום האבן פון דער בינע אראפגעשריען פארטרעטער פון לינקן פליגעל צו די רעוויזיאניסטן אין זאל, אז מען וועט זיי פארטרייבן מיט כח. די 43 רעוויזיאניסטישע דעלעגאטן האבן זיך אויך אויפגעשטעלט, ווי איין מענטש, און האבן זיך געשטעלט גרייט צום קאמף, געשריען געגן זייערע געגנער און געווארנט, אז זיי זיינען אהער געקומען און וועלן דא בלייבן. דאס איז געווען איינער פון די דראמאטישסטע מאמענטן אויפ׳ן קאנגרעס. דורכגעקרייצט דעם דאזיגן פייער, האבן די רעוויזיאניסטישע דעלעגאטן אויף די ווייטערדיגע זיצונגען פון פלענום און אין די קאמיסיעס זיך געהאלטן מיט ווירדע און געארבעט פלייסיג פאר דעם דערפאלג פון דעם קאנגרעס. זיי האבן זיך פארדינט כבוד און אכטונג אפילו ביי זייערע געגנער מיט זייער טיפן ציוניסטישן געוויסן און אנטשלאס צו בלייבן אין דער וועלט־ארגאניזאציע אונטער אלע אומשטענדן.

זיי האבן איבערגעלעבט אין באזל א גרויסן קריזיס און זיי זיינען ארויס פון אים געלייטערט. זיי קענען ווערן א חשוב׳ער טייל פון דער באוועגונג, אויב זיי וועלן ווייטער גיין אויף דעם וועג. זייער הילף צו אונזער זיג איז אונז געווען זעהר אנגעלייגט. זיי האבן מיט אונז, מיט די „מזרחים" און מיט דער „תנועה לאחדות העבודה" געשטימט אין יעדן פונקט.

אין וואס איז באשטאנען דער „זיג"?

עס איז קיין צווייפל ניט, אז מיר האבן געזיגט אין די אלע פיר אויבן אויסגערעכנטע פונקטן, מיט וועלכע מיר זיינען ארויסגעפארן פון אמעריקע, און וועלכע האבן אפגעשפיגלט די האלטונג פון דער ציוניסטישער קאנווענשאן אין אטלאנטיק סיטי פאר דעם קאנגרעס.

מען מוז אבער אויך זאגן, אז מיר האבן זיך אונטערגעווארפן אונטער איינגע פשרות. ערשטענס, איז דר. סילווער ניט דער פרעזידענט פון דער וועלט־ארגאניזאציע, ווי מיר האבן געהאפט אז ער וועט זיין. מיר האבן די אבזיכט געמוזט אוועקשטעלן אן א זייט תיכף נאך דעם, וואס דר. סילווער האט דערקלערט אויף א זיצונג פון אונזער דעלעגאציע, אז ער וועט ניט אננעמען די פרעזידענטשאפט אונטער די איצטיגע אומשטענדן. דער אמת איז, אז אונזער מערהייט אויפ׳ן קאנגרעס איז געווען א צו קליינע, אפילו מיט אונזערע שותפים, און עס וואלט זיך געפאדערט קאמף, וואס וואלט אפשר געבראכט צו א גרויסן ריס אין דער באוועגונג. דר. סילווער האט געוואלט אוועקגיין פון קאנגרעס אין אן אטמאספערע פון פרידן און איינינקייט. אנשטאט איין פרעזידענט האט ער פארגעשלאגן א פרעזידיום. דאס איז אויך ניט דורכגעגאנגען, צוליב דער אפאזיציע פון מפא״י. מיר זיינען געווען אימשטאנד אין די לעצטע צוויי טעג פון קאנגרעס דורכצופירן אלץ וואס מיר האבן געוואלט, אבער אן דער מפא״י האט דר. סילווער און זיין גרופע זיך אפגעזאגט צו שאפן א קאאליציע. מיר האבן אלע געפילט, אז די מפא״י איז א כח אין ארץ ישראל און אן איר טאר קיין ציוניסטישע אדמיניסטראציע ניט זיין.

אן אנדער פשרה, דוכט זיך, איז געווען דער צוזאמענשטעל פון דער עקזעקוטיווע, וואו די אלגעמיינע ציוניסטן האבן טאקע די גרעסטע צאל מיטגלידער, אבער צווישן זיי זיינען פאראן אזעלכע, וואס האבן איבערגעלאזט א שלעכטן טעם אין מויל פון אונזערע דעלעגאטן סיי אויפ׳ן קאנגרעס און סיי פון זייער באקאנטשאפט מיט זיי נאך פון פריער. עס פעלן דארט אויך אונזערע פריינט פון תנועת לאחדות העבודה — פועלי ציון, ניט צוליב אונזער שולד.

די פירער פון מפא״י אין פרעזידיום האבן געפירט א טאקטיק פון אפציאונג, אפשר אומיסטן, כדי איבערצולאזן די צוזאמענשטעלונג פון דער עקזעקוטיווע צום אקציאנס־קאמיטעט. דורך דעם האבן זיי אוממעגליך געמאכט א ווייטערדיגן אפענעם קאמף פון קאנגרעס פאר דער שליכטונג פון דער דאזיגער וויכטיגער פראגע. מיר האבן געוואלט א קאאליציע פון אלע פארטייען — איינגעפירט האבן מיר בלויז א קאאליציע פון דריי פארטייען.

צווישן די זיגן אונזערע דארף מען אריינרעכענען איינגע אומבאמערקטע באשלוסן, וואס זיינען מיט אונזער הילף דורכגעגאנגען.

ערשטענס, עס איז געשאפן געווארן דורכ׳ן קאנגרעס א פינאנציעלע קאמיסיע, וואס וועט זיצן אין ארץ ישראל און וועט האבן א שטענדיגן, שטארקן קאנטראל איבער דער ארבעט פון פינאנציעלן דעפארטמענט פון דער אגענטור, וואו עס האט ביז איצט געהערשט דיקטאטור פון איין פערזאן.

צווייטענס, עס זיינען אפגעשטויסן געווארן פארשלאגן פון מפא״י דעלעגאטן צו פאראייביגן אין קאנגרעס די הערשאפט פון א מינערהייט, ווי למשל, דער פארשלאג, אז די צאל דעלעגאטן צום קאנגרעס אין יעדן לאנד זאל באשטימט ווערן ניט לויט דער צאל פארקויפטע שקלים, נאר לויט דער צאל מענטשן, וואס זיינען געקומען צו די שטים־קאסטנס.

אויף דער קאנפערענץ פון דער קאנפעדעראציע פון די אלגעמיינע ציוניסטן איז דורכגעגאנגען זעהר א וויכטיגער שריט: מען האט געשטעלט די פארטרעטער פון דער קאנפעדעראציע אין דער עקזעקוטיווע צו דער פאראנטווארטליכקייט צו דער קאנפעדעראציע, פונקט ווי די מיטגלידער פון אלע אנדערע פארטייען זיינען ביז איצט געווען צו זייערע פארטייען. זיי וועלן זיך דארפן באראטן וועגן זייערע שריט מיט די העכערע אינסטאנצן פון דער קאנפעדעראציע.

די קאנפעדעראציע ווערט נאר א גרויסער פאקטאר, זי וועט מוזן וואקסן פון יאר צו יאר אין אלע לענדער, איבערהויפט אין אמעריקע, און ס׳איז גוט, וואס אן איר שפיץ איז אוועקגעשטעלט געווארן אזא ענערגישער פירער ווי דר. ישראל גאלדשטיין, וועלכער האט אויפ׳ן קאנגרעס פארדינט דעם רעספעקט און די ליבשאפט פון אלע פארטייען.

מיר זיינען געקומען פון קאנגרעס געשטארקט אין אונזער גלויבן, אז מיט געאייניגטע כחות קען אפילו א קליינע גרופע, ווי מיר זיינען געווען, אויפטאן גרויסע מעשים. דער עיקר זיינען מיר פול מיט האפענונג וועגן דער ראלע, וואס אמעריקע וועט איצט שפילן, אונטער דער פירערשאפט פון דר. אבא הלל סילווער, אלס פארזיצער פון דער אמעריקאנער סעקציע פון דער אידישער אגענטור.

זינגער און באַזינגטע אויף דעם ציון-קאָנגרעס

פון מאיר וויסגאל

מאיר וויסגאל איז איינער פון די נאהענטסטע מענשען צו דר. חיים ווייצמאן און קיינער קען ניט בעסער ווי ער געבען אן אפּשאצונג וואס זאל ארויסברייגנען דעם ווייצמאן צד אויף דעם ציוניסטישען קאנגרעס אין באזעל, ווי דאס קען טהאן מר. וויסגאל. רעד.

ווען דער רעדאקטאר פון "מארגען זשורנאל" האט מיר איינגעלאדען צו שרייבען וועגען אויסגאנג פון 22טען ציוניסטישער קאנגרעס, האב איך אים געבעטען 24 שעה אויף צו איבערלייגען זיך וועגען דעם ענין — צו שרייבען, אדער ניט. איך האב דאס געטאן צוליב פארשידענע טעמים. ערשטענס, איז דאס גארניט אזא לייכטער ענין צו דערקלערען און מסביר זיין אביעקטיוו דאס, וואס עס איז פארגעקומען אין באזעל. און צווייטענס, איז אפשר נאך א ביסעל צו פריה צו געבען א זאכליכע אפשאצונג פון די געשעהענישען אויפ'ן קאנגרעס. איך בין אין אלגעמיין מקנא די שרייבער, וואס האבען א פארטיגען ענטפער אויף יעדער דערשיינונג אין וועלכע ענין, ווי אזוי מתרץ צו זיין יעדע קשיא.

בעת איך האב זיך ארייגעטראכט אין דעם ענין, האב איך זיך געשטעלט איין פראגע: ווי אזוי וואלט מיין טייערער און ליבער דבר, יעקב פישמאן, וועלכער איז אזוי גרויזאם אוועקגענומען געווארען פון אונז. — ווי אזוי וואלט ער רעאגירט אויף די געשעהענישען פון קאנגרעס, מיט זיין שכל הישר, מיט זיין אביעקטיוויטעט, מיט זיין גרויסער אחריות, מיט זיין טיעפען ערנסט און אומאפהענגיגען צוגאנג צו יעדער פראגע? ווי פאר טויזענטער אנדערע איז ער פאר מיר, כמעט זינט מיין יוגענט, געווען דער וועגווייזער ניט בלויז אין ציוניסטישע ענינים, נאר אין אלגעמיין־אידישע אנגעלעגענהייטען.

איך ווייס ניט, צי איך בין ביכולת צו טאן דאס, וואס — איך בין זיכער — ער וואלט געטאן פאר דער אידישער עפענטליכער מיינונג, בכדי צו דערקלערען דעם טיעפערען זין פון די געשעהענישען אויפ'ן קאנגרעס. איך מיין ניט דערמיט חס וחלילה צו זאגען, אז איך וויל דא דערפילען די שליחות, וואס ער וואלט דורכגעפיהרט. אבער אלס א תלמיד זיינער און אלס איינער, וואס טראכט זעהר פיעל וועגען ציוניסטישע ענינים, וויל איך זיך דערלויבען אין דעם ארטיקעל צו אנאליזירען ניט נאר דאס, וואס עס איז פארגעקומען אויפ'ן קאנגרעס; נאר דאס, וואס עס געשעהט איצט אין גאנצען ציוניסטישען לעבען, פון וועלכען דער קאנגרעס אין באזעל איז געווען אן אפשפיגלונג.

דאס זיינען די טעמים, וועלכע האבען מיך הויפטזעכליך באוואויגען אנצונעהמען די איינלאדונג פון מיין פריינד, מר. ה. ל. מעקלער, צו טיילען זיך מיט די לעזער פון "מארגען זשורנאל" מיט מיינע מיינונגען וועגען דער נאך־וואס פארגעקומענעם קאנגרעס אין באזעל.

דער 22טער ציוניסטישער קאנגרעס אין באזעל און זיין אויסגאנג מוזען געזעהען ווערען אין ליכט פון די געשעהענישען אין אידישען און אין ציוניסטישען לעבען פון דער גארער וועלט און אין לעבען פון דעם ישוב אין ארץ ישראל אין די לעצטע זיבען יאהר. די איבערקערענישען אין דער וועלט, די שוידערליכע ליידען פון אידישען פאלק, די מורא'דיגע קאטאסטראפע פון איראפעאישען אידענטום, דער אקטיווער און פאסיווער פארראט פון דער דרויסען־וועלט, די ביזווילינע, רשעות'דיגע פאליטיק פון ענגלאנד לגבי דער אידישער נאציאנאלער היים, דער פארראט פון דער בריטישער ארבייטער רעגירונג געגען דעם ציוניזם און געגען די, וועלכע האבען געהאט דאס רעכט אזויפיעל צו דערווארטען פון איהר: אונזער איינענע הילפלאזיגקייט, און אפשר צום גרעסטען טייל דאס לעצטע — אט די אלע פאקטארען האבען זיך בולט געפיהלט אויף יעדען טריט און שריט, פון דער דערעפענונג פון קאנגרעס ביז זיין לעצטער נעבעכדיגער שעה, ווען דער קאנגרעס האט זיך ניט געשלאסען, נאר איז געשלאסען געווארען.

אין מיינע ציוניסטישע יאהרען האב איך שוין ביינעוואוינט פיעל קאנגרעסען, שטורמישע, קעמפענדיגע, ברוזענדע — און כמעט יעדער קאנגרעס האט זיך געענדיגט בעלות השחר. טראץ אלע שוועריגקייטען, כאטערנישען, פייניגונגען און מלחמות לשם שמים האט מען זיך אלעמאל ביים סוף פון א קאנגרעס געפיהלט אין א דערהויבענער שטימונג, אהן אונטערשיד וועלכער צד עס זאל ניט האבען געווען דער זינגער אדער דער באזינגטער. דאסמאל איז דאס דאזיגע געפיהל ניט געווען. אמת, עס איז געווען די מידקייט, עס איז געווען די שפעטע שטונדע, אבער אנשטאט צו זיין אין א דערהויבענער שטימונג, האבען מיר זיך אלע געפיהלט מבולבל'דיג, ווייל קיינער האט ניט געקאנט געבען קיין דערקלערונג וועגען דעם, וואס עס איז דא איינגענטליך פארגעקומען, וואס עס איז דער טעם און דער באגריף פון דער דערשיינונג, וואס מיר האבען געהאט פאר זיך. און איך האב דעמאלט געטראכט, אז דאסמאל וואלט אפילו דער מנוח נחום סאקאלאוו געקאנט זאגען נאר א האלבען פסוק, און ניט דעם גאנצען: "מיר האבען געהאט א שווערען, אבער א גוטען קאנגרעס". דאסמאל וואלט ער געבליבען בלויז ביים "שווערען"...

אט א די מבולבל'דיגקייט האט זיך געפיהלט כמעט פון ערשטען מאמענט, ווען דער קאנגרעס האט זיך געעפענט. און זאל דא דערקלערט ווערען אפען און דייטליך, אז א חוץ דר. חיים ווייצמאנען, וועלכער האט אנגעצייכנט א קלארע און דייטליכע ליניע אין זיין דערעפענונגס רעדע, ניט בקולות וברקים, נאר בקול דממה דקה — האבען, מיט זעהר ווייניגע אויסנאהמען, זיך ניט געפונען אזעלכע, וואס האבען געהאט דעם קוראזש צו זאגען דאס, וואס עס שטעהט אונז פאר אין דעם [illegible] נסיון. דר. ווייצמאן האט פיל זאכען ארויסגעבראכט אין זיין רעדע מיט פארביסענע ליפען און מיט א טיעפען וועהטאג. עס פאדערט זיך א סך מוט און עס איז נויטיג צו דערהויבען זיך צו דער מדרגה פון א געטרייען מנהיג, בכדי ארויסצוזאגען אמת'ן, וועלכע זיינען ניט אנגענעהם. דאס איז א סך שווערער און אנדאנקבארער, ווי קארמען געפיהלען פון ליידענדע מענשען מיט גרויסע זשעסטען און שמשון הגיבור'דיגע פראזען: "תמות נפשי עם פלשתים"...

אט אין דעם ליגט דער איינציגער ווירקליכער צוגאנג צו דעם אינהאלט פון קאנגרעס. ווייל נאך אלעמען — וואס זיינען געווען די הויפט־פראבלעמען, וועלכע זיינען געשטאנען פאר אונז אין באזעל? פארזעצען מיט אונזערע קאנסטרוקטיווע כוחות, ווי שווער דער נסיון זאל ניט זיין, דעם ווידעראויפבוי פון אידישען לעבען אין אונזער נאציאנאלער היים, אדער געהן מיט א דאן קיכאטישער "בחרבי ובקשתי" פאליטיק און זיך פארמעסטען מיט אונזערע נעבעכדיגע כוחות געגען דער בריטישער אימפעריע, די פאראייניגטע שטאטען און דער אראבישער וועלט. ווייצמאנ'ס וועג איז געווען דער ערשטער. עס איז געווען זיין וועג, ווייל ער האט נאך ביז היינט ניט פארלוירען זיין טיעפע אמונה אין די אמת'ע אינערליכע שאפענדע כוחות פון אידישען פאלק און פון דעם ישוב און דעם אונערשיטערטען גלויבען אין דער גערעכטיגקייט פון ציוניזם. דער צווייטער וועג איז געווען פון די, וועלכע האבען פארלוירען דעם מוט, אנגעוואוירען די האפנונג און דעם גלויבען אין דעם אינערליכען מאראלישען כאראקטער און קראפט פון ציוניזם. זייער אומגלויבען האט זיך אויסגעדריקט אין א פארצווייפעלטער היסטעריע, אין הויך־קלינגענדיגע רעדעס. אפטמאל, ווען איך האב זיך צוגעהערט צו די פארשידענע רעדעס אויפ'ן קאנגרעס האט זיך מיר דערמאנט די מעשה מיט שמריה לעווינ'ען, וועלכער האט אמאל, בעת ער האט געהערט רעדען א בארימטען רעפארם ראביי, וואס האט בקול רם זיך געבייזערט שטארק אויפ'ן רבונו של עולם, — געזאגט איינע פון זיינע בארימטע ווערטלעך, דהיינו: "די געדאנקען פון דעם ראביי זיינען גארניט אזוי טיעף, אז מען זאל דארפען שרייען אזוי הויך..."

דער קאנגרעס האט אויף ביידע פראגען ניט געגעבען קיין קלארען ענטפער. ער האט בלויז פארמישט די מוחות און צעטומעלט דעם באגריף וועגען ביידע וועגען. און ווען מען הערט איצט פון פיעל פון די צוריקגעקומענע "זינגער", ווי זיי דערקלערען פייערליך: "מיר האבען געזיגט! דער ציוניזם האט אנגענומען א נייעם וועג. די אלטע פיהרערשאפט איז באזייטיגט געווארען", און ווען מען זאגט אונז ווייטער, אז "די, וועלכע האבען געמאכט געשיכטע אויף דעם קאנגרעס, וועלען אפגעבען א דין וחשבון פון זייערע גרויסע אויפטואונגען" — וועקט זיך אויף ביי מיר, א פשוט'ן אידען מיט א קליין ביסעל שכל און [illegible] איינפאכע פראגע [illegible] באשטעהט די ווער.

וואו איז די נייע פיהרערשאפט? און וואס זיינען טאקע די גרויסע היסטארישע אויפטואונגען?

נו, בלייבט די גמרא ביי אן אביי — טאקע ניטא קיין ענטפער אויף דער קשיא. ווייל דעם אמת געזאגט, איז דאס אלץ בלויז א פארבלענדונג פון דעם, וואס עס איז ווירקליך געשעהן אויפ'ן קאנגרעס. די זינגער זיינען ניט קיין זינגער און די באזינגטע זיינען ניט קיין באזינגטע. און אל תפתח פה לשטן — די צוקונפט קאן נאך באווייזען ווער עס וועט זיין דער אמת'ער זינגער. אבער דאס איז שוין אן ענין, וואס מען דארף איבערלאזען פאר דער געשיכטע.

עס איז כדאי זיך אפצושטעלען מעהר אויספיהרליך אויף די פיר הויפט־פראגען, וואס זיינען געשטאנען פאר'ן קאנגרעס. וואס זיינען זיי געווען, און ווי אזוי האבען די פארשידענע פארטייען און גרופירונגען זיך אויף זיי אפגערופען? די פראגען זיינען געווען: געהן, אדער ניט געהן צו דער לאנדאנער קאנפערענץ; חלוקה־פלאן; ווידערשטאנד, און וועלכע פארם דער ווידערשטאנד זאל אננעהמען; און די קומענדע לייטונג. זעלבסטפארשטענדליך זיינען נאך געווען אנדערע צווייטראנגיגע ענינים, וואס האבען געהאט א שייכות מיט דעם, און אפילו צווישען די פיר הויפט־פראגען האט דאס פראבלעם פון געהן אדער ניט געהן צו דער לאנדאנער קאנפערענץ אריינגענומען אין זיך די אלע אנדערע, וואס זיינען אין דער ווירקליכקייט געווען בלויז א טייל פון דעם הויפט־ענין. דער קאמף איז דעריבער אויסגעפאכטען געווארען אויף דעם שטח.

וועגען דעם פראבלעם פון דער לאנדאנער קאנפערענץ זיינען געווען דריי אדער פיר שיטות. די רעוויזיאניסטען, וועלכע זיינען כל ימיהם געווען קרום אבער קאנסעקווענט, האבען געזאגט פשוטו כמשמעו: מיר געהען ניט — און פערטיג. מיט דעם איז די זאך ערלעדיגט. דאס איז פארשטענדליך און האט א זין. און אלע אנדערע פראגען, וואס האבען צו טאן מיט ווידערשטאנד און אויסקעמפען דעם קאמף געגען ענגלאנד מיט איינענע כוחות, קומען שוין נאטירליך אלס א לאגישער רעזולטאט פון דעם ערשטען באשלוס. איי, דאס וועט אונז פיהרען צו א "בלינדען ווינקעל", צו א לאגע אהן אן אויסוועג — איז דא אויף דעם בלויז די איינציגע תשובה, וואס געהט נאך די אלטע רעוואלוציאנערע שיטה: וואס ערגער, אלץ בעסער. מיט אזא מין לאגיק איז ניטא קיין ארגומענטען. אגב אורחא וויל איך דא באמערקען, אז די אויפפיהרונג פון די רעוויזיאניסטען אויף דעם קאנגרעס איז אין פיעל הינזיכטען געווען א סך העפליכער ווי פון פיעל פון די נייע־אויפגעקומענע "אקטיוויסטען" צווישען די אלגעמיינע ציוניסטען פון ביידע זייטען ים. אבער דאס איז א פרשה פאר זיך.

פיל פון די ארגומענטען, וואס זיינען באנוצט געווארען אין דער פאליטישער [illegible] איבער דער פראגע "געהן — ניט געהן", האבען [illegible] אן דער מעשה מיט יענעם אידען, וועלכער האט ניט געוואוסט, וואס צו בעטען ליבער ביים אויבערשטען: ניט צו האבען מצות אויף פסח, אדער ניט האבען קיין תכריכים. ענדליך האט ער באשלאסען צו בעטען, אז ער זאל ניט האבען אויף תכריכים, טענה'נדיג אזוי: ווען ער וועט ניט האבען קיין מצות אויף פסח, וועט ער דארפען ארומלויפען איבער די הייזער און בעטען א נדבה. דאס איז א גאנץ שווערער ענין. אבער ווען מען האט ניט אויף תכריכים, ליגט מען אויסגעלייגט ווי א פריץ, און די גאנצע שטאדט לויפט שוין ארום און זארגט...

די צווייטע שיטה, געפיהרט פון א טייל פון די אלגעמיינע ציוניסטען און זייערע פארבינדעטע, די מזרחים, ווי אויך פון א טייל פון די אפגעבראקעלטע ארץ ישראל'דיגע ארבייטער חברים איז געווען: מען דארף ניט געהן צו דער לאנדאנער קאנפערענץ, מען טאר ניט געהן, מען דארף פארזעצען דעם קאמף, אבער — — וואס איז דער "אבער"? אז די אומשטענדען וועלען זיך ענדערען. ווער זאל דאס זיין דער ממונה אויף דעם צו פסק'ענען, צי די אומשטענדען האבען זיך געענדערט? די דאזיגע פראגע איז נאך ביז היינט ניט פארענטפערט געווארען. הגם פון א טעכנישען שטאנדפונקט קומט אויס, אז דאס דארף זיין דער אקציאנס קאמיטעט. וויל איך במחילה דא אויסדריקען דעם צווייפעל אין דער אויפריכטיגקייט פון דעם גאנצען צוגאנג צו דער דאזיגער שטעלונג.

די פאליטישע רעזאלוציע וואס איז אנגענומען געווארען פון קאנגרעס און וואס צייכענט כלומר'שט אן א נייע ליניע און וואס האט דר. ווייצמאנ'ען באזייטיגט פון פיהרערשאפט איז ניט דורכפיהרבאר און וועט טאקע ניט דורכגעפיהרט ווערען. די נאהענטסטע צוקונפט וועט באשטעטיגען מיינע רייד. דער צוזאמענשטעל פון דער איצטיגער ציון עקזעקוטיווע האט שוין קלאר באוויזען אז דער באשלוס וועגען געהן אדער ניט געהן בלייבט ווייטער ביי יענע וואס האבען ביז איצט אנגעפירט די פאליטישע ארבייט פון וועלט ציוניזם. דר. ווייצמאנ'ס ליניע איז ניט צוריקגעוויזען געווארען, זי בלייבט — אבער ווייצמאן איז באזייטיגט. אין אנדערע ווערטער: די פאליטישע רעזאלוציע איז געווען ניט מעהר ווי א פארטעל, א מאנעווער צו באזייטיגען דר. ווייצמאנ'ען. און די וואס האבען זיך באנוצט מיט'ן דאזיגען מיטעל האבען עס געטאן ווייל זיי האבען גאנץ וואויל געוואוסט אז ווען עס זאל פאר'ן קאנגרעס געשטעלט ווערען דירעקט די פראגע: יא ווייצמאן, אדער ניט ווייצמאן — וואלט די איבערוועלטיגענדער מעהרהייט געשטימט פאר ווייצמאנ'ען. די פאליטישע רעזאלוציע האט געדינט ווי א מעמאר אויף צוזאמלען און צוברעקלען די ריזיגע פרא־ווייצמאן מעהרהייט.

די דריטע שיטה, אנגעפיהרט פון מפא"י, הדסה און א טייל פון די אלגעמיינע ציוניסטען, איז געווען צו געהן צו דער קאנפערענץ לויט דער פארמולע, וואס איז אויסגעארבייט געווארען דורך דער עקזעקוטיווע אויף איהרע זיצונגען לעצטען זומער. די פארמולע איז באגרינדעט אויף דעם פראגראם, אז די ענגלישע רעגירונג נעהמט אן דעם פרינציפ פון א לעבענספעהיגער אידישער מלוכה אין אן ענטשפרעכענדען טייל פון ארץ ישראל. די דאזיגע פראגע איז אויסגעפאכטען געווארען אין אן אינערליכען פארטייקאמף פון דער מפא"י אליין, וואס האט זיך געענדיגט מיט אן איבערוויגענדען זיג פאר דר. ווייצמאנ'ס ווייטערדיגער אנפיהרערשאפט. אבער דאס האט געדויערט פיער־פינף טעג. דער קאמף איז געווען פארבונדען מיט די פראגען פון ווידערשטאנד און צוקונפטיגער לייטונג און הגם אויך ניט, זאל מען מיר מוחל זיין, צוגעטראגען צו פיעל דעם קאנגרעס.

בלייבט איבער "השומר הצעיר", וואס האט זיך געהאט זיין איינענע שטעלונג — פאר דר. ווייצמאנ'ען, פאר געהן צו דער לאנדאנער קאנפערענץ. אבער האט, רחמנא לצלן, ניט געקאנט צושטימען צו דער פארמולירונג פון דער מפא"י. פראקטישע מענשען וואלטען שוין ווי עס איז געפונען אן אויסוועג, ווי אזוי צו מאכען א סינטעזע פון די צוויי באגריפען. אבער אידעאלאגיע, דאגמאטיק און פארטייצוהערינקייט האבען א גאנץ קנאפע שייכות צו פראקטישע ענינים.

און דער רעזולטאט איז דער, וואס ער איז: 171 שטימען פאר "ניט געהן, אבער" — און 154 פאר "יא געהן" מיט אן אנדערען "אבער". פרעגט זיך די פראגע: וואלט "השומר הצעיר" געהאט א ביסעל מעהר פראקטישקייט און ווייניגער דאגמאטיק, און דער מפא"י א ביסעל ווייניגער הארטנעקיגקייט און פארטייאישע נאווה — ווי וואלט אויסגעזעהן דער רעזולטאט? 171 געגען און 180 פאר. וואלט עס, הייסט דאס, געבליבען ביי דער אלטער ליניע און ביי דער אלטער פיהרערשאפט. און די באזינגטע וואלטען געווען די זינגער, און די זינגער וואלטען געווען די באזינגטע. דער אמת איז אבער, אז אפילו אין דעם פאל וואלטען די זינגער און באזינגטע געווען דיזעלבע העלדען, ווי זיי זיינען איצט, נאר אומגעקערט.

טאקע דערפאר איז דער גאנצער רעש און הו־הא וועגען היסטארישע "דערגרייכונגען" ניט מעהר און ניט ווייניגער, ווי מען זאגט אויף דעם אמעריקאנער לשון "איי וואש". דער צוזאמענשטעל פון דער נייער עקזעקוטיווע שפיגעלט אפ גאנץ ריכטיג אט דעם "איי וואש". עס איז כדאי צו באמערקען, אז צווישען די 19 עקזעקוטיווע מיטגלידער זיינען 14 "און דהי רעקארד" פאר געהן צו דער לאנדאנער קאנפערענץ און פאר דעם חלוקה פארשלאג, אפגעזעהן פון וועלכע עס איז דערקלערונגען, וואס זיי האבען געמאכט און וואס זיי וועלען מאכען. נאר וואס זשע רעדען? וואו ליגט די גרויסע היסטארישע דערגרייכונג, מיט וועלכער מען ציקעלט זיך אזוי אין דער אמעריקאנער פרעסע און אויף די פלאטפארמען פון אונזערע אמעריקאנער ציוניסטישע גאסען? ווייצמאן איז באזייטיגט געווארען! — דאס איז איינגענטליך דער סך הכל פון דעם גרויסען אויפטו. און פאר דער דאזיגער אומגעהויערער דערגרייכונג, אט פאר דעם היסטארישען פאקט קומט כמעט דער גאנצער יישר כח צו דער פיהרערשאפט פון אמעריקאנער ציוניזם. איך זאג "כמעט", ווייל די דעלעגאטען פון אמעריקאנער מזרחי, ווי מען איז זיך נוהג ביי א גרויסער מצווה, האבען צוגעטיילט א האנט. און עטליכע גרויסע פיהרער פון מפא"י, צוליב גאנץ באזונדערע טעמים און אינטערעסען, לגמרי געגענזעצליכע צו די פון דער אמעריקאנער פיהרערשאפט — האבען זיך אזוי פארפלאנטערט אין דער געשיכטע פון דער צוקונפטיגער לייטונג, אז ווען זיי האבען זיך ענדליך ארומגעקוקט און געוואלט צוריק ארויפגעהן אויפ'ן דרך הישר, איז שוין געווען א ביסעל צו שפעט. "איט וואז טו לעיט ענד טו ליטל".

מיט דעם האט זיך געענדיגט דער קאנגרעס. און פאר דעם דארפען די ציוניסטען פון אמעריקע, פון אלע ריכטונגען, אפגעבען א דין וחשבון ניט נאר צו די גרויסע ציוניסטישע מאסען, צו די מיליאנען שקל צאהלער, נאר צום אלגעמיינעם אידישען דעת הקהל, וועלכער איז טיעף באזארגט און טיעף באאונרוהיגט וועגען די ארץ ישראל פראגען. איך ווייס ניט, וואס עס וועט זיין דער ענטפער פון די אידישע מאסען און פון דעם ישוב אויף די אלע פאסירונגען. אין איין זאך בין איך אבער זיכער, אז דאס, וואס עס איז פארגעקומען אין באזעל, האט ניט צוגעטיילט קיין גרויסען כבוד דער ציוניסטישער באוועגונג, האט ניט געגעבען קיין ענטפער אויף אלע אנגעוועהטאגטע פראגען און האט זעהר ווייניג אינערליך געשטארקט דעם ציוניזם.

איז אן אנדערער אויסוועג געווען מעגליך אויף דעם קאנגרעס? דער ענטפער איז: יא. אבער נאר דאן, ווען די אנפיהרענדע פיגורען אין און אויסער'ן אמעריקאנער ציוניזם וואלטען געווען דורכגעדרונגען פון דער געפיהל פון א גרעסערער אחריות פאר דעם גורל פון דער באוועגונג און פאר דעם שיקזאל פון ארץ ישראל, און ווען זיי וואלטען ווייניגער געשפילט תקיפות פאליטיק.

איך האב פריהער דערמאנט, אז דער רעזולטאט פון קאנגרעס איז געווען טיעף פארבונדען מיט אלע געשעהענישען אין אידישען לעבען, סיי אינערליך און סיי אויסערליך. די דערשיטערנדע געשעהענישען האבען געפאדערט א צוגאנג פון עניוות, זארגפעלטיגקייט און יראת הכבוד. אנשטאט דעם איז מען געקומען מיט גאווה, און מיט א יד חזקה. אין דער הינזיכט האבען די אמעריקאנער ציוניסטען אםמייסטען געזינדיגט. די אמעריקאנער "שטארקייט" אויף דעם קאנגרעס איז געקומען דערפון, וואס די אנדערע, די איבערגעבליבענע פון איראפעאישען אידענטום זיינען געווען אזוי שוואך און הילפלאז. די דעלעגאטען פון דער שארית הפליטה אין איראפע זיינען ניט געווען די פארטרעטער פון די ליידענדע. וועלכע דארפען רעדען

cont. on next page

cont. from p. 28

אין זייער נאמען. זיי זיינען געווען די ליידענדע אליין, וואס זיינען דורכגעגאנגען די שבעה מדורי גיהנום אין די לעצטע זיבען יאהר. זייער אויפרעגונג, זייער צער, זייער אומגלויבען אין דער מעגליכקייט פון א ניכטערן מיושב'דיגען צוגאנג צו די פאליטישע פראגען איז פארשטענדליך און מוז ארויסרופען גרויסע סימפאטיעס און צערטליכע באהאנדלונג. אבער דאס עקספלואטירען די דאזיגע געוואלדיגע און בארעכטיגטע אומצופרידענהייט און זי אויסנוצען אלס א לייטער פאר פאליטישע אמביציעס, ווייזט, מילד גערעדט, אויף א קנאפער פארשטענדעניש פאר די בלוטיגע ווונדען אונזערע אינ'ם איצטיגען מאמענט.

דאס זעלבע איז אויך חל — אבער אין א גאנץ אנדער זין — אויף די פארטרעטער פון ישוב, וועלכע געפינען זיך אינמיטען ברען פון קאמף פאר זייער עקזיסטענץ און זיינען ניט אלעמאל ביכולת צו אורטיילען אביעקטיוו, וואו עס ליגען די ווייטלויפענדיגע אינטערעסען פון ישוב. אין זייער שטאלץ, ענטשלאסענהייט, מוטיגקייט און קרבנות־גרייטקייט אין דעם קאמף פאר דער אידישער זעלבסטשטענדיגקייט, און אין זייער בארעכטיגטען צארן אויף דער אכזריות'דיגער ענגלישער פאליטיק אין ארץ ישראל, זיינען זיי ניט אלעמאל ביכולת ניכטער צו אורטיילען וועגען דעם וואס עס זיינען די געוואונשענע מעטאדען פאר אונזער פאליטישען קאמף. צו דערמוטיגען די דאזיגע פארשטענדליכע געפיהלען זייערע לאזט זיך זעהר גרינג און עס איז א גוט מיטעל אויף צו צווינגען שטימען. אבער עס איז פאליטישער אומזין און היסטארישער פארברעכען צו שפילן אויף די דאזיגע פארשטענדלעכע סענטימענטען פון דער שארית הפליטה און פון דעם ישוב.

דאס איז דער תוך פון טראגישען קאמף וואס האט זיך אפגעשפילט אויף דעם קאנגרעס. און אין אלגעמיין, ווען מען האט זיך צוגעקוקט צו די איצטיגע געשעהענישען אין באזעל, האט מען געמוזט מקנא זיין די קאמפען וואס זיינען אמאל אויסגעפאכטען געווארען אויף די ציון קאנגרעסען. ווער געדענקט ניט דעם קאמף, וואס האט זיך אפגעשפילט יאהרעלאנג און אויף א סך קאנגרעסען צווישען וויצמאנ'ען און — איהם צו לאנגע יאהר — זשאבאטינסקי'ן? געווען א גרויסער קאמף, א שווערער און א שארפער, אבער מיט וויפיל ווירדע, מיט וויפיל אינערלעכען רעספעקט און אויף וואס'ער הויכען ניוואו. ווי אן אמת'ע מחלוקת לשם שמים! און נאך דעם ווערטער־און־אידייען דועל אויף דער פלאטפארם האבען ביידע גרויסע און ווירדיגע געגנער, אראפגעהענדיג פון דער טריבונע, זיך געדריקט די הענט, גענומען זיך איינער דעם אנדערען אונטער'ן ארעם און געשמועסט פריינדליך און הארציג, ווי צוויי נאהענטע ידידים, ווי חברים און מיטגלידער פון איין און דערזעלבער גרויסער ציוניסטישער משפחה, וואס איז ביידען אזוי ליב און טייער — ליב און טייער איבער אלץ און אלעמען. אויך די דאזיגע אילוזיע — אז דער ציוניזם איז איין משפחה — איז צערונען געווארען אויף דעם קאנגרעס.

נאך איין ווארט וועגען די אזוי גערופענע זיגער. זיי זיינען געקומען מיט דער ברענענדער דורשט, מיט דעם נעיעג צו זיגען. אבער באלד האבען זיי זיך ארומגעקוקט, אז דאס וועט ניט זיין מעגליך, צו זייער גרעסטער אנטוישונג. און, וואס האבען זיי געטאן? האבען זיי זיך א לאז געטאן כאטש צו באזיגען דעם געגנער, אליין ניט ארויסקומענדיג קיין זיגער. און דאס האט זיך זיי איינגעגעבען. אין דעם איינענטליך, און דעם גאנצען אמת געזאגט, באשטעהט זייער "אויפטו" און "דערגרייכונג" אויפ'ן קאנגרעס.

און צום סוף: ווי אזוי איז וויצמאן ארויסגעקומען פון דעם קאנגרעס? געוויסע מענשען אין אמעריקא, אין ארץ ישראל, וואס האבען זיך געשארפט די צייהן צו דער פיהרערשאפט, זיי האבען זיך געטראכט: וויצמאן איז שוואך, אלט. ער זעהט ניט. ער איז דורכגעגאנגען פיער אפעראציעס אויף די אויגען אין לעצטען יאהר. ער האט דורכגעמאכט פערזענליכע ליידען, האט געליטען גרויסע ענטוישונגען אין דער ענגלישער רעגירונג, אין וועלכער ער האט מ'שטיינס געזאגט, געהאט גרויס גלויבען — איז איצט די צייט איהם צו באזייטיגען. און די דאזיגע מענשען זיינען געקומען צום קאנגרעס מיט א פארטיגען פלאן.

און דר. וויצמאן איז געקומען צום קאנגרעס און פארגעלייענט זיין רעדע (אגב וואלט געווען א גרויסע לייסטונג מצד דער אידישער און אידיש־ענגלישער פרעסע איבערצוגעבען דוקא איצט די דאזיגע רעדע ווארט פאר ווארט). אמת, דר. וויצמאן האט ניט געלייענט זיין רעדע מיט יענע דראמאטישע עפעקטען צו וועלכע מיר זיינען געוואוינט. האבענדיג דורכגעמאכט עטליכע אפעראציעס אויף די אויגען און זייענדיג געצוואונגען צו מאכען ממש איבערמענשליכע אנשטרענגונגען, וואס קיינער וואלט ניט געטאן אין זיינע יאהרען — איז ער דוקא באשטאנען אז ער וועט אליין לייענען זיין רעדע, און ניט געלאזט אז אנדערע זאלען זי פאר איהם לייענען. אנשטאט דעם אז זיין רעדע זאל ארויסרופען בארעכטיגטע באוואונדערונג צוליב דער פאליטישער קלארקייט פון זיינע אויספיהרונגען — האבען א סך אין זאל געריבען די הענט און געפאטשט אין בייכעל: ענדליך אויס וויצמאן!...

אבער זיי האבען געמאכט דעם חשבון אהן דעם בעל הבית. ווייל דר. וויצמאן, ניט זעהענדיג, זעהט פיעל ווייטער און קלארער פון יענע וועלכע נויטיגען זיך אפילו ניט אין ברילען. דאס האט ער באוויזען אין דעם ווייטערדיגען גאנג פון קאנגרעס.

א סך דעלעגאטען זיינען דאמאלס געקומען צו מיר און געבראכען די הענט: געוואלד, וויצמאן האט געמאכט א טעות: מיט יעדען ווארט, וואס ער האט געזאגט, האט ער פארלוירען שטימען. מיין איינציגער ענטפער צו זיי — און געווען צווישען זיי פיל ערנסטע מענשען — איז געווען: טייערע חברים, וויצמאנ'ס רעדע איז ניט געהאלטען געווארען כדי צו געווינען אדער פארלירען שטימען, נאר כדי צו זאגען דאס וואס דארף געזאגט ווערען אין אזא קריטישען מאמענט, אומאפהענגיג דערפון וואס די רעזולטאטען זאלען ניט זיין פאר איהם אליין.

כאטש, צוליב א טעכנישען מאנעווער, איז דר. וויצמאן איצט ניט דער געוועהלטער פון ציוניסטישען קאנגרעס, בלייבט ער אבער, ווי ער איז שטענדיג געווען, דער אויסדערוועהלטער פון אידישען פאלק (בחיר האומה) — און אזוי וועט ער אריין אין דער געשיכטע! און ווען א פאלק, וואס איז ארים אין כחות, האט זוכה געווען צו האבען אלס זיין פארשטעהער אזא פערזענליכקייט ווי חיים וויצמאן, וועלכער שטעלט מיט זיך פאר אין זיין גאנצען וועזען די טראגיק און די האפנונג פון אידישען פאלק און סימבאליזירט פאר דער גאנצער וועלט דעם אידישען דראנג צו נאציאנאלער זעלבסטשטענדיגקייט — איז דער פאקט, וואס א קאנגרעס האט צוליב קליינליכע אמביציעס אין דעם ענטשיידענדען מאמענט פון דער אידישער געשיכטע זיך דערלויבט איהם אוועקצורוקען אן א זייט, ניט קיין אומ'כבוד פאר וויצמאנ'ען, זעהר ווייט דערפון, נאר א טראגישער טעות פון דער באוועגונג.

און עס דערמאנט זיך מיר דאס בילד פון דעם קאנגרעס אין באזעל אין 1931. פאראן א סך ענליכעס צווישען דעם, וואס עס האט זיך אפגעשפילט דעמאלט און וואס עס איז פארגעקומען איצט אין באזעל. זעהר שטורמישע און זעהר ליידענשאפטליכע סצענעס האב איך ביינעוואוינט אויף דעם 17טען ציוניסטישען קאנגרעס אין באזעל, אין 1931. איך בין געווען אויף דעם קאנגרעס סיי א דעלעגאט און סיי א צייטונגס פארשטעהער. מיר האבען אויך דאן דורכגעמאכט טעג, ווען די ציוניסטישע באוועגונג איז אויפגעטרייסעלט געווארן ביז צו איהרע סאמע יסודות. און אין יענער קריטישער צייט האט זיך וויצמאן דערהויבען ביז צו דער העכסטער שטופע פון זיין היסטארישער ראלע אין ציוניזם. די גאנצע באוועגונג האט דורכגעמאכט א טיפען קריזיס. די ענגלישע רעגירונג האט אונז פארפירט און אפגענארט, און די בריטישע אדמיניסטראציע אין ארץ ישראל האט געטאן פונקט קאפויער, וואס מען האט געהאפט, אויף צו בארוהיגען דאס לאנד און אונז דערמעגליכען אנצוגעהן ווייטער מיט אונזער פרידליכער אויפבוי ארבייט. די בלוטיגע אראבישע אנפאלען פון דידע זיינען נאך געווען פריש אין אונזער זכרון. און אונזער פינאנציעלע לאגע איז געווען א שלעכטע. אבער צו די אלע צרות איז נאך אנגעקומען די שארפע מחלוקת, וואס איז פלוצלונג אויסגעבראכען אינערליך צווישען אונז וועגען דער אומגליקליכער פראגע פון דעם "ענדציל" פון ציוניזם. וויצמאנ'ס שטעלונג צו דער פראגע איז דאן שלעכט אויסגעטייטשט געווארען, פאלש איבערגעגעבען געווארען, און דער קאנגרעס האט אין א מאמענט פון אן אומבארעכענטער, ביטערער שטימונג, פון פארלירען דעם קלארען ישוב הדעת — געשטימט מיט א מעהרהייט נעגען וויצמאנ'ען.

אבער דערנאך איז פארגעקומען א גאנץ מערקווירדיגע, משונה'דיגע זאך. די אפאזיציע, וועלכע האט אין פארלויף פון וואכען און חדשים זיך געגרייט פאר אזא טאג פון "גרויסען נצחון", האט ניט נאר ניט טריאומפירט, נאר זיך פארלוירען אינגאנצען. אלע זיינען זיי ארומגעגאנגען, ווי אהן קעפ, און אפילו די שארפסטע געגנער פון וויצמאנ'ען האבען זיך אליין געגריזשעט דאס הארץ פון עגמת נפש. וואס די אפאזיציע האט ניט געהאט פאראויסגעזעהן, איז געווען, אז פון דעם דאזיגען פראוו זייערען צו באזייטיגען וויצמאנ'ען וועט נאר ארויסקומען דאס, אז דער פארמעל ניט־געוועהלטער פרעזידענט וועט דערהויבען ווערען צו דעם העכסטען רוהם און לויב פון דער באוועגונג, וועט ווערען דער סימבאל פון גאנצען ציוניזם — פאר דעמאלט און פאר אלע צייטען.

אין דער ערשטער מינוט איז באלד געקומען א גרויסע צורודערונג. אלע האבען זיך מיטאמאל דערפיהלט שטארק אונזיכער, צעטומעלט און אמ'מעהרסטען טאקע די, וואס האבען געהאלפען אראפווארפען וויצמאנ'ען. מען האט זיך געפרעגט מיט א ציטער, מיט שרעק: "וואס וועט וויצמאן טאן איצט? וועט ער טאקע פארלאזען דעם קאנגרעס?"

די שלוס זיצונג פון קאנגרעס האט זיך אנגעהויבען. פון דער פלאטפארם האט געבלאזען א קאלטקייט, אן אומהיימליכקייט, א פוסטקייט. וויצמאנ'ס אימפאזאנטע פיגור מיט דעם שפאנענדען אינטערעס, וואס ער ציהט תמיד צו צו זיך — האט דארט געפעהלט. און אויך אין קאנגרעס זאל האט זיך געפיהלט א מין קאלאמוטנעקייט. א האלבער זאל איז געווען ליידיג. די שלוס רעדעס האבען זיך אנגעהויבען און האבען קיינעם ניט געווארעמט. עס האט זיך ניט גערערט, און עס האט זיך אויך ניט געהערט. מען האט געוואוסט, אז דער עיקר איז ניט דאס, וואס עס קומט איצט פאר אין קאנגרעס זאל, נאר דאס, וואס עס שפילט זיך אפ אין דרויסען און באזונדערס טאקע אויף דעם פראקציע מיטינג פון דעם גאנצען ארבייטער פליגעל, וואס איז ניט געווען אין זאל. ענדליך האבען זיך געעפענט די טירען, און דורך א זייטיגען אריינגאנג האט זיך באוויזען וויצמאן, אנגעשטרענגט־רוהיג, מיט שווערע געמאסטענע טריט, מיט א טיפען דורכדרינגענדען בליק, מיט א שארפען קאנצענטרירטען אויסדרוק אויפ'ן פנים — ווי תמיד. און הינטער איהם האבען זיך א לאז געטאן אין זאל די איבער הונדערט דעלעגאטען פון דער ארבייטער פראקציע. עס איז געווען אן אימפאנירענדער, איינדרוקספולער אריינמארש. וויצמאן אין שפיץ פון דער גרויסער, אנגעזעהענער גרופע האט זיך אוועקגעזעצט אין דער ערשטער רייהע פון די בענקלער, וואס זיינען געווען באשטימט פאר די ארבייטער דעלעגאטען. די גאנצע אטמאספערע אין זאל איז עלעקטריזירט געווארען. א סטיכישע ספאנטאנע אוואציע איז אויסגעבראכען, אנהויבענדיג פון דער גאלעריע און פארשפרייטענדיג זיך גיך צווישען די דעלעגאטען אין זאל, פון אלע זייטען און גרופען, און באלד ביז דער פלאטפארם. אין איין רגע האט דער גאנצער קאנגרעס זיך פאראייניגט אין דער התלהבות'דיגער אוואציע. אבער וויצמאן איז געבליבען זיצען אויף זיין בענקעל, צווישען די ארבייטער דעלעגאטען. דער זאל האט זיך ניט איינגעשטילט, ביז וויצמאן איז געווען געצוואונגען זיך אויפצושטעלען. דעמאלט איז אויסגעבראכען א נייע אוואציע. און א סך דעלעגאטען זיינען צוגעלאפען צו וויצמאנ'ען און זיך ארומגעכאפט מיט אים און זיך געקושט.

איך וועל קיינמאל ניט פארגעסען די דאזיגע היסטארישע, גראנדיעזע סצענע פון 17טען ציוניסטישען קאנגרעס אין 1931. וויצמאן איז טאקע ניט ווידער־דערוועהלט געווארען פרעזידענט פון דער ציוניסטישער וועלט ארגאניזאציע, אבער גראד אין דעם מאמענט איז ער געווארען דער מנהיג פון גאנצען אידישען פאלק.

דערמאנט זיך מיר איצט דאס בילד פון 17טען ציון קאנגרעס אין באזעל און פון דעם וואס איז שפעטער געשעהן. דעם טעות פון יאהר 1931 האט די ציוניסטישע באוועגונג פארריכט אין יאהר 1935. און איצט, אין יאהר 1946, אין א נאך מעהר קריטישער צייט, האט דער קאנגרעס צום צווייטען מאל זיך פארגונט דעם לוקסוס פון אזא היסטאריש־טראגישען טעות — באזייטיגען דעם אויסדערוועהלטען מנהיג האומה.

Silver Calls British Policy in Palestine Peace Threat

PD 1-19-47

In a direct, devastating attack on what he termed the British policy of delay and procrastination in Palestine, Rabbi A. H. Silver of the Temple yesterday warned that if, within the next few months, some solution were not found the Holy Land would be a place of increasing unrest that could disturb the peace of the world.

Dr. Silver, who as president of the Zionist Organization of America recently returned from the World Zionist Congress in Basel, Switzerland, addressed the City Club's weekly forum.

"The problem of Palestine is a great human and international problem," he asserted. "Disorders in Palestine are not directed against the Arabs, but against the British mandative regime which has been faithless to its trust.

Martial Law Seen

"A just solution to the problem has not been applied," the Zionist leader continued. "Palestine today is a police station and martial law is definitely a prospect. It is a place of bombings, shootings, mass searches, mass arrests, deportations, tragedy and death."

After he had traced the history of the mandate of Palestine entrusted to Great Britain after World War I, Dr. Silver cited the words of a number of Englishmen, including Churchill, Attlee and Morrison, to support his contention that faith in the original intent of the mandate to make Palestine a national homeland for Jewish people has been broken at every step.

Denouncing the restrictive legislation against Jewish immigration imposed by the British in late years, he said:

"In the development of Palestine by the Jews not a single Arab was expropriated. In fact, the Arab population doubled between World War I and World War II and the standard of living of the Arabs in Palestine is higher than that of any Arabs in the Middle East.

"Efforts to restrict immigration were directed by British imperial interests. The best estimates of scientists are that at least 3,000,000 more people could be accommodated in Palestine."

Dr. Silver said that when the Labor government came into power in England it stood committed up to the hilt to go through with the original Balfour policy in Palestine. Attlee and others, however, only continued the policy of delay by setting up an investigating commission, making Palestine the most investigated little country on the face of the earth, he asserted.

Fear of Russia undoubtedly is an important factor in the British policy, in Rabbi Silver's opinion.

"But the fear that the Arabs will be driven into the lap of the Soviets is unfounded. The Arabs know that Soviet penetration will put an end to their rights."

The speaker held that oil considerations also were a factor in the British policy.

Homeland Needed

"But should oil be permitted to deprive the Jewish people of their historic and internationally guaranteed right to live?" he demanded. "I do not believe the world has receded to such a depth of cynicism and moral anarchy.

"The Jews need a homeland and national status, and that need is the driving force behind Zionism. Jews haven't got a billion barrels of oil to give to any concessionaire. The Arabs in the Middle East have. All the Jews have is a moral mandate. But perhaps 1947 may go down as a great year in Jewish history.

"I would like to see the 100,000 British troops in Palestine out of there so that 100,000 Jewish refugees could move in. I hope this great country will use its good offices to see that at long last justice is done."

UNITY OF ZIONISTS URGED

Dr. Silver Calls for Support of Decisions of Congress

Unity among Zionists and support of the decisions of the recent World Zionist Congress was asked yesterday by Dr. Abba Hillel Silver at the close of the meeting of the national executive of the Zionist Organization of America here.

Dr. Silver, president of the organization, deplored the "acrimony" in the discussions of the recent congress.

"One thing is clear," he said. "The [World Zionist] congress has acted. The congress is the sovereign body of our movement and after long and arduous deliberation it arrived at certain decisions which are binding upon every Zionist in the world."

JAN 20 1947

30

סילווער רופט ציוניסטען פון אלע פארטייען צו אייניגקייט אין דעם קריטישען מאמענט

Journal 4-?-?7

א רוף צו די ציוניסטען איבער-
לאנד, ארויסצושטעלן א פאראייני-
קטע פראנט אין אנגעזיכט פון דער
קריטישער צייט וואס שטעהט פאר דער
באוועגונג אין די נעקסטע פאר מאנא-
טען, איז ארויסגעלאזען געווארען פון
דער נאציאנאלער עקזעקוטיווע פון דער
אמעריקאנער ציוניסטישער ארגאניזא-
ציע אויף א מיטינג וואס האט געדויי-
ערט א גאנצע נאכט אין האטעל בילט-
מאר, ניו יארק.

דער רוף איז אנגעשלאגען געווארען
דורך דר. אבא הלל סילווער, פרעזי-
דענט פון דער ארגאניזאציע און
טשערמאן פון דער אמעריקאנער סעק-
ציע פון דער אידישער אגענטור, וועל-
כער האט אויפגעפאדערט אלע מיט-
גלידער פון דער ארגאניזאציע, ווי אויך
פון אלע פארטייען, אפצוהאלטען זיך
אין די קומענדיגע עטליכע מאנאטען
— די קריטישסטע און אנטשיידענס-
טע פאר אונזער באוועגונג — פון רע-
קרימינאציעס אין זייערע דיסקוסיעס
איבער דעם אויסגאנג פון קאנגרעס.
אין דעם רוף האבען זיך אנגעשלאסען
אנדערע לייטענדע דעלעגאטען פון דער
אמעריקאנער ציון ארגאניזאציע צום
קאנגרעס, צווישען זיי: דר. ישראל
גאלדשטיין, ראבביי אירווינג מילער,
אברהם גודמאן, טשארלס רעס, בנימין
ראפט און אנדערע.

באדויערענדיג די ביטערקייט, וואס
האט זיך ארייגעריסען אין די עפענט-
ליכע דיסקוסיעס איבער דעם קאנגרעס,
וואס ברינגען איצט ניט קיין שום צוועק,
האט דר. סילווער געווארענט אז אזא
סארט דיסקוסיע וועט אפשוואכען אונ-
זער פאזיציע אין די אויגען פון דער
וועלט. איין זאך איז קלאר, האט ער
געזאגט — דער קאנגרעס האט געהאנ-
דעלט. דער קאנגרעס איז די סואווע-
רענע קערפערשאפט פון אונזער בא-
וועגונג. נאך לאנגע און שווערע פאר-
האנדלונגען איז ער געקומען צו גע-
וויסע באשלוסען און אט די באשלו-
סען זיינען בינדענד פאר יעדען ציו-
ניסט איבער דער וועלט.

דר. סילווער האט אנגעדייטעט אז
די האנדלונגען פון קאנגרעס זיינען
ניט מאטיווירט געווארען דורך אן
אטאקע אויף דר. ווייצמאן. דער קאנ-
גרעס האט געצילט צו געבען אנצוהע-
רען דער וועלט אז די באוועגונג איז
שטארק אנטוישט און פארביטערט מיט
דער באהאנדלונג פון דער ענגלישער
רעגירונג. דער קאנגרעס האט ארויס-
געוויזען זיין פראטעסט און צארן דורך
שטימען פאר אן ענדערונג אין דער
פאליטישער פיהרערשאפט.

דר. סילווער האט באריכטעט אי-
בער דער ריארגאניזאציע און פאר-
שטארקונג פון די אלגעמיינע ציוניס-
טישע כוחות דורך דעם וועלט פאר-
באנד פון אלגעמיינע ציוניסטען, וואס
איז אנטשלאסען אויפצובויען א
שטארקע אלגעמיינע ציוניסטישע אר-
גאניזאציע פאר דער טובה פון דער
באוועגונג. ער האט אויך אויסגע-
דריקט צופרידענהייט מיט דער ער-
וועהלונג פון דר. ישראל גאלדשטיין
אלס פרעזידענט פון וועלט-פארבאנד.

מעמאריאל פאר יעקב פישמאן

א קורצע מעמאריאל סערוויס איז
אויף דעם מיטינג אפגעהאלטען גע-
ווארען איבער דעם טויט פון יעקב
פישמאן, וועלכער איז געשטארבען
אין באזעל אנטיילנעמענדיג אין די
סעסיעס פון דעם ציוניסטישען קאנ-
גרעס, אלס א דעלעגאט פון דער אמע-
ריקאנער ציוניסטישער ארגאניזאציע.
דר. סילווער האט באצייכענט פיש-
מאנ'ען, אלס איינעם פון געטרייסטע
און די עלטסטע מיטגלידער פון דער
ארגאניזאציע. "פישמאן האט אונז גע-
לערנט פיל וויסען און אידישע און
ציוניסטישע געשיכטע. זיין קערפער
רוהט איצט אין דער הייליגער לאנד,
וועלכע ער האט אזוי פיל געליבט. זיין
אנדענק וועט פארבלייבען אין אונזע-
רע הערצער פאר פילע פילע יאהרען."

ציוניסטישע ארגאניזאציע וועט איי-לייזען 50,000 דונאם באדען

דר. הערים י. לעווין, טשערמאן פון
דער "זי-אי-איי" נאציאנאל פאנד קא-
מיטע האט באריכטעט אז פלענער ווע-
רען איצט פארפולקאמט אויסצולייזען
50,000 דונאם באדען אין ארץ ישראל
צו דער געלעגענהייט פון דעם 50טען
יובילעאום זינט דער גרינדונג פון דער
ציוניסטישער ארגאניזאציע, וועלכער
ווערט געפייערט איצט אין דער אידי-
שער וועלט. ער האט געפאדערט אז
אויף דעם באדען זאלען אויפגעשטעלט
ווערען יישובים פון אלגעמיינע ציו-
ניסטישע עמיגראנטען. אין פאר-
בינדונג מיט דער נייעס, איז אויף
דעם מיטינג אויך באריכטעט געווא-
רען דאס די ציוניסטישע ארגאניזאציע
האט אויך באשטימט די עקסטרע סומע
פון 5,000 פאר דעם יאהר צו דער
"פלוגת עליה", אלגעמיינע ציוניסטי-
שע חלוצים-קאלאניע אין אמעריקע.
מר. לואיס שוועפעל, טשערמאן פון
דער חלוצים-קאמיטע פון דער אמערי-
קאנער ציוניסטישער ארגאניזאציע,
האט באריכטעט איבער דער אנטוויק-
לונג פון דער אלגעמיינער ציוניסטי-
שער חלוצים גרופע דא אין לאנד. מר.
שוועפעל האט אנאנסירט דאס אוועק-
פאהרען פון דעם צוועלפטען מיטגליד
פון דער פלוגת עליה קיין ארץ ישראל
צו באקומען דארט אגריקולטורעלע
ערציהונג.

מיטגלידערשאפט פון דער ציוניסטישער ארגאניזאציע 210,000

א פארגרעסערונג פון 20,000 מיט-
גלידער זינט אקטאבער דעם 1טען, אין
דער ציוניסטישער ארגאניזאציע איז
באריכטעט געווארען פון דר. סידני
מארקס, אזוי ארום אז די ציוניסטישע
ארגאניזאציע אין אמעריקע צעהלט
איצט 210,000 מיטגלידער. דר.
מארקס האט אויך באריכטעט אז אויף
דער נאציאנאלער ציון-קאנפערענץ
וועלכע עפענט זיך דעם שבת אווענט
אין סטיווענס האטעל אין שיקאגא,
וועלען דארט געמאכט ווערען פינאלע
פלענער פאר דער מאביליזירונג פון
נייע 400,000 מיטגלידער אין דעם
יאהר און די דערגרייכונג פון איין מי-
ליאן ביז'ן יאהר 1950.

אנדערע באריכטען זיינען געגעבען
געווארען פון הערמאן ווייסמאן פון
סקארסדייל, נ. י., טשערמאן פון דער
ציוניסטישער יוגענד גרופע: ראבביי
דוד פאליש פון וואטערבורי, ראבביי
דזשעראם אונגער פון ניו יארק און
טשארלס רעס פון מאונט ווערנאן, נ.
י., וועגען יוניטעד פאלעסטיין אפיל
און מענדעל זעלין איבער דעם עקס-
פענשאן פאנד.

אנדערע רעדנער זיינען געווען לו-
איס ליפסקי, בענדזשאמין בראדי,
גורדן היימאן, סאל קאהען, פאול מא-
מינסקי, ראבביי סיימאן גרינבערג, מא-
ריס ראטשילד און מארקוס אבראמ-
סאן.

קיין שום פארטיי האט ניט געזיגט אויף קאנגרעס, זאגען פוע״צ דעלעגאטען

JEWISH JOURNAL JAN 23 '47

ספעציעלער באריכט פון מרדכי יאפע

פארשידענע מאמענטען פון געראנ-
געל און דערגרייכונג, וואס האבען זיך
אפגעשפיגעלט אויפ'ן לעצטען ציון-
קאנגרעס, זיינען געשילדערט געווארען
דורך א רייהע ארבייטער-דעלעגאטען,
אויף דעם פועלי ציון מיטינג וואס
איז פארגעקומען מאנטאג אווענט אין
דיפלאמאט האטעל. דר. ז. פרושאנ-
סקי, פארזיצער פון פועלי ציון שטאט-
קאמיטעט, האט געעפענט די פארזאמ-
לונג, ערקלערענדיג אז זי איז צו-
נויפגערופען געווארען כדי צו געבען
פיהרענדיגע חברים א געלעגענהייט צו
באריכטען וועגען די דערגרייכונגען פון
דעם ציון קאנגרעס און אנצואווייזען
די אויפגאבען וואס שטעהען פאר
אונז.

דער ערשטער רעדנער פראפ. ה.
פיינמאן, האט געגעבען אן אנאליז
וועגען דעם כאראקטער פון קאנגרעס.
"דער קאנגרעס — האט ער צווי-
שען אנדערעס געזאגט — האט דווקא
נישט אין זיין רעקארד א סך זאכען
וואס זיינען פארעפענטליכט געווארען
אין דער פרעסע. קיין שום פארטיי
האט דארט נישט געוואונען קיין זיג.
די אלגעמיינע ציוניסטען פון דער
סילווער-ריכטונג האבען טאקע גע-
האט פאנטאסטישע אמביציעס. זיי
האבען געוואלט עטאבלירען א העגע-
מאניע אויף דעם וועלט-ציוניזם, וואס
האט זיך זיי נישט איינגעגעבען. זיי
זיינען געווען וועגען חלוקה, וואס זאל
דעם אידישען שטאאט ארייגפרעסען
אין א סדום-בעטעל פון חלוקה. דער
איחוד עולמי האט געהאט זיין בא-
שטימטע פאליטישע פראגראם: זיינע
דעלעגאטען האבען געגלויבט אז איצט
אין 1947 אין די פליכט פון דער אר-
בייטער באוועגונג זיך צו באטייליגען
אין דער לאנדאנער קאנפערענץ: אבער
בלויז מיט'ן תנאי צו גרינדען א אי-
דישע מלוכה. מיר קענען זיך ניט
פארגינען דעם לוקסוס פון איגנארי-
רען די בריטישע רעגירונג. ליידער
האט דער איחוד נישט געהאט קיין ער-
פאלג מיט זיין רעזאלוציע צו באטייליגען
זיך אין דער לאנדאנער קאנפע-
רענץ, ווי אויך אז ווייצמאן זאל בליי-
בען אויף זיין פאזיציע. און וואס
איצט? מיר האבען א נייע קאאליציע
עקזעקוטיווע, דארפען מיר זי שטיצען,
טראגען די געמיינזאמע אחריות. קא-
אפעראציע הייסט ניט אז מיר דארפען
אויף אלצדינג מסכים זיין, מיר דאר-
פען נישט האבען קיין נייע לאזונגען
— נאר מענשען, וואס זאלען ניט אפ-
קומען מיט קויפען א שקל, נאר פאר-
קאשערען די ארבעל און טאן דאס
וואס עס פאדערט זיך".

דער צווייטער רעדנער, דוד ווערט-
היים, האט אין זיין באריכט אנגעוויזען
אז מ'מאכט א גרויסען טעות ווען מען
רעדט אז א קאנגרעס פון אונזער
מלוכה אונטערוועגנס קען אין צוויי
וואכען פארענטפערן אלע פראבלע-
מען. אלס איינער פון די וועלכע הא-
בען זיך אקטיוו באטייליגט אויף די
זיצונגען פון קאנגרעס, איז פאר איהם
פשוט א וואונדער ווי מ'קען איצט ריי-
דען וועגען זיגער און באזיגטע. יעדער
דעלעגאט האט געהאט די געלעגענהייט
צו באקענען זיך וואו מיר האלטען
אויף דער וועלט. די לאגע פון אונזער
שארית הפליטה איז איצט פיעל ער-
גער ווי זי איז געווען מיט אנדער-
האלבען יאהר צוריק. די וועלט הויבט
אן צו ווערען נארמאלער — און מיר
בלייבען איזאלירט מיט אונזער טרא-
געדיע און אנטוישונגען. ריידענדיג
וועגען דעם גאנג פון קאנגרעס, האט
חבר ווערטהיים זיך באזונדערס אפגע-
שטעלט אויף דער פאלשער איינטיי-
לונג פון זיגער און באזיגטע. עס איז
נישט געווען קיין שום גרופע וואס
האט געוואלט חלוקה. אין לאנדאן, מיט
15 מאנאטען צוריק האט די אלטע
עקזעקוטיווע דורכגעפיהרט א רעזאלו-
ציע פאר א אידענשטאאט אין א ניט
צעטיילטער און ניט פארקלענערטער
ארץ ישראל. דאסזעלבע איז אויך פאר-
געקומען אויף דער קאנווענשאן אין
אטלאנטיק סיטי. דווקא דא אויף דעם
קאנגרעס האט מען די ראזינע ווער-
טער פון "אומצעטיילט און אומפאר-
קלענערט" ארויסגעלאזען פון דער רע-
זאלוציע. ווען די קליינע גרופע פון
"אחדות העבודה", וועלכע ווערט אויף
א מאדנעם אופן איצט געליבט פון
א געוויסען קרייז רעאקציאנערע עלע-
מענטען אין דעם אמעריקאנעם אלגע-
מיינעם ציוניזם, האט פארגעשלאגען
ארייצושטעלען די ראזינע ווערטער
אין דער רעזאלוציע — האבען אפילו
די אזוי-גערופענע מיליטאנטישע ציו-
ניסטישע פיהרער אין אמעריקא נישט
געשטיצט דעם ראדיקאלען פארשלאג. און
נאר וואס: דווקא די "פיערדיגע"
עקזעקוטיווע האט זיך נישט געריסען
צו געהן צו לאנדאנער קאנפערענץ,
ווייל זי האט געוואלט עפעס פארזי-
כערען אין פאראויס.

צום סוף האט חבר ווערטהיים בא-
טאנט, אז עס איז איצט נויטיג א
חבלנה איבער פארטיי-אינסטינקטען.
די ארבייטערשאפט, וועלכע האט
דווקא איצט אין דער באנייטער קא-
אליציע געקראגען פראפארציאנעל א
גרעסערע פארטרעטערשאפט ווי זי
האט געהאט פריהער, און איהרע מענ-
שען האבען דיזעלבע פיהרענדיגע פא-
זיציעס, איז געווען און בלייבט די
טרעגערין פון געראנג, אז עס פא-
דערט זיך בשותפות'דיגע אחריות;
און אז אלע קאנסטרוקטיווע כחות אין
ציוניזם דארפען ארבייטען צוזאמען
און זיך אונטערווארפען דער
קאלעקטיווער דיסציפלין, אפילו ווען זי
ריהרט אן דעם אדער יענעם פונקט
פון דער אייגענער פראגראם.

דער לעצטער רעדנער דר. ל. קו-
באוויצקי האט אין זיין איבערבליק
אנגעוויזען, אז כדי ארויסצוטראגען א
יושר'דיגען אורטייל וועגען דעם
22טען ציון קאנגרעס, מוז מען פאר-
גלייכען די סיטואציע אין דער ציוניס-
טישער באוועגונג מיט דער סיטואציע
פון די מלחמה-צעריסענע לענדער,
אפילו די זיגערישע. די עפענטליכע
מיינונג איז דארט צעטיילט וועגען די
בעסטע מעטאדען, ווי אזוי צו לייזען די
פראבלעמען פון נאציאנאלען ווידער-
אויפלעב. צוליעב דעם נישט וויסען די
ענגלישע כוונות מכח דער צוקונפט
פון ארץ ישראל איז געווען אוממעג-
ליך, צו מאכען א קלארען באשלוס
אויפ'ן 22טען קאנגרעס. די פאליטי-
שע ליניע וואס איז אנגענומען געווא-
רען פון דעם קאנגרעס, מיינט: ווי-
דערשטאנד צו דער ענגלישער אנטי-
ציוניסטישער פאליסי, אבער אין דער
זעלבער צייט זיין גרייט צו פארהאנד-
לען, אויב ענגלאנד זאל ארויסווייזען
איהר ווילען צו געבען דער אידישער
נאציאנאלער היים די מעגליכקייט צו
אנטוויקלען זיך אין א לעבענס-פעהי-
גער קאמאנוועלטה.

דער קאנגרעס האט געהאט דעם
פארדינסט דורך דעם וואס ער האט
געקענט באווייזען די ציוניסטישע
פארטייען אז זיי מוזען געפינען א
לייזונג פון קאמפראמיס צווישען
זייערע עקסטרעמען און דער ענגלישער
רעגירונג, אז עס וועט ניט זיין קיין
אפיזמענט מיט דער פאליסי צו ליק-
ווידירען די ציוניסטישע האפנונגען.
דער קאנגרעס האט אויך באוויזען אז
דער ווידערשטאנד שטעלט דעם ישוב
פאר טיפע מאראלע פראבלעמען. דר.
סילווער'ס טענות אז דער באשלוס
וועגען ווידערשטאנד זאל איבערגע-
לאזט ווערען דעם ישוב אליין, מוז אפ-
געווארפען ווערען. פאר דעם באשלוס
פון ווידערשטאנד מוז טראגען אחריות
די גאנצע ציוניסטישע באוועגונג. די
טראגישע קאנפליקטען אויף דעם קאנ-
גרעס, — האט דר. קובאוויצקי בא-
טאנט, — דארפען נישט פארשטע-
לען דעם פונקט אז פאקטיש זיינען
מיר אין פראצעס פון בויען א מדינה
אין ארץ ישראל. אין 1946 האבען
מיר צוגעקראגען פון 12 ביז 15 טויז-
ענט ארבייטער; און עס איז נאך
אלץ א מאנגעל אין ארבייטער. זינט
דעם אנהויב פון דער מלחמה זיינען
עטאבלירט געווארען 83 נייע קאלא-
ניעס, פון זיי 11 נייע קאלאניעס וואס
האבען זיך מיט עטליכע חדשים צו-
ריק עטאבלירט אין נגב. דער אמערי-
קאנער ציוניזם אין אונזער באוועגונג
מוז דאריבער זיין געגען יעדער מסרה
ריכטונג, וואס איז נישט קיין אידי-
שע נאר אן איבערזעצונג פון געטער-
דעמערונג. דער ווילען פון דעם 22טען
קאנגרעס איז: ווידערשטאנד, מיט
אויסוויכען די שלעכטע פארמען פון
טעראריזם. און דער באשלוס צו פאר-
האנדלען מיט דער ענגלישער רעגי-
רונג. און מיר דארפען זיך האלטען אן
דעם צוליעב אונזער פאלק און צוליעב
דער צוקונפט פון ציוניזם.

אונזערע היסטאָרישע רעכט אויפן לאַנד; דער צווייטער, דער מאַנדאַט און די באַלפור דעקלאַראַציע; דריטער, די אידישע נויט, די הונדערטער טויזנטער אידן אין די לאַגערן: אין דייטשלאַנד, איטאַליע און אַנדערע אייראָפּעאישע לענדער; דער פערטער, דער גרויסער קאָמפּאַקטער אידישער ישוב און זיין פּאָליטישע השפּעה אין אַמעריקע. דער פינפטער — און דער וויכטיקסטער פאַקטאָר — דער ישוב אין ארץ־ישראל, דער פיזישער, מאָראַלישער און שעפערישער כוח פון דעם ישוב. די שעפערישע אַרבעט אין ארץ־ישראל האָט אונז געמאַכט פאַר אַ כוח אין ארץ־ישראל און אויסער ארץ־ישראל. דאָס האָט געשאַפן אונזער „מלוכה אין וועג". ווערט חלילה דער ישוב חרוב ווערן — ווערט אַלץ חרוב ווערן. דעמאָלט וועלן די פריערדיקע פאַקטאָרן אויך פאַרלירן זייער ווערט.

דאַרפן מיר היטן דעם ישוב ווי דעם שוואַרצאַפּל פון אויג.

טעראָריזם אין ארץ־ישראל פירט צו חורבן! נישט באַטראַכטער, איבערטריבענער „ווידערשטאַנד" קען אויך פירן צו דעם זעלבן רעזולטאַט.

איבער דעם פירט זיך אַ דיסקוסיע אין דער פּאַרטיי — וואָס דאַרפן זיין די גרעניצן פון דעם „מאבק"?

די עקסטרעמע אַנהענגער פון „ווידערשטאַנד" אין אונזערע רייען, האָבן זייער אַ גוטן אַרגומענט — ענגלאַנד מיט אירע פירונגען, ענגלאַנד מיט איר „ווייס בוך", ענגלאַנד מיט איר פייניקן די פּליטים. ענגלאַנד מיט איר שלעפּן די פּליטים קיין ציפּערן, ענגלאַנד און דער 29טער יוני אין ארץ־ישראל — ענגלאַנד פון אַטלי־בעווין.

צווישן אונז גייט ניט אַן קיין דיסקוסיע ווער עס האָט ליב ענגלאַנד און ווער עס האָט זי פיינט. עס איז אויך ניט קיין פראַגע פון „אָריענטאַציע", צי מיר זיינען פאַר אַן אָריענטאַציע אויף ענגלאַנד אָדער אַנדערע — אויף אַמעריקע אָדער רוסלאַנד? די „אָריענטאַציע" ליגט ניט ביי אונז אין די „הענט". דאָס איז אונזער גורל: מיר זיינען פאַרבונדן מיט ענגלאַנד. מיט איר דאַרפן מיר קומען צו אַ פאַרשטענדעניש.

זאָגן אַנדערע: „זאָל זי אָוועקגיין פון ארץ־ישראל, ווער דאַרף זי דאָרט? מיר וועלן אַליין באַשטיין אונזער שטעטל!" דאָס זיינען, לויט מיין מיינונג, קינדערשע דיבורים. וויפיל פעלקער אין דער וועלט שטיצן זיך נאָר אויף זייערע אייגענע כוחות?

פוילן האָט פיינט רוסלאַנד. דאָס איז אַ שנאה פון דורות. דאָס איז אַ שנאה פון יעדן פּאָליאַק, פון יעדן קינד. אָבער אויך פוילן, מיט אַ פאָלק וואָס זיצט אין זיין לאַנד, אין זייער אַ רייכן לאַנד, קען ניט בלייבן אַן „עם לבדד ישכון". זיי מוזן זיך אויף עמיצן שטיצן, — אויף אַ שטאַרקערער מלוכה. פאַרבויגן זיי זייער ליבע און שנאה און גייען מיט רוסלאַנד.

און מיר, אידן, דאָס צעבראָכענע פאָלק. אַ פאָלק וואָס זיצט נאָך ניט אויף זיין באָדן, — מיר קענען זיין אַ פאָלק פון „עם לבדד ישכון"? מיר קענען אונזער שטעטל אַליין באַשטיין?

אָבער ניט נאָר דאָס אַליין. קענען מיר קעמפן קעגן דער אימפּעריע און אין דער זעלבער צייט ברענגען שיפן מיט „אומלעגאַלע" אימיגראַנטן, באַזעצן „אומלעגאַל" נייע ישובים אין מדבר, קעמפן און באַשיצן זיך קעגן אַראַבער — אַלץ אין דער זעלבער צייט? קענען מיר קעמפן אויף אַלע פראָנטן?

פרעגט מען אונז: אויב אַזוי, וואָס בלייבט צו טאָן? שווייגן? אויפגעבן דעם קאַמף?

ניין, ניט שווייגן! ניין, ניט אויפגעבן דעם קאַמף! ניין, ניט אויפהערן אַריינפירן אידן אין ארץ־ישראל! ניין, ניט אויפהערן בויען נייע ישובים! אדרבא, אַרבעטן און בויען און פאַרשטאַרקן אונזער כוח אין ארץ־ישראל. פאַרשטאַרקן אונזער כוח אין ארץ־ישראל, הייסט, ניט נאָר דורך דעם פּאָליטישן קאַמף אין די לענדער וואו אידן האָבן אַ פּאָליטישע השפּעה. דאָס הייסט פאַרבינדן דעם פּערזענלעכן גורל פון אַמעריקאַנער, אַפריקאַנער, ענגלישע אידן מיטן לעבן און קאַמף אין ארץ־ישראל.

***

דער קאָנגרעס איז געווען אַ טראַגישער נישט נאָר דערפאַר וואָס מען האָט אָנגענומען שלעכטע רעזאָלוציעס, נאָר אויך דערפאַר ווייל ער האָט ניט אָפּגעשפּיגלט די ווירקלעכקייט. לויט מיין מיינונג, וואָלט אַ סך בעסער געווען, ווען די עקזעקוטיווע־מיטגלידער, זאָלן געווען ווייניקער דיסקוטירן צווישן זיך, ווען זיי וואָלטן געהאַלטן קירצערע רעדעס, און אַנשטאָט דעם, זאָל איינער פון זיי געווען געבן אַן אויספירלעכן באַריכט, וואָס די עקזעקוטיווע האָט אויפגעטאָן אין די זיבן שרעקלעכע יאָרן, ווי זי האָט געהאָלפן אידן, ווי זי איז געוואָרן דער לעגיטימער פאַרשטייער פון גאַנצן אידישן פאָלק, ניט נאָר פון דער ציוניסטישער באַוועגונג. וואָלט זי דערציילט, וואָס זי האָט דערגרייכט אין דער צייט פון מלחמה, ווי אין איר נאָמען זיינען געגאַנגען דרייסיק טויזנט יונגע מענשן אין מלחמה, ווי אין איר נאָמען זיינען יונגע מענשן געפלויגן אין די פיינטלעכע לענדער כדי צו ראַטעווען אידן, וואָלט מען דאָס אַלץ דערציילט אין דער פאָרם ווי אליעזר קאַפּלאַן האָט באַריכטעט וועגן עקאָנאָמישע פּראָבלעמען און אויפטוען, ווי גראַנאָווסקי האָט איבערגעגעבן וועגן דער אַרבעט פון קרן־היסוד, וואָלט מען באַקומען גאָר אַן אַנדער בילד.

די פּאָליטישע דיסקוסיע אויפן קאָנגרעס האָט ניט אָפּגעשפּיגלט דאָס ריכטיקע בילד פון אונזער קאַמף און שאַפן אין ארץ־ישראל. איך האָב באַזוכט די לעצטע צייט די נייע ישובים אין גליל העליון, ביי די גרענעצן פון לבנון, איך האָב באַזוכט דעם נגב. איך האָב געזען ווי אונזער יוגנט מאַכט ערד פון שטיינער. דאָס איז ניט קיין פּאָעזיע. עס איז פאַראַן אַ יונגער ישוב, „דושיב יוסף", וואָס איז אינגאַנצן געבויט אויף שטיינערדיקן באָדן. קיין איין שטיקל ריינעם באָדן האָט מען ניט געזען דאָרט פריער מיט אַ יאָר, און היינט שפּאַצירט שוין דאָרטן דער טראַקטאָר און די פּאַרזוייַ־מאַשין. מען האָט געמאַכט ערד!

„משגב לעם", אַ קיבוץ אויף דעם העכסטן באַרג אויף דער גרעניץ פון לבנון. דעם זעלבן טאָג האָב איך געזען אַ בחור פירן וואַסער אויף אייזלען, וואָרים קיין וואָגן קען אַהין ניט צוקומען, ניט נאָר אַ מאַשין. און אויבן, אויף דעם באַרג, זיינען געשטאַנען האַלב נאַקעטע אידישע קינדער, און האָבן געריסן סקאַלעס פון די בערג, און אויסגעטראָטן אַ וועג פאַר אויטאָמאָבילן. אינגיכן וועלן מסתמא רערן געלעגט ווערן איבער די בערג, און די אייזלען וועלן פאַרבייטן מאָטאָרן און פּאָמפּעס . . .

אַט אַזוי בויט מען דאָס לאַנד. דאָס איז אויך „ווידערשטאַנד".

ווען איך האָב זיך צוגעהערט און צוגעקוקט צו דעם וואָס האָט זיך געטאָן אויף דעם אומגליקלעכן קאָנגרעס, אין פּלענום און אין די „קיכן" פון די פּאַרטייען, האָב איך מיר געטראַכט: אַט טאַקע אַזוי זעען מיר אויס אין דער ווירקלעכקייט? אַט אַזוי זעען מיר אויס אין ארץ־ישראל? — ניין, ניט אַזוי! אונזערע מעשים זיינען אַ סך שענער פון אונזערע דיבורים. אונזערע שעפערישע דערגרייכונגען אין ארץ־ישראל האָבן גאָר אַן אַנדער פּנים ווי די קאָנגרעסן. מיין זאָרג איז, אַז די רעזאָלוציעס פון דעם קאָנגרעס זאָלן ניט קומען אַנשטאָט מעשים, אַז די באַרימערישע רעדעס וועגן „רעזיסטאַנץ" אין אַמעריקע, זאָל ניט פאַרטושן דעם אמתן „מאבק", וועלכער האָט אונז געבראַכט אַלץ וואָס מיר פאַרמאָגן אין ארץ־ישראל, און וואָס גיט אונז דעם כוח צו קעמפן.

די אומגליקלעכע תקופה וואָס מיר לעבן איצט איבער, וועלן מיר ניט באַקעמפן און באַזיגן דורך פּוסטע רייד וועגן „רעזיסטאַנץ" און באַרימעריי מיט איינגעבילדעטע נצחונות. לאָמיר זיך קאָנצענטרירן איוף דעם עיקר, לאָמיר שפּאָרן אונזערע ניט־רייכע כוחות.

אין ניו־יאָרק. אין די דאָזיקע באַריכטן ווערט ניט איבערגעגעבן וואָס מר. סמערטענקאָ האָט געהאַט צו זאָגן וועגן דער בריטיש־קאָנטראָלירטער אידישער אַגענטור און דעם „קאָלאַבאָראַציאָניסט" חיים ווייצמאַן. פאַרוואָס? פאַרוואָס זאָלן דאָס די אידישע לייענער ניט וויסן? דער ענטפער איז — צוליב דער זעלבער סיבה פאַרוואָס אַלע באַריכטן וועגן די טעטיקייטן פון די אַליאירטע און העלפער פון די ארץ־ישראלדיקע טעראָריסטן ווערן אין די דאָזיקע צייטונגען געשריבן פון מיטגלידער און פרעסע־אַגענטן פון די היגע „היברוס" (אַנטשולדיקט! מיר מיינען „אַמעריקאַנער פון אידישן גלויבן"). צוליב דער זעלבער סיבה פאַרוואָס, עס איז שווער צו זאָגן, צי אַ באַריכט וועגן אַ פאַרזאַמלונג פון די היגע אירגוניסטן איז אַ באַצאַלטער אַנאָנס, אַ לייטאַרטיקל אָדער אַ פובליסיטי־שטיק — עס איז זיכער ניט קיין אָביעקטיווער באַריכט. צוליב דער זעלבער סיבה פאַרוואָס איינע פון די דאָזיקע צייטונגען לאָזט כמעט ניט דורך קיין טאָג אָן אַן אַרטיקל פון דער פען פון אַן האַליוואָוד־אירגוניסט, סתם אַ רעוויזיאָניסט, אָדער אַ קאָמוניסטישן אַפּאָלאָגעט פאַר די טעראָריסטן (ס'איז, ווי מיר וויסן, פאַראַן אויך אַזעלכער).

לאָמיר דערפאַר זאָגן מיט דער גרעסטער אָפנקייט — די וואָס זיינען דערפאַר פאַראַנטוואָרטלעך טראָגן אויך אַ מיט־פאַראַנטוואָרטלעכקייט פאַרן טעראָר אין ארץ־ישראל און פאַר זיינע רעזולטאַטן. די קאַמף־מיטלען פון די טעראָריסטן זיינען ניט נאָר ביקסן און מאַשין־געווער, נאָר אויך מיסרעפּרעזענטאַציע, ליגנס און „טאָלעראַנץ".

ג. ס.

ווירקלעכקייט און קאַריקאַטור

פון יוסף באַראַץ

וואָלט אונזער לאַגע ניט געווען אַזוי טראַגיש, וואָלט איך ניט געשריבן אין דער ליכט פון די לעצטע געשעענישן אין חיפה, — וואָלט איך זיך געקענט אַמוזירן איבער די רעדעס פון די אַלגעמיינע ציוניסטן און זייערע מזרחי־שותפים וועגן זייערע נצחונות אויף דעם „היסטאָרישן" 22טן קאָנגרעס.

אָבער, ווי געזאָגט, עס איז צו טרויעריק, אום צו קלייבן די אַלע „פּערל" פון זייערע באַרימערישע רעדעס און פּאָלעמיזירן מיט זיי.

דער קאָנגרעס איז געווען אַ „היסטאָרישער", דערפאַר וואָס מען האָט זיך דאָרטן באַפרייט פון ווייצמאַנ'ען און זיין פּאָליטיק. אַזוי באַרימען זיך דאָ די ציוניסטישע פירערס. האָט מען וועמען עס איז אָן אַנדערן געוויילט אויף זיין פּלאַץ? האָט ווער עס איז געהאַט מוט פאַרצולייגן אַן אַנדערן?

איך האָב מיטגעמאַכט איניקע קאָנגרעסן. איך געדענק ניט דעם קאָנגרעס וואו ווייצמאַן איז אַזוי דערהויבן געוואָרן, וואו ווייצמאַן איז אויפגענומען געוואָרן מיט אַזוי פיל באַגייסטערונג, און דער עיקר, הויכשאַצונג, ווי אויף דעם איצטיקן קאָנגרעס. וואָס איז די סיבה דערפון? אויף דעם האָט געענטפערט גאָלדע מאירסאָן אויף אַ פּרעסע־קאָנפערענץ אין ירושלים: „מיר האָבן נאָר איין ווייצמאַן..." דעם איינעם ווייצמאַן, האָט זי געזאָגט, קענען מיר ניט באַזייטיקן, און מיר קענען אים ניט באַפרייען פון מיטאַרבעטן און פירן אונזער גרויסן קאַמף פאַר אונזער צוקונפט. דאָס איז דאָס געפיל וואָס האָט באַהערשט די מערהייט פון דעם קאָנגרעס. דאָס איז די באַציאונג פון די ברייטע מאַסן פון אידישן פאָלק. דאָס איז דער פשוטער אמת.

ווייצמאַן איז באַזייטיקט געוואָרן פון דער פּרעזידענטשאַפט. כאָטש זיין נאָמען איז גאָרניט געשטעלט געוואָרן צום אָפּשטימען. מען האָט געשטימט בלויז וועגן דער פראַגע פון דער לאָנדאָנער קאָנפערענץ. אין דער פראַגע איז די מפא"י געווען געאייניקט. „הדסה" איז געווען געאייניקט. ביי די אַלגעמיינע ציוניסטן איז געווען אַ שפּאַלטונג אין דער פראַגע. קעגן אָנטיילנעמען אין דער לאָנדאָנער קאָנפערענץ האָבן געשטימט, אייגנטלעך — די רעוויזיאָניסטן, מזרחי און די סיעה לאחדות־העבודה. נאָר אַ דאַנק דער ניט אויסגערעכנטער און זינלאָזער האַנדלונג פון השומר הצעיר, וועלכע זיינען געווען פאַר ווייצמאַנ'ען און האָבן געשטימט קעגן אָנטייל־נעמען אין דער קאָנפערענץ, איז אָנגענומען געוואָרן דער באַשלוס.

אָבער אויך די רעזאָלוציע, וועגן וועלכער עס טריאומפירן אַזוי די פּרישס און בובליקס, לייענט זיך אַזוי, אַז עס קען נאָך פּאַסירן אַ נס, אַז מען זאָל גיין צו דער קאָנפערענץ. הלוואי זאָל דער נס פּאַסירן.

עס איז געווען אַ מאָמענט ווען ווייצמאַן איז געווען גרייט אָנצונעמען די פּרעזידענטשאַפט אונטער אַלע באַדינגונגען. ער האָט געוואָלט פונסניי אָנקניפּן פאַרבינדונגען מיט דער מאַנדאַט מאַכט. ער האָט דאָס געוואָלט טאָן, אפילו ווען ער זאָל געווען אויסגעוויילט ווערן מיט אַ קליינער מערהייט, און אפשר וואָלט דאָס געבראַכט דערצו אַז ער זאָל שפּעטער מוזן עפנטלעך רעזיגנירן.

איז ניט געווען קלוגער און ציוניסטיש פאַראַנטוואָרטלעכער צו געבן ווייצמאַנ'ען דעם שאַנס? פרייען זיך איצט די „באַזיגער", אַז זיי האָבן זיך ניט געלאָזט „פאַרפירן", און ניט דערלאָזט אַז ווייצמאַן זאָל שפּעטער, אויב נויטיק, רעזיגנירן כלפּי עם ועדה וכלפּי כל העולם. נאָר געטאָן אַלץ, אַז דער קאָנגרעס זאָל באַזייטיקן ווייצמאַנ'ען. איז דאָס אַ נצחון? ווי צו אַזוינע „נצחונות"!

⁂

עס גייט אָן אַ וויכוח איבער דעם ענין „ווידערשטאַנד" — אויף אונזער העברעאיש „מאבק". דער וויכוח ווערט געפירט אין ארץ־ישראל, אין די רייען פון דער הסתדרות און אויך אין דער מפא"י. אין די רייען פון די „זיגער" אין אַמעריקע גייט נאָר אַזאַ דיסקוסיע ניט אָן. אַלע שפּרינגען זיי קדוש פאַרן ווידערשטאַנד, אַלע זיינען זייער קריגס־געשטימט און פאָדערן דעם קאַמף פון... פון דעם ישוב אין ארץ־ישראל. וועל איך מיט זיי ניט דיסקוטירן.

וואָס איז דער שטרייט אין ארץ־ישראל? וואָס איז דער שטרייט אין די רייען פון אונזער פּאַרטיי? אויף דעם איז זיך כדאי אָפּצושטעלן.

דיסקוטירט מען ביי אונז וועגן דעם, צי מען דאַרף פאָרזעצן די עליה אויף אַלע וועגן און מיט אַלע מיטלען? איז דאָס דער שטרייט־פּונקט אין דער פראַגע פון „מאבק"? אין דעם ענין זיינען אַלע פאַראייניקט. איז עס די פראַגע, צי מען דאַרף באַזעצן נייע ישובים, מיט דערלויבעניש פון דער רעגירונג און קעגן דעם ווילן פון דער רעגירונג — זיינען אין דעם ענין פאַראַן מיינונג־פאַרשיידנהייטן? געוויס און געוויס ניט; איז עס די פראַגע, צי מיר דאַרפן זיין גרייט אונטער אַלע אומשטענדן זיך צו פאַרטיידיקן קעגן די אַראַבער, אין פאַל עס וועלן זיך איבערחזרן די אומרוען אויף דעם אופן פון 1936־1939? וועגן דעם איז קיין דיסקוסיע ניט פאַראַן. די חילוקי־דעות באַשטייען אין דעם, צי דאַרפן מיר זיך פאַרמעסטן אין אַ קאַמף מיט דער רעגירונג, דאָרטן וואו עס האָט ניט קיין דירעקטע פאַרבינדונג מיט די אויבן־דערמאָנטע פּונקטן. די פראַגע איז, צי דאַרפן מיר און צי זיינען מיר בכוח זיך צו פאַרמעסטן קעגן דער בריטישער אימפּעריע, אויך ווען עס האָט ניט קיין דירעקטע פאַרבינדונג מיט עליה, מיט קאָלאָניזאַציע, מיט הגנה? זאָגן אַ טייל פון אונזער ארץ־ישראלדיקער פּאַרטיי — ניין! מיר דאַרפן דאָס ניט טאָן, מיר קענען דאָס ניט טאָן. און עס איז וויכטיק צו באַטאָנען, אַז אין אַלץ וואָס די „הגנה" האָט געטאָן ביז איצט, האָט זי שטענדיק פאַרמידן אַז עס זאָלן פאַלן מענשלעכע קרבנות. די „הגנה" זעט ניט אונזער קאַמף קעגן דעם „ווייסן בוך" ווי אַ קאַמף קעגן ענגלישן סאָלדאַט. אין דעם פּרט אונטערשיידט זיך די „הגנה" פולשטענדיק פון די אומפאַראַנטוואָרטלעכע צוויי טעראָריסטישע גרופּן: אירגון צבאי לאומי און שטערן־גרופּע. די פראַגע איז פאַר אונז: צי דאַרפן מיר באַגרענעצן, מינימאַליזירן אונזער קאַמף־שטח אויף די דריי עיקרים, וועגן וועלכע איך האָב פריער גערעדט, אָדער צעשפּרייטן אונזערע כוחות אויף אַלע פראָנטן? דאָס מוז, לויט דער מיינונג פון אַ טייל חברים, פירן צו די זעלבע רעזולטאַטן ווי די מעשים פון די טעראָריסטן. און מיר מוזן איין מאָל זאָגן קלאָר און דייטלעך: די צוויי טעראָריסטישע גרופּעס ברענגען מיט זייערע מעשים אַ חורבן אויף דעם לאַנד, אַ חורבן פאַר אונזערע האָפענונגען. אויף זייערע וועגן טאָר די „הגנה" ניט גיין.

אַמעריקאַנער ציוניסטן וואָס ריידן וועגן די טעראָריסטן מיט רמזים, און אַמאָל מיט סימפּאַטיע, העלפן ברענגען אַ חורבן אויף דעם ישוב. זאָלן די אַמעריקאַנער „מיליטאַנטישע ציוניסטן" געדענקען, אַז עס זיינען פאַראַן פאַרשיידענע פאַקטאָרן וואָס דינען אונז אין אונזער קאַמף פאַרן אויפבוי פון אונזער לאַנד. איינער איז —

OPINION | On the Eve

Creech-Jones

Silver

Bevin

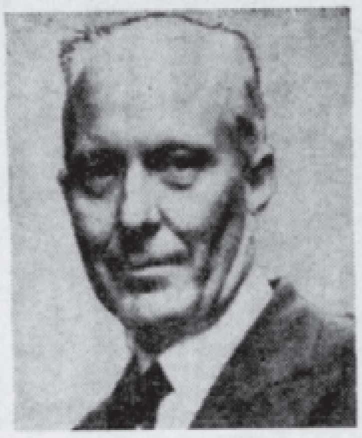
Dalton

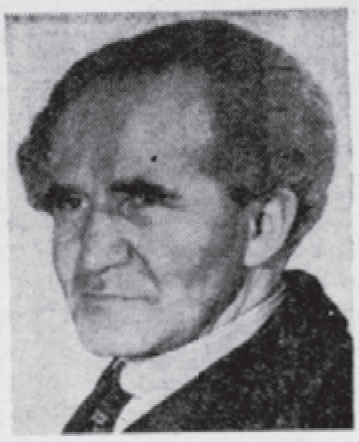
Ben-Gurion

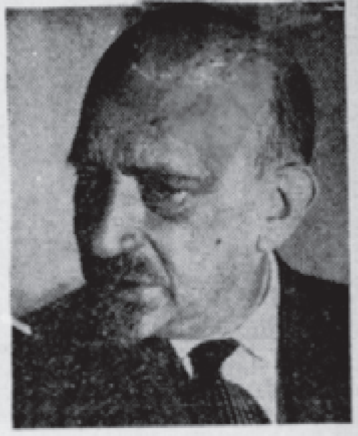
Weizmann

On Monday the London conference on Palestine opens again, and the British will talk with a group of Arab potentates in one building while they talk with a group of Zionist leaders in another. This very fact shows how hopeless is the old dream, once shared alike by Jews and Arabs of goodwill, of a bi-national state; or the still older dream, going back beyond the Balfour Declaration to Herzl himself, of a "maximalist" Jewish state covering all of Palestine on both sides of the Jordan; or the British imperialist dream of continuing to rule all of Palestine through the Mandate or some other device; or the feudal Arab dream of driving every Jew out of Palestine.

The day of dreams is over in Palestine, as elsewhere. What confronts Jews, Arabs, and British alike is a set of realities that makes some form of partition a cruel necessity. The London conference now opening will be crucially a conference on partition. What hurdles will the conference face, and how can it clear them?

In Friday's PM Frederick Kuh reported from London that the British Cabinet is in conflict about the strategy of the partition plan. Colonial Secretary Creech-Jones wants the boundaries between the proposed Jewish and Arab states to be set by the Peel Report, of a decade ago, plus development rights for the Jews in the Negev province. Bevin, as Kuh reports it, wants to submit the whole partition plan to the UN.

You don't need Sherlock Holmes's magnifying glass to discern the outlines of Bevin's strategy. To submit a partition plan to the UN means to wait until the Fall, when the Assembly meets. It means to bring it before a body on which every Arab state sits and the Jews have no seats. It means to force to the foreground the issue of a possible Russian-Arab alliance and therefore of a Russian foothold in Middle-East oil resources, and thus destroy whatever support the Palestinian Jews have from American opinion.

And, meanwhile, the quarter-million Jews in DP camps in Germany, Austria, and Italy will go on waiting. Meanwhile, Palestine will remain paralyzed, sullen, hate-ridden, bristling with British guns.

As for the Zionist leaders, their problem now is to get the best partition plan possible. It is conceivable that if they were to try to sit out Bevin's tenure of power in the Foreign Office, they might get better terms later: for Bevin will not remain Foreign Minister indefinitely, and Hugh Dalton as his probable successor would approach the Palestine problem with the same sense of expertness and humanity that Creech-Jones has. But when you remember the hopelessness of the quarter-million DPs in Europe and the paralysis of Palestinian life, a policy of maneuver involving indefinite postponement would be inexcusable.

The Zionist leaders know this. And not only Weizmann, who has always favored the best possible immediate settlement. The same is true of Ben-Gurion, the leader of the Palestine Workers Party, who spoke out at the Basle Zionist Convention against going to London, and of Rabbi Silver who did the same from the side of the American conservatives. They are all realists and they are all passionate Zionists, whatever their differences on tactic. It is heartbreaking for them to start with so small a state as Creech-Jones suggests—only a quarter of Palestine's tiny territory. But the Jews have already a proud record of achieving the impossible in Palestine. As things stand the alternative to partition may well be the destruction of the whole movement for a Jewish homeland.

I remember how dismayed the Jewish leaders were a decade ago when the Peel Report on partition was made public. Now they are back where they started. But not quite. For in the intervening decade they have shown that they can build a community in the desert, that they can lift the living-standards of a whole region, that they fight and resist as well as build, and—most important—that they can carve out of their little restricted domain a new way of life which will challenge comparison with any way of life anywhere in the world.

When the Jewish leaders sit down at the table at London, they sit down with those massive achievements to give them heart.

It is to the interests of a socialist British cabinet to reject Bevin's strategy and adopt that of as generous a partition plan as possible. The continued retention of a British army in Palestine is a load on the back of every British worker. The policy of further delay in setting up a Jewish state will lead to sharper civil strife in Palestine, which will lead to the need for martial law and even sterner repression, which in turn will throw the vast mass of the Jewish moderates over into the camp of the extremists.

Possibly Britain can, by a mailed fist policy, emerge the physical victor. But in the process it will have thrown the Middle East into greater turmoil, made its oil resources valueless in a real world crisis, and earned the contempt of the whole humanist world. A Socialist Britain cannot afford either the physical or the moral cost of such a policy.

—MAX LERNER

(Copyright, 1947, by The Newspaper PM, Inc.)

$1,000,000 WILL AID ZIONISM PUBLICITY

Pledge of Expanded Fund Is Made at Chicago Conference —British Are Assailed

Special to THE NEW YORK TIMES.

CHICAGO, Jan. 25—A pledge of $1,000,000 for an expanded Zionist public relations and education program was made tonight at the first plenary session of the National Mobilization Conference of the American Zionist Organization. Speakers assailed British policies on Palestine and held them responsible for the refusal of Zionists to participate in the Anglo-Arab Conference in London.

The $1,000,000 Expansion Fund, which will be raised this year, is "designed to acquaint the American public with the true aims and achievements of the Zionist movement." The conference resolution making the pledge says:

"The great mass of American Jewry has today been thoroughly awakened to a realization of the immensity of our problem and stimulated to an extent that the period which we are now entering may prove the crucial and decisive stage in the history of our people."

Dr. Irving Miller of New York, a vice president of the American Zionist Organization, who recently returned from the World Zionist Actions Committee meeting in Basle, Switzerland, declared that the Basle conference refused to participate in the London talks "under present circumstances" because England had by successive actions whittled down its promises to the Jewish people.

He denounced the White Paper of 1937, asserting:

"Great Britain virtually severed the partnership with the Jewish people in rebuilding the Jewish national home and thus brought an end to one era in the history of our movement."

The majority of the delegates at Basle, he said, believed that England had left the Zionist movement no choice but to declare that until England came forward with a gesture which would alter present circumstances participating in the London conference would not only be meaningless but "might lead the movement again into the trap of British delaying tactics."

American Zionism was now the world leader of the Zionist movement, Mortimer May of Nashville, Tenn., also a Basle delegate, declared. This became clear as the Basle meeting moved forward, he stated, and many vital decisions, such as those concerning Great Britain, might not have been made had it not been for the presence of the United States delegation and of Dr. Abba Hillel Silver of Cleveland, American Zionist president.

Mr. May, who is also a vice president of the Zionist Organization of America, added:

"We are going to have to realize now that for the first time leadership in world Jewry and world Zionism has passed to the United States.

"This marked one of the fundamental changes in all Jewish history, and only on one or two occasions in our long past has any such drastic occurrence been witnessed."

Speaking at the cultural sessions earlier in the day Capt. William Kapelman of New York, member of the national ZOA executive committee and co-chairman of the group's veterans bureau, appealed to Secretary of State Marshall to implement the policy of the American Government and people "that the Jewish people like all other human beings be given a chance to live again in dignity, to deal in dignity and to walk the face of the world with dignity through the establishment of Palestine as a Jewish state."

Sumner Alpert, president of the Intercollegiate Zionist Federation of America, warned that "Jewish college students are exposed on the campus to many activities and influences that are in open conflict or passive competition with Jewish life."

DENIES ARAB RIGHT TO ROLE AT LONDON

Dr. Silver, at Chicago Zionist Rally, Alleges Interference in Affairs of Palestine

Special to THE NEW YORK TIMES.

CHICAGO, Jan. 26—The right of the Arab states to discuss the future of Palestine through participation in the Anglo-Arab Conference on Palestine to convene in London tomorrow was challenged here tonight by Dr. Abba Hillel Silver, president of the Zionist Organization of America.

He asked the British Government to remind the Arab states of their war record and cited alleged instances of their pro-Nazi dispositions. He declared that Saudi Arabia, Egypt and Iraq had no more right to talk about Palestine's future than had Palestine to "interfere in their internal affairs."

Dr. Silver spoke at a huge rally in connection with the ZOA National Mobilization Conference here. He was head of the ZOA delegation to the recent World Zionist Congress in Basle and is chairman of the American section of the World Zionist Executive.

Comparison With 1776

Lieut. Gov. Hugh W. Cross of Illinois, speaking for Gov. Dwight H. Green, termed the British Government "malignant, mendacious and murderous" in its treatment of Jews in Palestine. He compared the cause of the Zionists with that of the American Revolutionaries of 1776, asserting that the indictment of Britain by the American colonists "may be repeated, word for word, on behalf of the Jewish Palestinian colonists."

Dr. Silver asked who gave to the Arab states the right to discuss Palestine's future.

"The Palestine mandate gives them no such say in the affairs of Palestine," he proceeded. "The Jewish Agency, representing the Jews of the world, is a recognized public body under the mandate and through it the Jews of the world were invited to cooperate with the mandatory in upbuilding the Jewish national home."

Alleges Illegal Curb

Had the Jewish people been permitted in the last twenty-five years to carry on their work of building Palestine, he added, "there would be a Jewish majority in Palestine today and a Jewish state instead of riots, hate and a running sore."

He declared that Jewish immigration and freedom of colonization has been "illegally curbed."

Joseph Goldberg of Worcester, national chairman of the ZOA membership committee, announced that Feb. 15 to March 15 would be national Zionist mobilization month, with a year-end goal of 400,000 members, as compared to about 220,000 now.

Rabbi Jerome Unger of New York, executive director of the Committee on Unity for Palestine, assailed what he called the anti-Zionist activities of the American Council for Judaism. The organization represented less than three-tenths of 1 per cent of American Jewry, he said.

עתון הערב של ארץ־ישראל
המחיר 10 מא"י

YEDIOTH AHARONOTH

המערכת: תל-אביב, רח' פין 7, טל. 2495 ירושלים, ״ סנסור, טל. ...
המנהלה: שד. רוטשילד 26, טל. 2583, ת.ד. 109 חיפה, רח' ביאליק 5, טל. 4467

המוציא לאור: ידיעות אחרונות בע"מ
האחראי: נח מוזס - דפוס אלכסנדר מוזס

העורך:
ד"ר עזריאל קרליבך

יום ד' — י"ז שבט תש"ח
28.1.1947 — גליון מספר 3341

48

כל כוחות ההנהגה הציונית הוזעקו לסכל מזימות בוואשינגטון

וייצמאן - לראיון עם טרומאן

סילבר אופטימי: „העם האמריקאני והבית הלבן לא יבגדו, המדינה תקום עוד השנה". - שרתוק: „המיליציה היהודית אינה זקוקה לעזרה מבחוץ"

בשעה שמיניסטרים ופקידים אנגליים ואמריקניים עושים מאמצים גדולים להביא את או"מ לידי התיאשות מתכנית החלוקה — הוזעקו כל כוחות ההנהלה הציונית לפעולה נגדית נמרצת. דר. וייצמן נמצא כבר בדרכו לארצות הברית. ולפי ידיעת סופרנו ש. רשף יתראה עם הנשיא טרומאן. דר. סילבר יצא את ירושלים ומסר לפני כן על מטרת פעולתו הקרובה בארצות הברית: „מנסים להכשילנו... אולם בידעי את רוח העם האמריקני אני מעיז לאמר שהמזימה לא תקום".

בינתיים הופיע מר שרתוק שנית בפני ועדת הבצוע ובראותו שהתביעה להקים צבא בינלאומי עשויה להשהות את הפתרון, התרכז בדרישה לצייד מיד את המיליציה היהודית.

סילבר נתקבל ע"י הנציב־העליון

לפי בקשת הנהלת הסוכנות החליט ד"ר אבא הלל סילבר לקצר את ביקורו בארץ ולחזור מיד לארה"ב כדי להצטרף למערכה המדינית שם. אמש נתקבל ד"ר סילבר ע"י הנציב העליון לשיחה על המצב. לפני צאתו הבוקר מירושלים פירסם ד"ר סילבר גילוי דעת לעתונות שבו נאמר בין היתר: „מצאתי בקרב היישוב היהודי דאגה גדולה בקשר לידיעות שממשלת ארה"ב אינה מוכנה לשים את כל משקלה כדי להפעיל את החלטת או"מ. אולם בידעי את הרוח של העם האמריקני הנני מעיז להגיד שמזימה זו לא תקום. ברור הדבר שבלי כוח בינלאומי ומבלי זיון של המיליציה היהודית שתגן על המדינה היהודית לא תוכל החלטה זו לצאת לפועל. הנשיא טרומן והמיניסטר מרשל חייבים להבין זאת ולא ירשו לפקידי מיניסטריון החוץ לבטל את תכנית או"מ".

בסוף דבריו שיבח סילבר את רוח הגבורה של הנוער והישוב היהודי בארץ. זהו הנוער הטוב ביותר בעולם כולו. „המדינה היהודית קום תקום עוד השנה. אין לי כל ספק בכך" — סיים דר. סילבר את דבריו.

סילבר החיש את מו"מ הליכוד בין הארגונים הלוחמים

אחת מתביעותיו העקריות והנמרצות ביותר של דר. אבא הלל סילבר בישיבות ההנהלה הציונית בירושלים שנסתיימו אתמול היתה: להחיש את הליכוד בין הארגונים הלוחמים. בדיונים הופחתה בהרבה מידת התנגדותם של אותם חברי ההנהלה הציונית שעוררו בעיות מסובכות ומסובשות בקשר לאחוד בין ה„הגנה", אצ"ל ולח"י. ניתנו הוראות, ה' עשויות להקל בהרבה על המשא והמתן ה' מתנהל זה כחדשיים בעצלתיים. כתוצאה מכך פשטו שמועות, כאילו כבר הושג ונחתם ההסכם, אולם בשעת סגירת הגליון הזה עדיין לא הושג הסכם בכל הענינים הנידונים.

N.Y. Herald Tribune

British Policy Is Blamed for Palestine Woes

Jan 27, 1947

Silver Implies Violence Will Continue, Says Balfour Declaration Is Repudiated

By Luke P. Carroll

CHICAGO, Jan. 26.—Placing the blame for the disorders in Palestine on the British government Dr. Abba Hillel Silver, president of the Zionist Organization of America and newly elected chairman of the American section of the World Zionist Executive, implied tonight that violence in Palestine will continue until British policies undergo a change.

Charging the repudiation of the Balfour Declaration by which only 500 square miles of land in Palestine, instead of the original 30,000, are open to colonization by Jews, Dr. Silver asked:

"Is it any wonder that a peaceful folk of pioneers and builders, who came to Palestine with a dream and a hope to rebuild waste places and unhappy lives have been driven into a bitter army of resistance?

"What has made these decent folk fighting mad is exactly what makes all decent folk fighting mad: broken promises, ruthless tyranny and brutal actions of injustice."

Dr. Silver, who recently returned from the World Zionist Congress in Basel, addressed about 1,600 delegates to the National Mobilization Congress of the Zionist organization of America.

Referring to the decision made at the Basel conference not to participate in the Anglo-Arab conference on Palestine, which is scheduled to begin in England tomorrow, Dr. Silver challenged the right of the Arab states to discuss the future of Palestine.

He asserted the Palestine mandate gave the Arab states no authority to interfere in the internal situation in Palestine. That right, he continued, was given to the Jewish Agency, which was invited with the mandatory in building up the Jewish national home.

In addition to this, Dr. Silver asked the British government to examine closely the part played by the Arab states in the last war.

"The representatives of Irak should be reminded of their revolt against the United Nations in 1941 on the side of the Nazis, a revolt which had to be put down by force of arms," he said. "The representatives of Egypt should be reminded that Great Britain had to use force in 1942 to compel the Egyptian court to appoint a government from which some measure of loyalty to the British cause might be expected, and that British tanks had to surround the palace of the King and force the palace gates in order to bring about a change of government more favorable to the Allied cause.

Charges Late-Coming

"The representatives of Saudi Arabia, Syria and Lebanon should be reminded that they did not declare war on Germany until February, 1945, when Allied victory became absolutely certain, and they rushed in to declare war on Germany at the eleventh hour only in order to secure seats in the United Nations Organization, which permitted only those nations which had declared war on the Axis prior to March, 1945, to become members.

"The spokesmen for the British government might also remind those Arab representatives of the dirty work of treason, espionage and pro-Nazi military activities which were carried on all through the war by their foremost spokesman, the ex-Mufti of Palestine."

Dr. Silver said it was clear that the representatives of the neighboring Arab states "cannot determine the future of the Jewish national home, which has been internationally guaranteed."

"It would be tragic," he said, "if a futile and wrong-headed pro-Arab policy of appeasement, which has proved bankrupt time and time again, would commit the British government at this time either to a continuation of its present policy in Palestine or to a permanent solution which would violate the basic Jewish rights and the moral conscience of the world."

Dr. Silver found many supporters in the audience when he said: "I. the Jewish people had been permitted during the last twenty-five years to carry on its work of building in Palestine, if Jewish immigration and freedom of colonization had not been illegally curbed, there would be a Jewish majority in Palestine today and a Jewish state, instead of riots, hate and running sores.

INDICT BRITAIN'S PALESTINE RULE AS 'MURDEROUS'

Lt. Gov. Cross, Dr. Silver Address Zionists

BY THE REV. JOHN EVANS

Malignant, mendacious, murderous, and faithless to its obligations were words used in speeches before nearly 4,000 persons last night to indict Great Britain's long time colonial policy which accusers said is now being applied against the Jews and Palestine. The meeting closed a three day mobilization conference of the Zionist organization of America in the Stevens hotel. Delegates from 40 states attended.

The bitter words against Britain were used by Lt. Gov. Hugh W. Cross, who represented Gov. Green, and Dr. Abba Hillel Silver of Cleveland, president of the Z. O. A., who since the Basle [Switzerland] world Zionist congress is said to occupy probably the top informal leadership post in all Zionism. World Zionism has no president at present.

Charges Trust Violation

Dr. Silver placed the blame for current disorders in Palestine on the British government "which has violated its trust and has proved faithless to its obligations. Under the terms of the mandate, which Great Britain voluntarily assumed and which 52 nations approved, including the United States, she pledged herself to place the country under such conditions as would secure the establishment of the Jewish national home and encourage settlement by Jews of the land. Great Britain has broken those pledges which alone warrant her being in Palestine, for Palestine, be it remembered, is not a British colony or possession."

Turning to the Jewish people who pioneered Palestine under the mandate, Dr. Silver declared: "What has made these decent folk fighting mad is exactly what makes all decent folk fighting mad—broken promises, ruthless tyranny, and brutal actions of injustice."

A Page from History

Cross compared the Zionist struggle in Palestine with causes leading to the Revolutionary war.

"Is Great Britain so stupid and so fatuous that the lessons of history are always lost to her?" he asked. "The indictment of Great Britain by the leaders of the American colonies in 1776 may be repeated word for word on behalf of the Jewish Palestinian colonists."

The Declaration of Independence was quoted as follows: "The history of Great Britain is a history of repeated injuries and usurpations, and having a direct object the establishment of an absolute tyranny over this state."

"This," said the lieutenant governor, "is a true blow by blow description of Great Britain's treatment of Palestine today, and Great Britain's treatment of Palestine from the inception of the Palestinian mandate.

Blames Unrest on Britain

"Great Britain has betrayed its pledge to Jewry from the outset. It has never helped, but has always hindered the establishment of the Jewish national home. It handed the care of Palestine over to the colonial office at the outset and . . . fomented pogroms, riots, disorders, and disturbances.

"It has always hampered immigration, altho pledged by its sacred word to facilitate Jewish immigration. It has, with cunning, deceit and trickery, always incited the Arabs against the Jews.

"Great Britain has steadfastly refused to protect the Jews in Palestine, and has even arrested Jews who were defending themselves in the 1920 and 1929 pogroms. Finally, in 1939, it caused its own colonial office to issue . . . the so-called White Paper, which was a deliberate, bold, and undisguised attempt to end for all time Jewish aspirations in Palestine.

White Paper "Illegal"

"This was the last straw. . . . Now she stands before the world, malignant, mendacious, and murderous. The White Paper was a lie . . . illegal from the very beginning."

Panels and discussions on Zionist interests were held thruout the day, concluding with a report on the 22d World Zionist congress by Daniel Frisch and Dr. Emanuel Neumann, executives of the organization. Milton J. Silberman, president of Chicago Zionists, was chairman of the mass meeting.

Dr. Silver's address was recorded for broadcast at 2:30 p. m. today over W-G-N.

34 Jan.-Feb. 1947 – Geneva

Eine Erinnerung an Rabbi Silver

Der Raum, in dem die berühmte, oft so fatale Commission für Auswärtige Angelegenheiten im Congress von Washington tagt, ist ziemlich klein. An dem ovalen Tisch, an dem unter anderem 1920 oder 21 der Völkerbund abgelehnt wurde, können nur die 22 Mitglieder sitzen. Da die Sitzungen formel öffentlich sind, so bringt man Stühle, die dicht an den Tisch gerückt werden. An jenem Vormittag im Februar 1944, als die Zionisten ihre Sache dieser entscheidenden Instanz vortrugen, war alles überfüllt ; es waren gewiss 50 oder 70 Zuhörer da. Einige Congress-Männer und einige Juden sprachen über die Sache, wie man es oft gehört und gelesen.

Schliesslich erhob sich Rabbi Silver, der mich vor Jahren einmal in seinen Tempel in Cleveland eingeführt, eine der schönsten Synagogen ; er grüsste den Vorsitzenden, setzte sich wieder und las sein Manuscript. Nach drei Minuten bemerkten alle Anwesenden, dass hier eine ganz andere Stimme sprach, als alle vorigen gewesen waren. Es war ein Meisterstück. Mitten drin unterbrach ein Mitglied des Comités, wie es dort erlaubt und sogar üblich ist, und stellte die köstliche Frage : „Aus welcher Zeit stammen eigentlich die Ansprüche der Juden auf Palästina ?" Silver wandte sich zu dem Fragenden und erwiderte : „Ungefähr aus der Zeit des Propheten Jeremias."

Als es ein Uhr schlug unterbrach der Vorsitzende Sol Blomm, zufällig selbst ein Jude — dergleichen ist in anderen Democratieen nämlich möglich — und schlug vor, zum Lunch zu gehen und dann fortzufahren. Da nahm Silver seine Brille ab, wandte sich an den Vorsitzenden : „Aber mein Verehrter ! Es ist nur noch Eine Seite ! Sie werden mir doch nicht meinen grossen Schluss-Effekt rauben !"

Diese beiden eleganten Improvisationen kann man nur richtig werten, wenn man das tiefe Pathos, den mächtigen Vortrag, wenn man den ganzen tragischen Ernst aufgenommen hatte, mit dem Silver die Versammlung vorher und nachher gefasst, man könnte sagen, erschüttert hatte. Wenn man alle Verdienste des weit älteren Rabbiner Stephen Wise kennt, der so grossartig verstanden, mit Roosevelt umzugehen, so bin ich doch geneigt, Silver als den heutigen Führer der Juden in dem Lande zu bezeichnen, in dem sie am mächtigsten sind.

EMIL LUDWIG.

Jewish Spectator 2-47

The Case of Dr. Wise

DR. STEPHEN S. WISE'S resignation from the Zionist Organization of America and his undignified and unfair charges against its leaders have come as a great shock to his many friends and admirers. It seems almost unbelievable that a man of his caliber and experience should be such a bad and revengeful loser.

Every leader must be prepared to face with dignity and in fairness the day when those who elevated him to the leadership will feel that a new and younger leader may be able better to express their aims and aspirations. Few leaders were spared the heartache that is inevitably bound up with the loss of the public's confidence and favor. All great leaders, however, who placed the cause above their personal ambitions, remained loyal to the cause in the hour of personal defeat. In our own time, this feat has been accomplished most triumphantly, and poignantly, too, by Winston Churchill. When the man to whom Great Britain owes most was voted out of office, after rendering superhuman and brilliant service during the war, he did not sulk in prima donna fashion—nor did he take to defaming his countrymen who had defeated and rejected him as a leader. He took his seat on the side of His Majesty's Opposition, and continued to work loyally for Britain's welfare.

Dr. Wise's reaction to his elimination from the Zionist leadership cannot but leave a painful impression. It is so utterly unbefitting a man who has given his best to the advancement of democracy—and it is even more unbefitting a rabbi in Israel. Does Rabbi Wise not remember the touching *Midrash* which relates that when Moses saw that God spoke to Joshua, the new leader, while the Word no longer came to him, he prayed for death that he deemed preferable to envy and grudging jealousy? Surely Rabbi Wise remembers the eighth chapter of the First Book of Samuel, which tells how the elders came to Samuel, the prophet who had led and judged Israel faithfully throughout many decades, only to hear in the evening of life the demand, "Give us a king to judge us." And Samuel gave the people the king. He anointed Saul as king of Israel, and then served him loyally to the end.

But Saul proved unworthy of the kingship. One of the reasons was that he lacked the greatness of soul that was Samuel's chief claim to distinction. Saul's decline began in the hour when he grudged young David his well earned triumph over the Philistines. Saul was consumed with destructive and self-destroying envy when the maidens of Israel sang, "Saul hath slain his thousands, and David his ten thousands." His jealousy drove him into a state of near-insanity, for jealousy, as hatred, injures the one who harbors it more than him against whom its shafts are aimed.

Dr. Wise is too great a man to let personal grudges dictate his public policies. Dr. Wise owes it to himself to retract his unfair and unfounded charges against Dr. Silver and his Zionist administration. Above all, he owes it to American Jewry and to his friends and admirers of many years' standing.

NIEMOELLER CALLED 'UNFIT' AS A LEADER

NY Times 2-2-47

CLEVELAND, Feb. 2 (AP)—Rabbi Abba Hillel Silver, a leader in the world Zionist program, declared today that Pastor Martin Niemoeller was not qualified for "the role of a prophet or spiritual leader" in post-war Germany.

Rabbi Silver said in a sermon that Pastor Niemoeller, who gave an address today at Public Hall, was "opposed to Hitler and nazism, not because of its humanity-destroying racism but because of its persecution of the German Christian Church."

The rabbi said the German pastor, who spent eight years in Nazi concentration camps, was "taken in by Nazi propaganda."

"I insist that his failure to read the signs of the times, the ease with which he was taken in by propaganda and charlatans, the failure to grasp fundamental human issues involved over a period of a whole generation do not qualify a man for the role of a prophet or spiritual leader," he said.

"What we are most afraid of in this visit of Pastor Niemoeller is that his utterances may be used to allay the fears held by many American people that Germany will be rebuilt without a real moral regeneration of the German people."

Silver Protests Niemoeller Talk

News 2-3-47

First protest against Pastor Martin Niemoeller, who addresses a public mass meeting in Public Hall Sunday, came today from Dr. Abba Hillel Silver, spiritual leader of The Temple, E. 105th St. and Ansel Rd.

The rabbi announced he would address his congregation at Sunday morning's worship on "Pastor Niemoeller, Who Did Not Oppose the Nazis."

Dr. Silver said he already had turned down an invitation to attend the Niemoeller meeting from its sponsors, the Cleveland Church Federation. He refused the invitation, he said, because "Pastor Niemoeller at one time offered his services to the Nazis and never saw fit to denounce Jewish persecution."

ZIONIST WARNS BRITAIN

Says Palestine Decision Must 'Do Justice to Rights'

Rabbi Abba Hillel Silver, president of the Zionist Organization of America, said last night that no solution "that will not do justice to our rights" would be accepted from the Palestine conference between the British and the Arabs. He addressed 1,000 persons at a welcome home dinner in the Riverside Plaza Hotel, 253 West Seventy-third Street, for David Moskowitz and Abraham Linzer, Bronx delegates to the recent World Zionist congress in Basle, Switzerland.

JAN 30 1947

Dr. Silver Challenges Pastor's 'Leader' Title

Dr. Abba Hillel Silver, in his sermon yesterday morning in The Temple, charged that Pastor Martin Niemoeller on his past record was not entitled to be called a Christian prophet and spiritual leader. 2-3-47

Describing the pastor as a "good, kindly, well-intentioned, courageous man," Dr. Silver said:

"But Pastor Niemoeller was taken in by Nazi propaganda." He said Hitler had betrayed him in promises not to hold pogroms against the Jews. "In my opinion, spiritual leaders cannot use the excuse they were deceived after making a free-choice in their actions," Dr. Silver said.

Niemoeller's Talks Hopeful, Silver Says

Press 2-3-47

In a sermon yesterday at the Temple, E. 105th St. and Ansel Rd., Rabbi A. H. Silver said pleas for repentance by the German people on the part of Pastor Martin Niemoeller "gives us hope."

Rabbi Silver spoke on "Pastor Niemoeller, Who Did Not Oppose the Nazis" a few hours before the world-famed German clergyman addressed 10,400 persons in Public Hall.

The Jewish leader told his hearers that on Pastor Niemoeller's past record he was not worthy of the part of a Christian prophet and spiritual leader. Said he:

"Pastor Niemoeller was taken in by Nazi propaganda. What we are most afraid of in this visit of Pastor Niemoeller's is that his utterances may be used to allay the fears held by many American people that Germany will be rebuilt again without a real moral regeneration of the German people.

"Pastor Niemoeller's insistence on the repentance of the German people and their acceptance of their guilt for the massacre of 6,000,000 people gives up hope. Such declarations take courage. I hope the pastor will continue to present this conviction of the guilt of the German people."

He described Dr. Niemoeller as a "good, kindly well-intentioned man, better than most in Germany and better than many in this country."

AMERICAN JEWISH ARCHIVES

2, MONDAY, FEBRUARY 3, 1947

Niemoeller Called Unworthy of Prophet Role by Silver

Plain Dealer

On his past record Pastor Martin Niemoeller of Germany is not entitled to be called a Christian prophet and spiritual leader, Rabbi Abba Hillel Silver said in his sermon at the Temple yesterday morning.

Rabbi Silver spoke on "Pastor Niemoeller, Who Did Not Oppose the Nazis," asserting that the German clergyman, who spent eight years in Nazi concentration camps, was "opposed to Hitler and Nazi-ism not because of its humanity-destroying racism but because of its persecution of the German Christian church."

"What we are most afraid of in this visit of Pastor Niemoeller's is that his utterances may be used to allay the fears held by many American people that Germany will be rebuilt again without a real moral regeneration of the German people," he said.

Says Nazis Took Him In

"Under a new slogan and with new leadership the Germans will once more try to carry out the plans that have led them into and through two world wars. Their aim remains to build a supreme German nation and to conquer the world."

Rabbi Silver described Pastor Niemoeller as a "good, kindly, well-intentioned, courageous man, better than most in Germany and better than many in this country."

"But Pastor Niemoeller was taken in by Nazi propaganda," Dr. Silver asserted. "He said that Hitler had betrayed him in promises made not to hold pogroms against the Jews. In my humble opinion, spiritual leaders cannot use the excuse they were deceived after making a free choice in their actions.

"I insist that his failure to read the signs of the times, the ease with which he was taken in by propaganda and charlatans, the failure to grasp fundamental human issues involved over a period of a whole generation do not qualify a man to the role of a prophet or spiritual leader."

Rabbi Silver added that Germany needed real spiritual guidance now when it sought a peace with the former Allied nations.

"Pastor Niemoeller may be such a man for Germany in the years to come," the rabbi continued. "If he is the world will ecclaim him. On his record up to date he has not merited the title of a spiritual leader. We are wondering if he is a spiritual leader of Germany or just another popular leader?"

Turning to the addresses made by the German clergyman in this country, Rabbi Silver said there was "encouragement in the fact that recently there is a more consistent factor in Niemoeller's utterances."

"His insistence on the repentance of the German people and their acceptance of their guilt for the massacre of 6,000,000 people gives us hope," Dr. Silver added. "Such declarations take courage. I hope the pastor will continue to present this conviction of the guilt of the German people."

NIEMOELLER DEFENDED

Forell Comments on Attacks on German Pastor Here

Commenting on recent criticism of Pastor Martin Niemoeller by Mrs. Franklin D. Roosevelt, Rabbi Stephen S. Wise and Rabbi Abba Hillel Silver, the Rev. George W. Forell of St. Peter's Lutheran Church, 741 East 219th Street, exhorted his congregation yesterday "not to become bitter and not to return hate for hate."

He said that he had asked Pastor Niemoeller when the latter was in the city a few weeks ago, "What do you think about these attacks against you?" and that the pastor replied: "I can understand these people only too well. Perhaps I would act the same if I were in their position."

Mr. Forell added: "There was no hatred in the man who for eight years suffered in a Nazi concentration camp only to come to America and be called a Nazi. He had been to Calvary, he had seen the cross and he had learned from his Saviour: 'Father forgive them, for they know not what they do'."

1054

Zionist Pressure

2-4-47

A Washington dispatch says Zionists have brought pressure to bear on the GOP majority in Congress, demanding that the Republicans support Zionist claims on Palestine to the utmost or face the loss of Jewish votes at the polls in 1948.

If the report is true, this is a sorry piece of business. It reduces American foreign policy to the level of ward politics. It undermines the notable progress made since the end of the war toward a sensible, coherent and nonpartisan approach to global problems.

Rabbi Abba H. Silver of Cleveland recently was selected to replace Rabbi Stephen S. Wise as head of the American branch of the World Zionist Executive. The selection was made, Zionist spokesmen now explain, because Rabbi Silver is a strong supporter of Senator Robert A. Taft and was instrumental in swinging the Jewish vote in Ohio to Senator Taft in Taft's last election test. Through the Ohio Senator, the Zionists boldly announce, they expect to influence Republican affairs in Congress. Moreover, the Zionists claim that they have sufficient support to throw the 1948 elections to the Democrats in several key states unless the GOP knuckles down to the ultimatum.

This is bare-faced political blackmail. It is difficult to believe that high-minded Zionist leaders would stoop to such a low practice or that they would dare to jeopardize their own cause by mixing it up with cheap political pressure. Nor can we believe that American Jewry as a whole would support the Zionist leaders in this shoddy arrangement, going to the polls like sheep to cast their ballots according to the dictate of the leadership.

American foreign policy, whether it involves Germany, China, Palestine or wherever, must be kept on a high plane and as free as possible from the threats and pressures of local politics and the ultimatums of minority groups. Foreign policy and ward politics make a bad mixture.

Laborite M. P. Explains Stand

TO THE EDITOR OF THE NEW YORK TIMES:

My attention has been drawn to a passage from your paper on Jan. 4 in which an article of mine in the New Statesman and Nation on the Zionist Conference at Basle was summarized. Inevitably the condensation of it into a few lines gave a different impression from the full article, which, while it contained a sharp attack on the tactics of Rabbi Silver and the American General Zionists, made it clear that, in my view, by no means all American Jews were in agreement with Rabbi Silver.

Since I have received a number of indignant letters from American friends who read your summary of my article, I would like through your columns to assure them that I myself, in the succeeding issue, corrected the impression that a majority of the American delegation supported Rabbi Silver in what, I agree with Rabbi Wise, was an inept and irresponsible tactic.

I am delighted that the representatives of Hadassah and of Poalezion voted with the Palestinians, and I much regret that my initial article gave the impression that the division at Basle was between an American and a non-American bloc. Analysis of the full voting figures, which was not available to me when I wrote the article, made this perfectly clear.

R. H. S. CROSSMAN.

London, Jan. 20, 1947.

FEB 5 1947

1057

Feb 5

מיטוואך, פעברואר 5, 1947

FORWARD
A JEWISH DAILY

דער אולטימאטום פון הא־קאמישאנער צו די אידען אין ארץ ישראל

זעהר א מארנעס, אונפארשטענדליכען און אונערהערטען אולטימאטום האט דער בריטישער הא־קאמישאנער פון פאלעסטינע, סער אלען קאנינגהעם, געגעבען צו דער אידישער אגענטור און צו דעם נאציאנאל־ראט, ועד־לאומי. אין דעם אולטימאטום ווערען ביידע ארגאניזאציעס איפגעפאדערט, אז אין פארלויף פון 7 טעג צייט זאלען זיי געבען א דייטליכען און קלארען ענטפער, אויב די אידישע אגענטור און דער נאציאנאל־ראט זיינען גרייט צו העלפען דער רעגירונג דורך קאאפערירען מיט דער פאליציי און די באוואפענטע כוחות צו געפינען און צו ברענגען צו גערעכטיגקייט די מיטגלידער פון די טעראר־גרופען.

אין דעם אולטימאטום ווערט ניט אנגעגעבען וואס פאר א מיטלען די פאלעסטינער רעגירונג וועט אנגעמען אין פאל די אגענטור און דער נאציאנאל־ראט וועלען ניט נאכקומען די פאדערונג פון דעם הא־קאמישאנער. אבער עס זיינען דא א סך סימנים, אז די בריטישע רעגירונג קלייבט זיך אנצואווענדען זעהר שטרענגע מיטלען. דאס קען מען זעהן פון דעם, וואס אין די לעצטע פאר טעג ווערען עוואקואירט פון פאלעסטינע אלע ענגלישע פרויען און זייערע קינדער. אין דער צייט פון דער מלחמה, ווען די נאצים זיינען געשטאנען ביי די טויערען פון אלעקסאנדריע, עגיפטען, האבען די ענגלענדער ניט עוואקואירט זייערע פרויען און קינדער פון פאלעסטינע. די עוואקואציע מיינט דעריבער, אז די ענגלענדער גרייטען זיך אנצואווענדען זעהר שטרענגע מיטלען, און זיי ערווארטען דעריבער גרויסע אומרוהען אין לאנד.

עס איז זעהר שווער צו פארשטעהן דעם גאנצען זין פון דעם אולטימאטום. עס איז שווער זיך פארצושטעלען, אז דער בריטישער הא־קאמישאנער פון ארץ ישראל באגרייפט ניט, אז די אידישע אגענטור און דער נאציאנאל־ראט קענען ניט נאכקומען די פאדערונג. די פארשטעהער פון דער אידישער אגענטור האבען ביי פריהערדיגע געלעגענהייטען געמאכט קלאר זייער שטעלונג, אז די 600 טויזענט אידען פון ארץ ישראל וועלען ניט וועלען זיין קיין מוסרים אויף זייערע ברידער, אפילו ווען יענע געהערען צו אונטערערדישע ארגאניזאציעס. סער קאנינגהעם האט געמוזט וויסען, אז אידען האבען הויכע עטישע באגריפען, און אז ביי אידען ווערט א מסור באטראכט אלס א מיאוס'ע באשעפעניש, און די אגענטור און דער נאציאנאל־ראט וועלען דעריבער ניט קענען נאכקומען די פאדערונג פון דעם אולטימאטום.

און אין גרונד־גענומען, איז דאס אן אונערהערטע, ווילדע פאדערונג, וועלכע איז אין ווידערשפרוך צו אלע יורידישע באגריפען אין די דעמאקראטישע לענדער. בלויז אין די לענדער פון אבסאלוטער דיקטאטור פארלאנגט מען פון די בירגער, אז זיי זאלען זיין מוסרים און אגענטען פון דער געהיים־פאליציי. עס איז דאך אן אומזין, ווען אין א דעמאקראטיש לאנד זאל מען פאדערען פון יעדען בירגער אז ער זאל העלפען דער פאליציי צו כאפען אלע פאליטישע אדער קרימינעלע פארברעכער. און אלס צוגאב זאל מען נאך סטראשען די בירגער, אז זיי וועלען באשטראפט ווערען אין פאל זיי וועלען ניט ווערען קיין אקטיווע אגענטען פון דער פאליציי. אין א דעמאקראטיש לאנד איז עס בלויז די איפגאבע פון דער פאליציי צו כאפען פארברעכער, און מיט דעם ענדיגט זיך די פאליצייאישע איפגאבע. אזוי שנעל ווי א פארברעכער ווערט געכאפט, ווערט ער געשטעלט צום געריכט. און אין איינקלאנג מיט דעמאקראטישער פראצעדור, ווערט קיין באשולדיגטער ניט באטראכט אלס שולדיג, סיידען די רעגירונג קען צושטעלען באווייזע, און ערשט דאן דארף א זשורי ענטשיידען צי די באווייזע זיינען שטארק גענוג און ארויסטראגען אן אורטייל, צי דער אנגעקלאגטער איז שולדיג, אדער ניט.

עס איז דעריבער אן אומזין, ווען א רעגירונג קומט ארויס און פארלאנגט, אז די בירגער זאלען כאפען די פארברעכער און העלפען זיי פאר'משפט'ן. אנדערש קען ניט אויסגעטייטשט ווערען דער אולטימאטום פון דעם בריטישען הא־קאמישאנער צו דער אגענטור און צו דעם נאציאנאל־ראט. סער קאנינגהעם פאדערט ניט מעהר און ניט ווייניגער, ווי פולשטענדיגע קאאפעראציע פון דעם גאנצען אידישען ישוב מיט דער פאליציי און אויך מיט די באוואפענטע כוחות פון לאנד, צו העלפען כאפען די פארברעכער און שטעלען זיי צו גערעכטיגקייט.

אין א דעמאקראטיש לאנד, אין איינקלאנג מיט דעמאקראטישע יורידישע פראצעדורען, איז פאראן בלויז איין זאך וואס א רעגירונג קען פארלאנגען פון די בירגער, און דאס איז, אז זיי זאלען ניט אויסבאהאלטען קיין פארברעכער. אבער פאר דעם זיינען פאראן באשטימטע געזעצען, דורך וועלכע מען קען יעדען בירגער האלטען פאראנטווארטליך. צו פארבאהאלטען א פארברעכער מיינט אויך א פארברעכען. די פאלעסטינער רעגירונג האט געקענט ארויסגעבען א ווארנונג צו דעם גאנצען אידישען ישוב אין ארץ ישראל, דורך וועלכען מען זאל נאך אמאל דערמאנען דעם ישוב, אז אין איינקלאנג מיט די געזעצען פון לאנד, טאר מען ניט אויסבאהאלטען קיין פארברעכער.

אבער וואס פאר א רעכט האט דער הא־קאמישאנער געהאט צו שיקען אן אולטימאטום צו דער אגענטור און צו דעם נאציאנאל־ראט? אט די ביידע ארגאניזאציעס גלויבען דאך ניט אין קיין טעראר און זיי האבען ביי פילע געלעגענהייטען פארדאמט דעם טעראר איפ'ן שטארקסטען שטייגער. צו איינצעלנע בירגער און צו ארגאניזאציעס, וועלכע פאלגען אויס דעם געזעץ, דארף מען ניט שיקען קיין אולטימאטומס.

און דער גאנצער אידישער ישוב פון ארץ ישראל האט אויך ניט פארדינט קיין אולטימאטום. דער בריטישער רעגירונג איז זעהר גוט באקאנט, אז די ריזיגע, די איבערוועלטיגענדע מעהרהייט פון דעם ישוב אין ארץ ישראל איז געגען דעם טעראר. דער ישוב ראנגעלט זיך און קעמפט געגען די טעראריסטישע גרופען. די גרויסע זעלבסטשוץ ארגאניזאציע, „הגנה", קעמפט אויך זעהר שטארק געגען די טעראר־מעטאדען פון דעם „אירגון" און דער „שטערן"־גרופע.

אויב דעם אידישען ישוב אין ארץ ישראל איז ביז איצט ניט געלונגען צו אונטערדריקען די טעראריסטישע גרופען, איז דאס ניט די שולד פון דעם אידישען ישוב, נאר עס איז די שולד פון געוויסע פאליסים, וואס די בריטישע רעגירונג האט אנגענומען. דער „אירגון" און די „שטערן"־גרופע וואלטען פארלארען דעם באדען אונטער די פיס, ווען די בריטישע רעגירונג עפענט די טויערען פון ארץ ישראל פאר די 100 טויזענט אידישע פליכטלינגע. צוליב דעם וואס די טויערען פון ארץ ישראל ווערען געהאלטען געשלאסען, איז דא אזא מין גרויסע ענטריסטונג און פארצווייפלונג צווישען דעם ישוב, אז די אידישע אידעאליסטישע יונגעלייט ווערען דורך אט דער פארצווייפלונג געטריבען צו דער „אירגון" און „שטערן"־גרופע. צוליב דער שרייענדער אומגערעכטיגקייט, וואס מען לאזט ניט אריין די פליכטלינגע קיין ארץ ישראל, איז שווער פאר דעם אידישען ישוב צו פיהרען א שטארקען און ווירקזאמען קאמף געגען די טעראר־גרופען. אנשטאט צו געבען אולטימאטומס צו דער אידישער אגענטור און צום נאציאנאל־ראט, האט די בריטישע רעגירונג געדארפט עפענען די טויערען פון ארץ ישראל, און דאן וואלט געווארען לייכטער פאר דעם אידישען ישוב צו ספראווען זיך מיט די טעראר־גרופען, וועלכע זיינען א גרעסערער אומגליק פאר דעם אידישען ישוב, ווי פאר דער בריטישער רעגירונג.

U. S. ZIONISTS CALL MEETING

Sun 2/6/47.

Council to Gather Feb. 17 on Palestine Emergency.

An extraordinary national session of all Zionist leaders in this country has been called for February 17 in Washington, by the American Zionist Emergency Council, to act on the forthcoming Palestine emergency, it has been announced by Dr. Abba Hillel Silver, chairman of the council.

Dr. Silver, in a statement issued by his organization yesterday, condemned the British ultimatum of February 3, which demanded that the Jewish Agency for Palestine co-operate with the police to bring terrorists to justice.

He characterized the ultimatum as an open invitation to the Jews in Palestine to become informists and spies. He called on the American people to take action, "if the British administration in its efforts to maintain its lawless regime should go as far as to penalize indiscriminately the whole Jewish population of Palestine for the irresponsible acts of the few."

Puts Blame on British.

"The Zionist movement has condemned unreservedly on both moral and political grounds the acts of the dissident extremist groups in Palestine," Dr. Silver declared. "It is, however, impossible to ignore the fact that the excesses for which they have been responsible are a direct result of the present arbitrary and lawless British regime in Palestine."

The Zionist leader declared that the Jewish Agency had continually indicated its willingness to do everything in its power to restrain extremist groups. "But," he asserted, "it is not prepared to ask the Jewish population to turn informists and spies for an administration which itself has been guilty of gross illegalities and cruelties against Jews who asked refuge in their own homeland. Only the self-restraint exercised by responsible Jewish bodies has prevented a general uprising of the Jewish population of Palestine against a Government which today no longer rules in fulfillment of its international mandate but by virtue of brnute force alone."

Mrs. David L. Isaacs, vice-president of the Women's League for Palestine and chairman of its Palestine committee, said yesterday that the actions of terrorists in Palestine were harmful to the Zionist cause.

Mrs. Isaacs returned recently from the World Zionist Congress in Basle, Switzerland, to which she was a league delegate, and she addressed about 200 league members at a discussion meeting in the Hotel Esplanade, West End avenue and 74th street.

Calls it Aid to British.

She expressed indignation at the stand of Great Britain, but declared that the Jewish terrorist group were playing into British hands. She charged that the British evacuation of civilians from Palestine was done for effect.

Dr. David Tannenbaum, executive director of theeconomic burfeau of the Palestine Foundation Fund, who recently paid a visit to Palestine, speaking at a luncheon in the Hotel Commodore, said that the threat of the British Government to impose martial law on Palestine had more than political implications.

He warned that martial law might paralyze the economic life of the country, and charged that the British were utilizing the present unrest, "the result of their past behavior, to put into effect their plans long laid to stifle the economy of the country."

'Irgun Aid' Sees Major Blow in Palestine Near

Tribune 2/6/47

Asserted Emissary, Here, Says the Underground Is Almost Ready to Strike

With the explosive situation in the Near East headed for an apparent showdown, an asserted emissary of the Irgun Zvai Leumi declared in New York yesterday that the Jewish underground has arms cached all over Palestine and is almost ready to strike a major blow for independence against the British.

Meanwhile, American Zionists, who frown on what they regard as Irgun terrorism, stiffened their own course in response to the British ultimatum in Palestine. American members of the Jewish Agency Executive met in Washington Tuesday after receiving a cabled request for advice from the Jewish Agency in Jerusalem. They sent the Jewish Agency a statement of full support and called an extraordinary meeting of all Zionist leaders in America "as the first step toward coping with the coming emergency."

Dr. Abba Hillel Silver, chairman of the American section of the Jewish Agency and president of the Zionist Organization of America, said the meeting will be held Feb. 17 in Washington, with every city in the nation represented.

The purported Irgun emissary is a young officer, a native Palestinian, who uses the pseudonym David and declines to have his picture taken for fear of British reprisal on his return to Tel Aviv. He said he is in the United States with the knowledge, if not the help, of several non-Zionist organizations backing a politically independent Palestine. He has orders, he said, to explain the Irgun to Americans.

"Our fight is the fight of pioneers," he declared. "All the Jewish population in Palestine is with us, but we do not ask the Jewish population now to help. We're waiting for the moment to ask all the people to join us. It will be very soon."

David said that the Irgun (National Military Organization) and the F. F. I. (Fighters for Freedom of Israel, or Sternists), separate underground organizations, are drawing nearer together and should merge shortly.

The Irgun, he added, includes many graduates, like himself, of the Hebrew University in Jerusalem. Many of its members also served in one army or another during the war and many in European underground movements.

The organization follows typical underground lines, based on cells of three or four members. For this reason, David said, he does not know how many of Palestine's 750 000 Jews are members.

Irgun arms caches, David continued, are well hidden, but even if British soldiers should find them, they are mined to explode.

The Irgun program, he said, is to gain independence for Palestine, so that a Jewish state can be organized on the basis of the popular will—with representation for Arabs. Arab hostility to Jews in Palestine has been stirred up by the British, he declared, and he cited instances of Arab aid to Irgun raiders.

The cable of American members of the Jewish Agency Executive to the Jewish Agency in Jerusalem termed the British ultimatum "a smokescreen for new acts of repression on the part of the Palestine government." Dr. Silver added, in a statement from American Zionist Emergency Council headquarters in New York, that the Zionist movement has condemned, unreservedly, on "both moral and political grounds," the acts of extremist groups in Palestine.

"It is, however, impossible to ignore the fact," he added, "that the excesses for which they are responsible are a direct result of the present arbitrary and lawless British regime in Palestine." Dr. Silver said it was only self-restraint by Jewish leaders which has prevented "a general uprising."

Another organization, the Jewish War Veterans of the United States, yesterday asked Prime Minister Attlee to commute the death sentence of Dov Gruner, the man whose hanging, some reports say, may set off a general uprising in Palestine. A cable, copies of which went to British authorities in Palestine, asked clemency not because the organization condoned Gruner's act but because he had served as a British soldier.

DR. SILVER ASSAILS BRITISH ULTIMATUM

Zionist Leader Calls It Open Invitation to Jews to Become 'Informists and Spies'

110954

Labelling it as an open invitation to the Jews of Palestine to become "informists and spies," Dr. Abba Hillel Silver, chairman of the American Zionist Emergency Council, condemned yesterday the British ultimatum of Feb. 3, which called on the Jewish Agency for Palestine to cooperate with the police and bring terrorists to justice within seven days.

In a statement issued by his organization, which represents the principal elements within the American zionist movement, Dr. Silver called on the American people to take action in the event that the British engage in indiscriminate punishment of Jews.

Dr. Silver said the council had called a national extraordinary session of all Zionist leaders in America for Feb. 17 in Washington to act on the Palestine emergency.

"If the British Administration, in its efforts to maintain its lawless regime, should go so far as to penalize indiscriminately the whole Jewish population of Palestine for the irresponsible acts of the few, it will be our bounden duty as citizens of a free country to do all in our power to rally to their defense," Dr. Silver declared. "We are convinced that the American people, which has always resented oppression and responded to the call of liberty, will uphold this, our righteous stand."

Observing that the Zionist movement had condemned the acts of the dissident extremist groups in Palestine, Dr. Silver at the same time pointed out that "it is impossible to ignore the fact that the excesses for which they have been responsible are a direct result of the present arbitrary and lawless British regime in Palestine."

"The Jewish Agency has indicated that it will do everything that lies in its power to restrain these extremist groups," he continued. "It is not, however, prepared to ask the Jewish population to turn informists and spies for an administration which itself has been guilty of gross illegalities and cruelties against Jews who seek refuge in their own homeland."

Dr. Silver pointed out that only the self-restraint exercised by responsible Jewish bodies had prevented a general uprising of the Jewish population of Palestine "against a government which today no longer rules in fulfillment of its international mandate, but by virtue of brute force alone."

Terrorists' Actions Condemned

The actions of terrorists in Palestine were condemned yesterday as harmful to the Zionist cause by Mrs. David L. Isaacs, vice president of the Women's League for Palestine and chairman of its Palestine committee. Recently returned from the World Zionist Congress in Basle, Switzerland, at which she was a league delegate, Mrs. Isaacs addressed 175 league members at a discussion meeting at the Hotel Esplanade, West End Avenue and Seventy-fourth Street.

She said the Jewish terrorist groups were "playing right into British hands." Simultaneously, she expressed "great indignation" at the stand of Great Britain. The evacuation of civilians, she charged, was done for effect and was "not prompted by consideration for danger threatening British women and children; not even the terrorists have attacked women and children."

Mrs. William Prince, president of the league, announced that its Tel-Aviv home for young women was now the largest institution in Palestine through the completion of a new 120-bed wing occupied by young women allowed to enter Palestine from the Cyprus detention camp.

Dr. David Tannenbaum, executive director of the Economic Bureau of the Palestine Foundation Fund, who recently returned from Palestine, declared at a luncheon in the Commodore Hotel that the present threat of the British Government to impose martial law on Palestine had more than political implications. Warning that martial law might paralyze the economic life of the country, he declared that the British were "utilizing the present unrest, the result of their past behavior, to put into effect their plans long laid to stifle the economy of the country."

'Don't Penalize All,' Zionists Warn Britain

Post 2-6-47

The American Zionist movement served notice today that it would resist any British attempt to "penalize indiscriminately the whole Jewish population of Palestine for the irresponsible acts of the few."

This warning was given by the American Zionist Emergency Council, which represents the principal elements of the U. S. Zionist movement, in rejecting the Feb. 3 British ultimatum to the Jewish Agency.

The Council announced a "national extraordinary conference" of Zionist leaders from every U. S. city to be held in Washington Feb. 17 as "the first step towards coping with the forthcoming emergency."

The statement, signed by Dr. Abba Hillel Silver, chairman of the council and of the Jewish Agency's American section, pointed out that the Zionist movement has "condemned unreservedly on both moral and political grounds" the acts of extremist groups.

ציון-קאָנפערענץ גערופן צו פּראָטעסטירן געגן ענגלאַנד'ס ברוטאַליטעט אין א"י

FEB 6 '47 JEWISH JOURNAL

דר. אבא הלל סילווער, פארזיצער פון אמעריקאנער ציוניסטישען עמוירדזשענסי קאונסיל, האט, אין נאמען פון דער גאנצער ציוניסטישער באוועגונג אין אמעריקע, היינט אפּגעווארפען דעם בריטישען אולטימאטום צו דער אידישער אגענטור, וואס פארלאנגט פון דעם ישוב צו ווערען מוסרים און שפּיאנען און העלפען דער פּאליציי און דער ארמיי אויסגעפינען די טעראריסטען און ברענגען זיי צום געריכט. דר. סילווער האט דערקלערט, אז עס איז די פליכט פון אלע אמעריקאנער ציוניסטען "אלס בירגער פון א פרייע לאנד צו טאן אלץ וואס איז אין זייער מאכט צו קומען צו שוץ פון די ארץ ישראל אידען".

אלס ערשטער שריט ווערט אויף דעם 17טען פעברואר פארופען אין וואשינגטאן א נאציאנאלע אויסערארדענטליכע קאנפערענץ פון אלע ציוניסטישע טוער איבערן לאנד, וואס וועט באטראכטען "וועגען און מיטלען" ווי אפּצושטעלען ענגלאנד אויף איהר ארויסרוף און ווי צו קומען צו שוץ דעם ארץ ישראל'דיגען ישוב.

דער סטייטמענט לייענט זיך ווי פאלגט:

"די בריטישע אדמיניסטראציע אין ארץ ישראל האט געגעבען אן אולטימאטום צו דער אידישער אגענטור, אין וועלכען זי פארלאנגט אידישע קאאפּעראציע 'מיט דער פּאליציי און מיליטער פאר אויסגעפינען און ברענגען צום געריכט מיטגלידער פון די טעראריסטישע גרופּען'. קריגס-צושטאנד און אנדערע גאר ניט פארעפענטליכטע שטראפען זיינען אנגעדייטעט אין דעם אולטימאטום אין פאל די אידישע פיהרער אין ארץ ישראל וועלען אפּווארפען די פאדערונג.

"די ציוניסטישע באוועגונג האט אהן יעדער צוריקהאלטונג פארדאמט, סיי אויס מאראלישע און סיי אויס פּאליטישע טעמים, די אקטען פון די אפּגעשפּאלטענע עקסטרעמיסטישע גרופּען אין ארץ ישראל. עס איז פונדעסטוועגן אונמעגליך צו איגנארירען דעם פאקט, אז די ארויסטרעטונגען, פאר וועלכע זיי זיינען פאראנטווארטליך, זיינען א דירעקטער רעזולטאט פון דעם איצטיגען אליין-הערשערישען און אומגעזעצליכען בריטישען רעזשים אין ארץ ישראל.

"די אידישע אגענטור האט אנגעדייטעט, אז זי וועט טאן אלץ וואס איז אין איהר מאכט צוריקצוהאלטען די דאזיגע עקסטרעמיסטישע גרופּען. זי איז, פונדעסטוועגן, ניט גרייט צו פארלאנגען פון דער אידישער באפעלקערונג זי זאל פארוואנדעלט ווערען אין מוסרים און שפּיאנען פאר אן אדמיניסטראציע, וואס איז אליין שולדיג אין גרויסע אומגעזעצליכקייטען און גרוילטאטען געגען די אידען, וואס זוכען א מקום מקלט אין זייער אייגען היימלאנד.

"בלויז די זעלבסט-צוריקהאלטונג, וואס פאראנטווארטליכע אידישע קערפערשאפטען האבען אנגעווענדעט אויף זיך, האט פארמידען אן אלגעמיינעם אויפשטאנד פון דער אידישער באפעלקערונג אין ארץ ישראל געגען א רעגירונג, וואס היינט-צו-טאג רעגירט שוין מעהר ניט פאר דער דערפילונג פון איהר אינטערנאציאנאלען מאנדאט, נאר מיט ברוטאלען כוח אליין.

"אז אזא מין אדמיניסטראציע — אין אנגעזיכט פון הארצלאזע דעפּארטאציעס פון אומגליקליכע מענער, פרויען און קינדער, וואס האבען געזוכט א דאך פאר זיך אין אידישען היימלאנד, אין אנגעזיכט פון די דיסקרימינאציע געזעצען, וועלכע ווערען ארויסגעצוואונגען אויף די אידען אין באצוג צו באזעצונג און קאלאניזאציע און אויך אין אנגעזיכט פון דעם אומלעגאלען "ווייסען פּאפּיר" רעזשים, וואס די רעגירונג האלט אן אין ארץ ישראל, — זאל פאדערן אלס א געזעצמעסיגע און ציוויליזירטע רעגירונג מיט טענות צו דער אידישער באפעלקערונג פאר איהר לאיאליטעט און קאאפּעראציע — איז ממש א חוזק!

"טיראנישע פּאליציי-שטאטען האבען אין אלע צייטען זיך באמיהט צו פארמאסקירען זייערע אליין-הערשערישע מעשים מיט אזעלכע פראזען ווי "אנהאלטען געזעץ און ארדנונג", און זיי האבען שטענדיג פרעטענדירט אז גראד די באפעלקערונג, וואס איז א קרבן פון זייערע אקטען, איז זיי שולדיג א 'מאראלישע פליכט' צו קאאפּערירען מיט זיי. אין דער גאנצער געשיכטע ווערען אזעלכע פרעטענזיעס געשטעמפּעלט ווי פאלש, און דער מענשליכער פארשריט איז ענג פארבונדען מיט דער אפּזאגונג פון די באצוואונגענע צו ווערען א ווילינגער געצייג פון זייערע פארקנעכטער.

"אויב די בריטישע אדמיניסטראציע אין איהרע באמיהונגען אנצוהאלטען איהר געזעצלאזען רעזשים, זאל נעהן אזוי ווייט ווי אינדיסקרימינירט צו באשטראפען די גאנצע אידישע באפעלקערונג פון ארץ ישראל פאר די אומפאראנטווארטליכע אקטען פון איינצעלנע, וואלט עס געווען אונזער הייליגע פליכט, אלס בירגער פון א פרייען לאנד, צו טאן אלץ וואס איז אין אונזער קראפט צו קומען צו זייער שוץ. מיר זיינען איבערצייגט, אז דאס אמעריקאנער פאלק, וואס האט תמיד זיך געשטעלט געגען אונטערדריקונג און האט געענטפערט אויף יעדען רוף פאר פרייהייט, וועט שטעהן מיט אונז אין אונזער גערעכטען קאמף".

IRELAND OF 1947?

PD 2-7-47

The stage is being set in Palestine for the enactment of an international tragedy. The actions of the British in the Holy Land are reminiscent of the futile steps taken in 1920-21 to put down the republic in Ireland. The analogy is so close that a lesson should be drawn by Downing Street from the Irish experience before Palestine is bathed in blood.

Ireland's Sinn Fein movement of the '20s may be compared with the Zionist movement of today. When Britain turned from diplomacy to military action to resist the claims of the Sinn Fein the terrorism began in Ireland and the underground Irish Republican Army came into being. The failure of British diplomacy, and the breaking of promises to the Zionists, has led to the creation in Palestine of the Irgun Xvai Leumi, the underground terrorist group.

The war between the Irish Republicans and the British forces, popularly known as the "Black and Tans," became one of the most disgraceful—and as it proved, most futile—episodes of the early postwar years.

Then as now, London could see the employment of military force as the only answer to a situation which had degenerated because of the breakdown of diplomacy. The following paragraph from a cable dated May 24, 1920, has a familiar note:

"The question of how many more troops are to be dispatched to Ireland also has arisen in the cabinet. It is calculated that there are now about 50,000 troops in Ireland, and several more battalions are under orders . . ."

Substitute Palestine for Ireland and 100,000 for 50,000, and the cable might have been received yesterday.

Terrorism, cruel retaliation, the involvement of the innocent population are today common events in the Holy Land as they were a quarter century ago in Ireland. Britain endeavored then to involve the population in the campaign against the Republicans. It has so warned the Jewish National Council (the Vaad Leumi) that it has until next Tuesday to join the British in stamping out terrorism. Otherwise, recognition of it as the official representative body of Zionism will be withdrawn.

The answer to the agency's refusal to turn Palestine into a nation of "spies and informers" was explained by Rabbi Abba Hillel Silver of Cleveland, chairman of the American Zionist Emergency Council:

"The Jewish Agency has indicated that it will do everything that lies in its power to restrain these extremist groups. It is not, however, prepared to ask the Jewish population to turn informists and spies for an administration which itself has been guilty of gross inequalities and cruelties against Jews who seek refuge in their own homeland."

All the British steps to solve the Palestine problem have failed to date. The latest failure is the total rejection of the partition scheme by the delegates of the Arab League now in London. It no more satisfies the Jews. Foreign Secretary Bevin has indicated his surprise, but this result was to be expected. The London conference with the Arabs, to be followed by another with the Jews, are part of a pattern of procrastination that solves nothing.

Before Palestine becomes the Ireland of 1947 the British should recall the outcome of the former tragedy. After the shooting was over, when everyone was sickened by useless bloodshed which brought no issue, the problem was settled by diplomacy. With common sense and honesty this can be done in Palestine today before total tragedy engulfs the region. A determined people cannot be intimidated by force. Especially is this true when the record clearly shows that the oppressing power is violating its own solemnly given commitments.

The Indiana Jewish Chronicle
THE SPOKESMAN OF INDIANA JEWRY
Published Every Friday

2-10-47

WHY NOT DRAFT BARUCH?

The world picture on the Zionist scene is very confusing at the moment. There seems to be internal conflict in the Zionist ranks that is not helping matters. Rabbi Abba Hillel Silver, the president, has made a fervent appeal at the first public meeting in New York since the World Zionist Conference at Basle, to give the new executive a fair chance.

London officials are threatening to crack down on the Jewish terrorists in Palestine which means further repressive measures against all Palestine Jewry.

The Haganah, the moderate disciplined Jewish underground movement, has warned the extremists, to cease their foolhardy attacks on the British military while the chance for a favorable settlement of the issue in London is possible. It is reported that the extremists have acceded to the plea and declared a truce.

Dr. Silver has just conferred with Lord Inverchapel, the British Ambassador to the U. S., on the Palestine question and has appealed "as a friend to the British government not to take the path of reprisal." "No just and sound solution of the Palestine problem can be achieved by these means," he said. "I urge the British government in this grave hour to consider the Palestine problem outside of the framework of reprisal and punative measures."

"American public opinion, Jewish and Christian alike, will not condone military oppression in the Holy Land and subjection of the entire population to the tyranny of martial law," he declared.

Rabbi Silver also spoke to Secretary Byrnes on the matter after his talk with the British ambassador. But see what's happened to further complicate the situation. Secretary Byrnes has resigned and President Truman has appointed General George Marshall to succeed him.

Does this mean that all the talks that Zionist leaders have had with Byrnes are of no avail now, and that they must begin all over on the subject with the new Secretary? Marshall is bound to move slowly on all matters relating to his office until he is fully acquainted with them. Then too, we do not know how he stands on the issue of a Jewish State. In the meanwhile, precious time will have been lost.

We don't know if the Zionist Executive has decided to participate in the London Conference on January 21st. We believe that the British are now willing to hear and seriously consider their plans for a "viable" Jewish State.

The Executive cannot afford to risk non-participation and take the chances of a solution being reached by the British Government herself, that will be of disastrous consequences to the future of the Jewish Homeland.

This brings me to the topic of this editorial, Bernard Baruch, the advisor to the Presidents and Statesmen, the genius who was entrusted with some of the greatest responsibilities by our country during World War I and II. To my knowledge, he has never accepted a call from his own people to go to the front for them or matters of great import.

I believe that if the demand was strong enough from the Zionist ranks and leadership, he could be persuaded to sit in with them at the London Conference and endeavor to settle, once and for all, this knotty problem of partition, if that's what it must be.

On one occasion at least, he has been known to take England to task publicly, for her failure to fulfill her humanitarian obligations to the Jews. I am sure that if given all the facts of the case, and commanding the great respect that he does among the nations of the world, his presence and counsel would inspire unity in the Zionist ranks and help win for them the maximum of demands at this historic conference.

Even as we had the aid of that great jurist, the late Justice Brandeis, so must we enlist the most brilliant minds of our people, for the destiny of the Jewish Homeland and the multitude of displaced persons who seek its haven, are at stake.

—Morris Strauss, Editor.

V. XXI No. 1

NEW YORK POST, MONDAY, FEBRUARY 17, 1947

Zionists Urge We Take Lead, Ask U.N. Seat

By OLIVER PILAT
Post Staff Correspondent

Washington, Feb. 17—The U. S. should take the lead in solving the Palestine problem now that Britain has decided to turn the issue over to the United Nations, American Zionists declared today.

Meeting in emergency conference here at the Hotel Statler, more than 500 delegates from 32 states heard their leaders describe the breakdown of negotiations in London for a Palestine settlement.

Dr. Emanuel Neumann, member of the Jewish Agency Executive, who took part in the London negotiations, called for "an American-sponsored solution" now that Britain has made "public admission of failure." Such a solution, he said, must follow the lines of a 1945 Congressional resolution including three points:

1. Free entry of Jews into their homeland.
2. Fullest opportunity for economic development.
3. The status of sovereignty, of a free and independent Jewish nation, to be achieved through statehood and symbolized by a seat in the U. N.

Rabbi Abba Hillel Silver, chairman of the American Zionist Emergency Council, who issued the call for today's meeting, pointed out that the Palestine problem cannot come before the U. N. Assembly before next September, and that there may be additional months of delay before any action is taken.

"Meanwhile, our refugees will languish in camps," he said. "Their plight will continue to get worse and we may be facing the gravest human tragedy."

Rabbi Silver said Britain was "prepared to do nothing in Palestine which the Arabs do not approve."

"With Britain we seem to have reached the end of the road," he said, "so the role of the U. S. increases tremendously."

Pointing out that the Arabs would have representation in the U.N. but the Jews would not, the Zionist leaders seemed to feel that the U. S. could in many ways act as spokesman for Palestine by insisting on the terms of the Anglo-American agreement of 1924.

N. Y. POST
FEBRUARY 18, 1947

Zionists Ask U. S. Aid Before U.N. Takes Over

By a Staff Correspondent

Washington, Feb. 18—The U.S. should itensify pressure to bring 100,000 displaced European Jews to Palestine during the period which must elapse before the United Nations takes over the Palestine problem, American Zionists urged today.

Following an all day conference at the Hotel Statler, more than 500 delegates adopted a resolution asking the U. S. also to insist on "removal forthwith of discriminatory land restrictions in the Jewish national home."

Speakers pointed out that the U.N. Assembly cannot take up the Palestine issue until September and may spend many months before reaching a decision.

Britain's announcement that it would turn tangled Jewish-Arab relations over to the U.N. for solution is a "maneuver calculated to secure prolongation of arbitrary British rule pending time-consuming deliberations, the results of which Britain may negate with her veto power," the conference declared.

P. M. Feb. 18, 1947

In Washington:

A nation-wide Zionist conference called on the U. S. Government to "take the lead in solving the Palestine problem." The conference, called by the American Zionist Emergency Council, urged U. S. officials to "draw upon the great fund of American idealism and traditions of freedom to advocate a solution which will do substantial justice to the most martyred of peoples."

Conference leaders urged the U. S. A. to take up the issue "after the public admission of failure by the British Government."

N.Y. HERALD-TRIBUNE
FEBRUARY 18, 1947

Zionists Seek U.S. Backing for Palestine State

Washington Meeting Asks Government Pressure on Britain to Help Jews

By Frank Kelley

WASHINGTON, Feb. 17.—American Zionist leaders launched a determined campaign here today to get Congress, President Truman and Secretary of State George C. Marshall to work through the United Nations and upon the British government to create a Jewish national home in Palestine.

At a day-long extraordinary session at the Statler Hotel the Zionists under the chairmanship of Dr. Abba Hillel Silver, who also heads the executive of the American branch of the Jewish Agency for Palestine, passed resolutions calling upon the United States to bring pressure upon Great Britain for immediate entry of 100,000 Jews into Palestine. They also demanded "removal forthwith" of the "discriminatory land restrictions" set out in the British White Paper of 1939.

The group further called upon the U. N. to issue an "interim order" that, pending its final decision on Palestine, the terms of the present British mandate be "fully applied" without restrictions assertedly imposed by Britain "in violation of that fundamental document."

Another resolution urged the United States to attempt to obtain commutation of death sentences imposed on several Palestine Jews for terrorism.

Flareup in Debate

There was a brief flareup of debate over wording of a resolution of "solidarity and support to the Yishuv (Jewish community) and its nationally disciplined and responsible resistance movement" in Palestine, with many of the 700 Zionists from thirty-three states demanding deletion of the phrase "nationally disciplined and responsible." The debate brought impassioned speeches from a number of Zionists who wanted to pledge support to all resistance in Palestine, but their move was beaten.

Speakers at the meeting drew bursts of applause with denunciations of the British government, of British Foreign Secretary Ernest Bevin and of what were described as "Britain's Arab stooges—the Mufti of Jerusalem and the Arab spokesman Jamal El-Husseini."

Dr. Emanuel Neumann, of the Jewish Agency executive, who returned Friday from London, where he had participated in informal British-Jewish talks, asserted that: "Every time I opened my mouth, Bevin took it as the occasion for a diatribe on American interference." He said that Mr. Bevin expressed "rising resentment" at the growing power of the United States.

Delay in U. N. Feared

Britain's decision to hand the Palestine problem to the United Nations got a mixed reception. Dr. Silver said that on the surface, it appeared that further delay in solution of the problem would be encountered, as the U. N. General Assembly will not meet for months and may not tackle Palestine immediately. Moreover, he said, the Jewish people are not represented as an entity in the U. N. whereas the Arabs have a voice in five delegations.

Dr. Neumann charged the British with attempting to revive the Morrison plan which, he said, would "ghetto-ize" the Jews. He denounced the British Foreign Office and the British War Office as "custodians of British imperial interests."

Louis Lipsky, chairman of the American Jewish Conference executive committee, termed the British proposal "a gesture."

During a three-hour recess, state delegations of Zionists called upon their Senators and Representatives on Capitol Hill with instructions from Dr. Silver to "avoid all mention of the Jewish vote" in pleading their cause.

די ספעציעלע ציון-קאָנפערענץ אין וואַשינגטאָן

THE DAY Feb 1947

די ספעציעלע ציוניסטישע קאָנפערענץ, וואָס איז צונויפגערופען געוואָרען אין וואַשינגטאָן, האָט דורכגעפירט איר אויפגאַבע, אַזוי ווי די ניי-געשאַפענע לאַגע האָט געפאָדערט.

זי איז גערופען געוואָרען צוליב דעם דורכפאַל פון די קאָנפערענץ, וואָס די ענגלישע רעגירונג האָט אָרגאַניזירט אין לאָנדאָן, כּדי צו לייזען די ארץ-ישראל פראַגע.

זי איז גערופען געוואָרען, ווייל די ענגלישע רעגירונג אַליין האָט אָנערקענט אָט דעם דורכפאַל און באַשלאָסען דעם גאַנצען ענין איבערצוגעבען צו דער „יו-ען", צו די פאַראייניגטע פעלקער.

אָט די ניי-געשאַפענע לאַגע האָט דרינגליך געפאָדערט, אַז דער אידישער צד זאָל אויסאַרבייטען אַ ליניע פון אַקציע — תּיכף און אָהן צווייטייטיגקייטען.

דאָס האָט די ספעציעלע קאָנפערענץ אויפגעטאָן.

פאַר דער קאָנפערענץ איז, לויט דר. הלל סילווער'ס פאָרמולירונג, קודם-כל געשטאַנען די פראַגע, ווי אַזוי ענגלאַנד האָט בדעה איבערצוגעבען דעם ארץ-ישראל ענין צו דער „יו-ען". צי וועט די ענגלישע רעגירונג איבערגעבען די זאַך אַזוי, אַז דער אָריגינעלער מאַנדאַט, וואָס רעדט וועגען באַשאַפען אַ אידיש היימלאַנד אין ארץ-ישראל, זאָל קומען צו די פאַראייניגטע פעלקער, אָדער וועט דער זין פון דעם מאַנדאַט פאַרקריפּעלט ווערען דורך אַזעלכע מיאוס'ע ענגלישע רעגירונגס-אַקציעס, ווי עס איז דאָס ווייסע פּאַפּיר, וואָס פאַרשליסט די טויערן פון ארץ-ישראל פאַר אידישער אימיגראַציע?

די וואַשינגטאָנער ציוניסטישע קאָנפערענץ האָט באַטאָנט, אַז דער מאַנדאַט, ווען ער וועט איבערגעגעבען ווערען צו די פאַראייניגטע פעלקער, מוז אין זיך פאַרמאָגען זיין פולען זין און באַדייטונג.

אַן אַנדער פראַגע, וואָס איז געשטאַנען פאַר דער קאָנפערענץ אין וואַשינגטאָן, איז געווען די פראַגע פון אידישער פאַרטרעטערשאַפט ביי דער „יו-ען", ווען דער ענין ארץ-ישראל וועט אויפגענומען ווערען.

די אַראַבער זיינען פאַרטראָטען דורך פינף פאַרשטייערשאַפטען פון די פאַרשיידענע אַראַבישע לענדער. די אידען זיינען גאָרניט פאַרטראָטען.

עס וואָלט דאָך געווען די גרעסטע אַנאָמאַליע, ווען ביי דער פאַרהאַנדלונג פון אַן ענין, וואָס האָט צו טאָן מיט'ן קיום פון דעם אידישען פאָלק, ביי אַ צונויפקום, וואו זיין היסטאָרישער שיקזאַל וועט אַנטשיידען ווערען אויף וועלט-ווייטס ווי לאַנג, זאָל ניט זיין קיין אידישער צד, וואָס זאָל קאָנען פאַרטיידיגען דאָס אידישע לעבען, די אידישע אינטערעסען.

האָט די קאָנפערענץ מיט געפאָדערט, אַז אַ אידישע רעפּרעזענטאַנץ זאָל צוגעלאָזט ווערען צו דער „יו-ען", ווען די פראַגע פון ארץ-ישראל וועט באַטראַכט ווערען.

זיכער וועלען אָט די אַלע זאַכען קומען ניט פון זיך אַליין.

מען מעג זיך אין פאָראויס ריכטען, אַז סאַי די ענגלישע רעגירונג, סאַי די אַראַבער, וועלען אַרבייטען מעשים, אַז דער אידישער צד זאָל האָבען וואָס ווינציגער געלעגענהייט, אַז די אידישע אינטערעסען זאָלען דערשיינען ניט אין דעם סאַמע גינסטיגסטען, נאָר אין דעם סאַמע אומגינסטיגסטען ליכט.

אָבער — דאָ קומט אַריין אַמעריקע און די גרויסע ראָליע, וואָס זי שפּילט אין דער וועלט-פּאָליטיק, אין די ראַטען און פאַרזאַמלונגען פון די פאַראייניגטע פעלקער.

אַמעריקע האָט שוין אַ סך מאָל קלאָר אויסגעדריקט איר שטעלונג צו ארץ-ישראל. אַמעריקע האָט אויך באַשטימטע פאַרפליכטונגען אין פּרט פון דער אומפאַרקריפּעלטער גאַנצקייט פון דעם ארץ-ישראל-מאַנדאַט. אַמעריקע דאַרף העלפען דעם אידישען צד. אַלץ זאָל געטאָן ווערען, אַז זי זאָל העלפען.

עס זיינען פאַראַן גענוג סמנים, אַז די אַמעריקאַנער רעגירונג, אונטערגעשטיצט דורך דעם אַמעריקאַנער קאָנגרעס, וועט באַשיצען די אידישע אינטערעסען. זי וועט עס טאָן צוליב דער אַלגעמיין-הומאַניטאַרישער פליכט, וואָס ליגט אין דער גערעכטער לייזונג פון דעם אידישען פאָלק'ס טראַגעדיע. זי וועט עס טאָן, ווייל אַ אידיש היימלאַנד אין ארץ-ישראל איז די איינציגע לייזונג פון דער שרעקליכער פליטים-פראַגע, ווי אויך די בעסטע לייזונג אויף אַ היסטאָרישען מאַסשטאַב.

זי וועט עס ענדליך טאָן דערפאַר, ווייל זי האָט אויך אירע פאַרפליכטונגען צו די אַמעריקאַנער בירגער-אידען, וואָס זיינען אַזוי בלוטיג פאַראינטערעסירט אין דעם, אַז די אומבאַשרייבליכע אידישע קאַטאַסטראָפע זאָל באַקומען אַ געהעריגע פאַרגיטיגונג.

אויפצופאָדערן די אַמעריקאַנער רעגירונג, זי זאָל האַנדלען אין איינקלאַנג מיט אָט די פּרינציפּען און פאַרפליכטונגען, — דאָס ווערט איצט די ערשטע אויפגאַבע פון דער ציוניסטישער באַוועגונג אין אַמעריקע און פון די אַמעריקאַנער אידען בכלל.

די ספעציעלע ציוניסטישע קאָנפערענץ אין וואַשינגטאָן האָט נישט האָט פאַר זיך די אויפגאַבע צו פאָרמולירען די גאַנצע ציוניסטישע ווייטערדיגע אַרבייט. זי האָט געדאַרפט אַנצייכענען די ליניעס פון איר קומענדיגער טעטיגקייט.

זי האָט אָט די אויפגאַבע דורכגעפירט מיט הצלחה, און פולען הסכּם מיט די שווערע פאָדערונגען פון דעם היסטאָרישען מאָמענט.

STEPHEN WISE States Reasons for His Resignation

South African Jewish Times
Feb 21, 1947

"Congress Was a Tragedy of Division, Disunion, Disruption"

Full Text of Farewell Address

In our issue of January 10th, we published the cabled news of Rabbi Stephen Wise's resignation from office in the Zionist Organisation of America, and the furore caused by his scathing condemnation of Congress and the tactics pursued in Basle by the Silverite section of American Zionism. We have now received from the New York correspondent of the "S.A. Jewish Times" the full text of a Sabbath eve address Rabbi Wise delivered to his congregation at the Free Synagogue, New York, in which he details the reasons for his resignation. The text reads as follows:

RABBI STEPHEN WISE

AFTER all these tragic years and having regard to our uncounted losses, the World Zionist Congress at Basle should have met in a spirit of deepest sorrow and penitence, as well as of loftiest resolve. Instead of meeting in this spirit, the World Zionist Congress was nothing less than tragic in its inadequacy in relation to a great hour. It was, despite all that press agents may say, in large part a collection of personal hatreds and rancours, and of private ambitions.

The question will be asked: Why do I not accept the Congress and its result as **faites accomplis?** I do, for I believe in the processes of democracy. But at Basle there were great moral issues at stake, and these are not affected or decided by elections. Numbers prevail at elections. Moral issues are not thus decided. I made a grievous withal pardonable mistake—the day before the Congress adjourned. I could not believe that what was to happen could conceivably come to pass: that England and America would jointly be rebuked and rebuffed by the Congress, and that Dr. Weizmann would be dropped as Pilot, when most needed—our foremost statesman, our wisest leader even though without the support of press agents.

"CAUCUS BONDAGE"

The voting meant little or nothing.

The hardest majority—whipped together by electioneering devices worthy of an American political convention at its worst—voted to make it impossible for Dr. Weizmann to go to the London Conference, therefore, to retain the leadership. Many who voted "no" would have preferred to vote in the affirmative if caucus bondage had not intervened to rob them of their freedom.

One must in fairness speak of two groups within the organisation who emerged from a confused situation with honour. The Revisionists and Hashomer Hatzair both alike opposed attendance at the Conference, and these voted according to their convictions, without reservation, without equivocation.

I cannot help using the term: "It is a pyrrhic victory that has been won," unchanged by the boastfulness and arrogance of whosoever claims "I have won a victory." "Personal victory," yes—whatever that may mean save to the victor. But the Congress has been a terrible defeat for the cause, nothing less than a disaster. Measured by the Basle Zionist Congress, the Zionist cause has fallen on evil days and ways. The heads of the Labourites and the Zionist Organisation of America have succeeded in ousting Zionism's greatest statesman. It may safely be predicted that they will now proceed to seek to oust each other, though it is not easy to forecast who will stoop farthest in encompassing this end.

Personal issues, I repeat, were dominant over all else—the passion of one leader to end the regime of Dr. Weizmann, whether or not to install himself; the ambition of yet another to seize the leadership and install himself reinforced by the most skilled and conscienceless manipulation that ever emerged from a public relations cesspool.

An American delegate said to me: "We might have stayed at home and avoided witnessing the tragedy of division, disunion, disruption." We fear the worst, but we shall pray and labour for the best.

"UNHOLY AMBITIONS"

However, it will be said that, as a result of agreement, a Cabinet has been formed. A Cabinet or Executive Committee of the Jewish Agency has been named—a Cabinet not of all talents but of all ambitions, unholy and unlimited, the Cabinet representing a maximum of compromise and a minimum of conviction.

There were clear-cut issues; that is to say, there might have been, but these were for the most part confused when not ignored. First and most immediate of the issues was "Shall we participate in the London Conference?" "If we go, who shall go for us?" having regard to the extraordinary suggestion that no one should be permitted to go who had any part in the negotiations up to this time.

There were other issues equally clear, but, alas, for the most part left unconsidered and undiscussed by the Congress in its entirety. One of the difficulties of the Congress was that it was not a Congress but a collection of caucuses standing apart from one another, so high ran the partisan spirit. Party caucuses are unavoidable, but there must come a time when party caucuses should resolve themselves into the unity of a Congress.

Little, if anything, was said in answer to the question: "For what should the Jewish Agency ask if it attend the Conference? Shall it be the State, Partition, Trusteeship, United Nations Control?" Finally, little, if any, consideration was given to the question: "What should and could be done to end the reign of violence and unreason?" That paramount question was not adequately nor honestly considered.

I began by saying the Congress was a tragedy. I must, however, add that it was not an irreparable tragedy, for the essence of tragedy is finality, and there are no finalities in Jewish history. The tragedy will, however, prove to be cureless if we assume that whatever is, is rightfully final, unalterable, inviolable. The Basle Congress was an unworthy Congress. This was the first Zionist Congress after seven years. It should have taken the form of a dignified, solemn and, above all, sorrowful tribute to the memory of more than six million martyred brother-Jews. Instead of that, issues were not squarely met, nor even adequately considered until after the Congress adjourned. Instead of issues, there were personalities, the one agreement among competing and conflicting personalities being that Dr. Weizmann must be forced out. That was the one agreement; and among his political survivors, disagreement, conflict, clashing will inevitably follow.

No little evil resulted from a profound misunderstanding of the power and service of the Zionist Organisation of America. It was unfortunately taken for granted by many European and Palestinian delegates that the One Hundred Million Dollar Relief Fund of 1946 was secured solely or chiefly through the instrumentality of the Zionist Organisation of America, concerning which it may truly be said that it aided little, but it raided much.

The overestimation of the part played by the Zionist Organisation of America in the securing of the Hundred Million Dollar Fund was largely responsible for the strength of the Zionist Organisation of America in the Congress. If the question will be asked "Why was there no strong, vigorous antagonism to them that triumphed?", no one can understand the question or give an answer, who did not witness and was not appalled by the tactics of terrorism that were employed against dissenters. Let Hadassah deny being browbeaten and terrorised after having bravely stood and finely fought.

The question has already been asked: "Why not go along with the Congress?" We have done that too long. Our patience has been misused. After the American Zionist Convention at Atlantic City, which was nothing more than an over-organised demonstration, we should have cried aloud and spared not. We were silent, and our silence was mistaken for assent.

PARAMOUNT DEMANDS

Nothing that happened at the Zionist Congress, however unworthy, however divisive, must be permitted to affect the impression that we are one in our demands upon the British Government. We must become free to establish a Jewish State, a viable State in an adequate area of Palestine. We must have sovereignty over immigration, which would mean that the shame and horror and tragedy of Jewish Displaced Persons throughout Europe shall cease to be. Within a Jewish State we must be free in every sense, including the possibility of purchase of land. Divided among ourselves we may be at a Congress. But we are united in our resolve and decision that there be an end of the White Paper and the beginning of a Jewish State; that Britain fulfill the terms of the Balfour Declaration and the Mandate or withdraw from a trust, too long honoured in the breach rather than in the observance. There is no other way.

And still, we accept results and decisions. Personally, I shall labour for the cause as I have always laboured for it. Zionism is not a cause to be donned and doffed like a garment. I have not served it for half a century for power or glory to satisfy personal ambitions. I once stood almost alone among younger men. After fifty years, my soul, my speech, my means are at its command. I began fifty years ago—for that it will soon be—as a private without place or office save as I became unpaid or volunteer secretary of the Zionist Organisation of America, which I founded.

I do not, I cannot, withdraw from Zionism, but I withdraw from all office in the Zionist Organisation of America. I shall continue in every way to serve Zion and Zionism, but I refuse to substitute the Zionism of the present imperilling regime of the Zionist Organisation of America and its contemptible personal satellites for the Zionism of Weizmann and Brandeis, Nordau and Herzl.

פרייז 5 סענט

אומפארטייאיש אין נייעס
אומאפהענגיג אין מיינונג

דער טאג
The Day

"THE NATIONAL JEWISH DAILY"

יום ה', ז' אדר, תש"ז.

NEW YORK - THURSDAY, FEBRUARY 27, 1947 דאנערשטאג, 27טער פעברואר, 1947 8 PAGES PRICE FIVE CENTS

...LVER
ANSEL
OHIO

בעווין איז א ליגנער, דערקלערן ציון-[redacted]פירער;

דר. סילווער, שערטאק, גאלדמאן און אגענטור אין ירושלים ענטפערן אויף בעווינ'ס פעלשונגען

דר. נחום גאלדמאן
פארדאמט בעווינ'ס רעדע

סער אלעקסאנדער קאדאגאן
פארהאנדלט מיט יורעז וועגן ארץ-ישראל

דר. אבא הלל סילווער
באצייכענט בעווינ'ען אלס ליגנער

אין נאמען פון אמעריקאנער ציוניסטישן עמערדזשענסי קאונסיל, וועלכער פארטרעט אלע ציוניסטישע פארטייען פון אמעריקע, האט דר. אבא הלל סילווער, פארזיצער פון ציון עמערדזשענסי קאונסיל, נעכטן ארויסגעגעבן א דערקלערונג, אין וועלכער ער באשולדיגט דעם בריטישן אויסלאנד-מיניסטער בעווין אין ליגען, פאלשער אויסטייטשונג פון מאנדאט און באליידיגונג.

די ציון-פירער: משה שערטאק אין וואשינגטאן, דר. נחום גאלדמאן אין לאנדאן און דער אפיס פון דער אידישער אגענטור אין לאנדאן האבן אויך ארויסגעגעבן דערקלערונגען, פארדאמענדיג בעווינ'ען און אויפקלערענדיג די פעלשונגען אין זיין רעדע.

דער פירער פון די אמעריקאנער ציוניסטען באצייט זיך אויף — מר. בעווינ'ס רעדע לעצטן דינסטאג, אין וועלכער ער זאגט אפ אידען דאס רעכט צו באטראכטן זיך ווי א פאלק, נאר באצייכענט די אידען ווי א רעליגיעזע געמיינדע. דר. סילווער שטרייכט אונטער מר. בעווינ'ס אפיזימענט פון די אראבישע פאליטישענס און זאגט, אז בעווינ'ס פלאן איז איבערצוגעבן דאס אידישע פאלק אין די הענט פון מופטי און פון זיינע חברים, וואס זיינען שוין פון לאנג פאראנטווארטליך פאר די פאגראמען אין באגדאד, קאירא און טריפאלי.

אזא בריטישער פאליטישען ווי מר. בעווין, — זאגט דער סטייטמענט, — וואס האט געשפילט אזא צווייפעלהאפטע פאליטיק, איבערהויפט בנוגע ארץ-ישראל, האט ניט קיין שום רעכט צו זאגן מוסר קיין רעגירונג וועגן פאליטישער מאראל.

דער סטייטמענט לייענט זיך ווי פאלגט:

מיט זיין רעדע אין פארלאמענט פאריגן דינסטאג, האט מר. בעווין פארענדיגט 18 חדשים פון אויסדרייען זיך פון דער ארץ-ישראל פראגע — דורך א ליגנערישן, פארפירערישן און באליידיגענדיגן סטייטמענט, — אזעלכן, וואס איז קיינמאל ניט געקומען פון די ליפן פון א בריטישן אויסלאנד-מיניסטער.

מר. בעווין האט געהאפט, אז דורך א רייע אומגעלומפערטע פארצעגערונגען און חוצפה'דיגע איגנארירען אינטערנאציאנאלע פארפליכטונגען, — שוין ניט רעדענדיג פון די פריערדיגע באשלוסען פון זיין אייגענער פארטיי, — און דורך דער טעראריזירונג פון די ארץ-ישראל אידען מיט א דעמאנסטראציע פון מיליטערישער מאכט, וועט עס אים געלינגען צו „לייזן" דאס ארץ-ישראל פראבלעם. ער האט געשטעלט אין קאן זיין פאליטישע קאריערע, האט ער געזאגט, אויף זיין פעאיגקייט צו לייזן דאס פראבלעם. אבער בלויז א מאן, וואס איז דערשטוינענדיג נאאיוו, אדער שרעקליך אומוויסענדיג בנוגע דעם גאנצן ענין, האט געקאנט דערווארטן, אז אזא גראבע טאקטיק וועט זיין דערפאלגרייך. חוצפה און איינגעשפארטקייט קאנען ניט דערזעצן קיין וויסען און שטאטסמאנשאפט.

א בריטישער פאליטישען, וואס האט געשפילט אזא צווייפעלהאפטע פאליטיק ווי מר. בעווין, איבערהויפט בנוגע ארץ-ישראל, טאר ניט זאגן קיין מוסר צו קיין רעגירונג וועגן פאליטישער מאראל. אויף די בירגער פון די פאראייניגטע שטאטן וועלן אויך ניט מאכן קיין איינדרוק זיינע אומגעלומפערטע באשולדיגונגען אויף זייער פרעזידענט, און די באנייטע באליידיגונגען אויפ'ן אדרעס פון די ניו יארקער אידען. עס איז ניט דאס ערשטע מאל, וואס מר. בעווין האט זיך גענומען צו הילף ראסן-פארורטייל.

פיליכט דער דערשטוינענדיגסטער טייל פון מר. בעווינ'ס סטייטמענט איז זיין דערקלערונג, אז לעצטן זומער איז ער געווען אויפ'ן וועג פון א הסכם, ווען דעם פרעזידענט'ס סטייטמענט פון דעם 4טען אקטאבער האט „געשעדיגט דער גאנצער זאך". דער פאקט איז, אז אין יענער צייט זיינען אלע פארהאנדלונגען וועגן ארץ-ישראל צייטווייליג געווען אפגעבראכן. אין זיין ערשטן פאראגראף פון סטייטמענט פון דעם 4טען אקטאבער האט דער פרעזידענט מיט טיפן באדויערן געצייגט די אויפמערקזאמקייט צו דעם פאקט, וואס די פארהאנדלונגען זיינען איבערגעריסען געווארן. אלזא, די באשולדיגונג, אז דעם פרעזידענט'ס באנייטער פארלאנג פאר דער איינוואנדערונג פון 100.000 אויסגעווארצלטע אידען קיין ארץ-ישראל האט געשעדיגט א נאהענטן הסכם, איז א העכסט ביזווילליגע פארדרייאונג פון פאקטען. דעם פרעזידענט'ס גרויסער הומאניטארער אקט, דורך וועלכן ער האט נאכאמאל פארלאנגט באלדיגע הילף פאר די אידען, אנדרייטענדיג, אז דאס אפברעכן די פארהאנדלונגען האט געמיינט ווייטערע פארצעגערונגען, איז אויסגענוצט געווארן דורך מר. בעווין אלס א געלעגנהייט פון א ניט-פארדינטער און באליידיגענדער אטאקע אויפ'ן פרעזידענט.

מר. בעווין האט די העזה צו זאגן צו די פאראייניגטע שטאטן, אז ענגלאנד איז די מאנדאטען-מאכט, און אז דערפאר דארפן די פאראייניגטע שטאטן זיך ניט מישען אין דער ארץ-ישראל אנגעלעגנהייט. דווקא דערפאר, וואס ענגלאנד האט אויף זיך גענומען די אחריות, אויך לגבי די פאראייניגטע שטאטן, איז אונזער לאנד בארעכטיגט צו ציהען איר אויפמערקזאמקייט דערצו, אז זי האט פארפעלט אויסצופילן אירע פליכטן.

מר. בעווין האט זיך באמיט צו איגנארירן צוויי הויפט-פאקטן, נעמליך: אז די פאראייניגטע שטאטן, אלס איינע פון די הויפט-אליאירטע און פארבינדעטע מאכטן אין דער ערשטער וועלט-מלחמה און אויך א דאנק דער אנגלא-אמעריקאנער קאנווענציע פון 1924, איז דירעקט פאראינטערעסירט אין און האט א פאראנטווארטליכקייט פאר דער אויספירונג פון דעם ארץ-ישראל מאנדאט. ענגלאנד געפינט זיך אין ארץ-ישראל בכויז א דאנק דעם מאנדאט, און ווען זי ברעכט די פארפליכטונגען, איז עס א פראגע, אין וועלכער אמעריקע איז אויטאמאטיש פארוויקעלט. מר. בעווין איז איצט אין דער לאגע פון א טראסטי, וואס האט ניט אויסגעפירט זיין אויפגאבע, האט פארטאכלעוועט די פאנדען, וואס זיינען אים אנפארטרויט געווארן, און באליידיגט נאך די, צו וועמען ער איז פאראנטווארטליך, וועמען ער האט אפגענארט און זוכט צו פארניכטען. מר. בעווינ'ס גאנצער סטייטמענט איז באזירט אויף דער הנחה, אז דער מאנדאט דארף נארניט אויסגעפירט ווערן, אבער אז ענגלאנד דארף צופרידענשטעלן די וואקסענדיגע אפעטיטן פון די אראבישע פאליטישענס. זיין אומצופרידנקייט מיט'ן אמעריקאנער אינטערעס אין דער הויזיגער פראגע איז אזוי שארף דווקא דערפאר, וואס דער דאזיגער אינטערעס דערלאזט ניט, אז ער זאל דורכפירן א שענדליכן אפמאך מיט די אראבישע שטאטן, וועלכער וואלט אין רעזולטאט איבערגעלאזט די אידען צום חסד פון דעם מערדערליכן מופטי און אראבישער שנאה, וועלכע זיינען שוין לאנג פאראנטווארטליך פאר די שחיטות פון טויזנטער אידען אין איראק און פאר די פאגראמען אין באגדאד, קאירא און טריפאלי.

מר. בעווין שלאגט פאר ניט צו גע-[illegible]נען — אידען קיין [illegible]טום, דערפאר, זאגט ער, וואס זיי זיינען א „רעליגיעזע געמיינדע", ניט קיין נאציע. זיין אנטשלאסנקייט, ניט צו רעכענען זיך מיט די אמת'ע פאקטן אין דער הינזיכט, איז פון פונדאמענטאלער וויכטיגקייט. אפילו פון א בריטישן אויסלאנד-מיניסטער וואלט מען — נעדארפט דערווארטן, אז ער זאל וויסען, אז דער טערמין „אידישע נאציאנאלע היים" און „אידיש פאלק", וואס ווערן געברויכט אין דער באלפור-דעקלאראציע און אין דעם ארץ-ישראל מאנדאט, מיינען ניט קיין רעליגיעזע היים פאר א רעליגיעזער געמיינדע, נאר זיי מיינען א היים פאר דער אידישער נאציע.

שליסליך, מר. בעווין באמיט זיך צו פארדרייען און צעמישען דעם גאנצן באדייט אין די אויפגאבע פון דעם מאנדאט, ווען ער זאגט, אז דער מאנדאט דערלויבט ניט „אנצורירען דאס פאלק, וואס איז אין באזיץ פון לאנד". דער מאנדאט זאגט גארניט וועגן דעם. פארקערט, די בריטישע קעניגליכע קאמיסיע פון 1937 האט עס געמאכט קלאר אהן יעדן צווייפל, אז „דער הויפט-צוועק פון דער באלפור-דעקלאראציע און פון מאנדאט אויף ארץ-ישראל איז געווען צו שאפן די אידישע נאציאנאלע היים". פאר דעם דאזיגן צוועק האט דער מאנדאט פארפליכטעט די בריטישע רעגירונג צו מאכן מעגליך אידישע איינוואנדערונג און די באזעצונג אויפ'ן לאנד, אזוי דאס ווען די אידען וועלן ווערן א מערהייט זאל א אידישער שטאט געשאפן ווערן. ווי מר. לאיד דזשארדזש, דער דעמאלסדיגער פרעמיער, האט שפעטער אנגעדייט, איז דער געדאנק, אז די אידישע איינוואנדערונג וועט אמאל באשרענקט ווערן, קיינעם ניט געקומען אויפ'ן זינען. ווארים עס וואלט געווען באטראכט ווי „אן אומרעכט און א שווינדעל אויף דעם פאלק, צו וועלכן מיר האבן געגעבן אונזער צוזאג". אבער מר. בע-

cont. on next page

cont. from p.40

ווינ'ס אויסטייטש פון מאנדאט איז זיין אייגענע, און ער האט נאכאמאל פארדרייט דעם מיין און דעם צוועק פון דעם דאזיגען דאקומענט.

מיר זיינען זיכער, אז מר. בעווינ'ס סטייטמענט, וואס שפיגעלט אפ אומוויסענקייט און שלעכטסקייט, וועט פון אמעריקאנער פאלק אפגעווארפען ווערען מיט אפשוי.

לאנדאן, פעב. 26 (איטא). — דר. נחום גאלדמאן, מיטגליד פון דער עקזעקוטיווע פון דער אידישער אגענטור, וועלכער האט געפירט פארהאנדלונגען וועגען ארץ ישראל מיט איבערן־מיניסטער ערנעסט בעווין און אויך אין וואשינגטאן, האט דא היינט אויף א פרעסע־קאנפערענץ געקריטיקט בעווינ'ס באהויפטונג, אז פרעזידענט טרומאנ'ס פאדערונג אריינצולאזען 100.000 אידען קיין ארץ ישראל האט צעשטערט די האפענונגען אויף אן אפמאך צווישען אידען און אראבער.

דר. גאלדמאן האט אנגעוויזען, אז אין אלע געשפרעכען פון דער אגענטור מיט בעווינ'ען איז ניט געווען קיין איין מאמענט, וואס זאל אנדייטען אז עס איז געווען א באזע פאר אזא אפמאך, און דעריבער איז ניט ריכטיג צו זאגען, אז אמעריקאנער אריינמישונג האט אויף דעם געהאט א ווירקונג.

לעצטען אקטאבער (ווען פרעזידענט טרומאן האט ארויסגעגעבען זיין דערקלערונג) האט די אידישע אגענטור ניט גערעדט מיט בעווינ'ען וועגען א ווייטערדיגער פאליסי, נאר בלויז וועגען די באדינגונגען פאר אידישען אנטייל אין דער לאנדאנער קאנפערענץ וועגען ארץ ישראל, און טרומאנ'ס דערקלערונג האט דערמיט ניט געהאט צו טאן, האט דר. גאלדמאן געזאגט. ער האט דערביי באטאנט, אז די אידישע אגענטור וואלט זיך לעצטען הארבסט ניט געווען באטייליגט אין דער לאנדאנער קאנפערענץ אפילו אויב טרומאן וואלט ניט געווען ארויסגעגעבען זיין סטייטמענט.

אפשטעלענדיג זיך אויף פארשידענע ניט־פינקטליכקייטען אין בעווינ'ס רעדע האט דר. גאלדמאן דערקלערט, אז די אגענטור האט צוריקגעוויזען אלע בריטישע פארשלאגען, "ווייל זיי זיינען געווען באזירט אויף דעם, אז אידען זאלען פארבלייבען א מינדערהייט אין א פאלעסטינער מלוכה מיט אן אראבישער מערהייט.

דר. גאלדמאן האט באצייכנט אלס „פארפירעריש" די באהויפטונג פון בעווינ'ען, אז עס זיינען פאראן דריי ברירות: א אידישע מלוכה, אן אראבישע מלוכה און אן איינהייטליכע מלוכה. דער פאקט איז, האט דר. גאלדמאן געזאגט, אז עס זיינען געווען בלויז צוויי ברירות: א פאלעסטינער מלוכה מיט א אידישער מערהייט, אדער א פאלעסטינער מלוכה מיט אן אראבישער מערהייט. דאס וואס בעווין באצייכנט אלס „איינהייטליכע מלוכה" איז אין דער אמת'ן א מלוכה מיט אן אראבישער מערהייט, ווייל זעלבסטשטענדיגקייט אין דעם איציגען מאמענט וואלט געפירט צו אזא רעזולטאט.

די איינציגע אנדערע אויסוועגען, האט דר. גאלדמאן פארגעזעצט, זענען געווען צוויי מלוכות: איינע מיט א אידישער מערהייט און איינע מיט אן אראבישער מערהייט, אדער צעטיילונג.

דערמאנענדיג בעווינ'ס קעגנערשאפט צו צעטיילונג אויפ'ן גרונד פון דעם, וואס דאס וואלט געשטעלט געוויסע אראבער אונטער א אידישער מערהייט, האט דר. גאלדמאן דערקלערט, אז דאס מיינט נארניט, ווייל בעווין איז געווען גרייט גוטצוהייסען אן „איינהייטליכע מלוכה", וואס וואלט געשטעלט 650.000 אידען אונטער אן אראבישער מערהייט.

דר. גאלדמאן האט געלייקענט, אז די אידישע אגענטור האט געוואלט פארהאנדלען נאר אויף דער באזע פון דער גרינדונג פון א אידישער מלוכה, ווי בעווין באהויפטעט. דער פאקט איז, האט דר. גאלדמאן געזאגט, אז די אידישע אגענטור האט צוגעשטעלט דריי פארשלאגען: א אידישע מלוכה, פארזעצונג פון דעם מאנדאט אהן דעם „ווייסען פאפיר", אדער צעטיילונג.

וועגען בעווינ'ס סטייטמענט, אז א צעטיילונג פון ארץ ישראל קאן ניט געמאכט ווערען אין די ראמען פון דעם מאנדאט, האט דר. גאלדמאן אנגעוויזען, אז די מאנדאטען־קאמיסיע האט אין 1937 געאורטיילט, אז צעטיילונג איז יא אין די ראמען פון דעם מאנדאט. די זעלבע מאנדאטען־קאמיסיע האט שפעטער באצייכנט דעם „ווייסען פאפיר" אלס פארלעצונג פון דעם מאנדאט.

דר. גאלדמאן האט אין צוזאמענהאנג מיט דעם דערמאנט, אז ענגלאנד האט זיך ניט צוריקגעהאלטען פון פארשלאגן זעלבסטשטענדיגקייט פאר דעם עבר הירדן און דערויף צו באקומען די אינדארסירונג פון דער יו"ען, און אז דאס איז גענוי דאס זעלבע וואס די אגענטור האט פארלאנגט בנוגע ארץ ישראל.

ענטפערענדיג אויף בעווינ'ס באמערקונג, אז אידען פארלאנגען פארטרעטערשאפט אין דער יו"ען ווי א רעליגיעזע גרופע, האט דר. גאלדמאן דערקלערט: עס איז צום שטוינען דערפון וואס בעווין פארשטייט נאך אלץ ניט די באלפור־דעקלאראציע און דעם מאנדאט, וועלכע שרייבען פאר די שאפונג פון א אידישער נאציאנאלער היים און ניט פון א רעליגיעזער היים.

בנוגע דעם פארוואס אנדערע לענדער ווילען ניט אריינלאזען קיין אידען, האט דר. גאלדמאן דערקלערט, אז דאס איז טאקע די אורזאך פארוואס די פארפאסער פון דעם מאנדאט האבען פארשפראכען ארץ ישראל אלס נאציאנאלע היים ווי דאס איינציגע לאנד וואוהין אידען האבען א לעגאלע רעכט אריינצוקומען.

דר. גאלדמאן האט באצייכנט אלס „פאנטאסטיש" בעווינ'ס באהויפטונג, אז דאס „ווייסע פאפיר" מוז דורכגעפירט ווערען. די דאזיגע דערקלערונג איז ניט באגרינדעט. מיר זעהען ווי דער מאנדאט, וועלכער איז מער פארפליכטענד פון דעם „ווייסען פאפיר", ווערט ניט דורכגעפירט.

דר. גאלדמאן האט פארענדיגט מיט דער דערקלערונג, אז די באהויפטונג וועגען דעם, אז אויב ענגלאנד וועט פארזעצען דעם מאנדאט וועט דאס פירען צו אראבישע גוואלדטאטען, איז נאך מער ווי א פוסטער סטראשנאק. די אידישע אגענטור איז ווילי[ג], אז ענגלאנד זאל צוריקציען איר מיליטער און איבערלאזן די אידען אליין מיט די אראבער, האט דר. גאלדמאן דערקלערט.

אן עדיטאריעל אין „דעילי גרעפיק" דריקט אבער אויס די האפנונג, אז בעווינ'ס אטאקע וועט ניט שטעלען אין געפאר די ענגליש־אמעריקאנער פארשטענדעניש און קאאפעראציע. דער עדיטאריעל ווייזט אן, אז א גרויסער טייל פון דער עפענטליכער מיינונג אין אמעריקע וועט ניט דולדען די באהויפטונג, אז טרומאן איז שולדיג פאר דער גאנצער זאך.

אן עדיטאריעל אין „דעילי טעלעגראף" פארטיידיגט בעווינ'ס אטאקע אויף אמעריקע. דער עדיטאריעל באהויפטעט, אז מען וואלט געווען געקאנט ראטעווען א סך לעבענס, ווען ניט די אריינמישונג פון די פאראייניגטע שטאטען, און ווען אמעריקע וואלט שוין לאנג געווען געהאלפען ענגלאנד טראגען די לאסט. גלייכצייטיג דערמיט זאגט דער עדיטאריעל, אז דער פלאן, וואס בעווין שטיצט איצט, ווי אויך זיין דעפיניציע פון דער אידישער נאציאנאלער היים, זיינען שטארק אנדערש פון דער פאליסי, צו וועלכער די לייבאר־פארטיי האט זיך פארפליכטעט ערב די וואלען.

AMERICAN ZIONISTS DENOUNCE BEVIN

Silver, Wise and Mendelsohn Accuse Him of Distorting and Confusing Facts

Foreign Secretary Bevin's charge that American politics prevented the solution of the Palestine problem was vehemently denied yesterday by Dr. Abba Hillel Silver, chairman of the American Zionist Emergency Council.

In a statement issued on behalf of the American Zionist movement, Dr. Silver declared that on last Oct. 4, when President Truman renewed his request for the immigration of 100,000 displaced Jews into Palestine, all negotiations had for the time being broken down. In the opening paragraph of his statement the President drew attention to this fact, Dr. Silver pointed out, adding that Mr. Bevin's charge was therefore a "most mischievous distortion." He said that Mr. Bevin had capped eighteen months of evasion on the Palestine issue with "as mendacious, misleading and insulting a statement as ever issued from the lips of a British Foreign Secretary."

Mr. Bevin's suggestion that the United States should keep out of the Palestine picture because Britain is the mandatory power was also decried by Dr. Silver. The United States, as one of the principal Allied and associated powers in the first World War, and by virtue of the Anglo-American Convention of 1924, has a direct concern in and responsibility for the administration of the mandate, he asserted.

Charges Distortion

Dr. Silver charged that Mr. Bevin sought to distort and confuse the whole meaning and purpose of the mandate by suggesting that it provided that the people in possession must not be disturbed. On the contrary, he said, the British Royal Commission of 1937 made it clear that the "primary purpose of the Balfour Declaration and the Mandate for Palestine was the establishment of a Jewish national home."

"To this end, the mandate obliged the British Government to facilitate Jewish immigration and settlement on the land, so that if and when the Jews became a majority a Jewish state would be established," Dr. Silver declared. "As Mr. Lloyd George, the then Prime Minister, pointed out, the notion that Jewish immigration would be restricted never entered anybody's mind because it would have been regarded 'as unjust and as a fraud on the people to whom we were pledged.'"

Dr. Stephen S. Wise, president of the World and American Jewish Congresses, said that Mr. Bevin, not Mr. Truman, was at fault. He urged the British Government to understand that the time had arrived for the establishment of a viable Zionist state in an adequate area of Palestine.

Supports Truman

Mr. Bevin ignored the recommendations of the Anglo-American Commission of Inquiry on Palestine concerning immigration, although he had in advance committed himself to accept them, Dr. Wise said. On the other hand, he added, Mr. Truman, who had taken part in the commission's establishment, had urged in perfect good faith that the 100,000 refugees be admitted to Palestine, and renewed his recommendation from time to time.

"The whole problem will now be before the United Nations, but before the United Nations undertake to act or to give counsel in the matter, it must insist upon assurance that its counsel will be followed," Dr. Wise declared.

Col. Morris J. Mendelsohn, chairman of the executive board of the United Zionist-Revisionists of America, charged that Mr. Bevin had openly repudiated the mandate and shown his unwillingness to implement it. At the same time, he said, Britain categorically opposed the creation of a Zionist state.

"Her alleged decision to submit the Palestine issue to the United Nations should not be taken at its face value," he asserted. "The fact that Mr. Bevin now announced that his Government 'would prefer to deal with the problem on a humanitarian basis, rather than to go to the U. N.,' proves that Britain is not at all eager to submit her disgraceful record in Palestine to the judgment of the nations of the world."

Fish Backs Bevin

Former Representative Hamilton Fish, Republican, of New York, supported Mr. Bevin. He said world peace might have been jeopardized by the injection of the Palestine issue in the political campaign last fall.

Two officers of the Political Action Committee for Palestine, Inc., challenged Mr. Bevin's statement in a joint statement yesterday. Senator Homer E. Capehart, Republican, of Indiana, and Joseph Clark Baldwin, former Republican Representative from New York, said, "We may cite the fact that the original request by the President dealing with the 100,000 Jews is more than two years old and was made long before the elections Mr. Bevin refers to."

The Non-Sectarian Anti-Nazi League to Champion Human Rights, Inc., announced that it had suggested Mr. Bevin's removal in a cable to Prime Minister Attlee. The chairman of the National Committee for Labor Palestine, Joseph Schlossberg, described Mr. Bevin's accusation as "reprehensible."

„אזרח אני לארץ זאת מימי ילדותי הרחוקים"

סילבר על „שתי האזרחיות" שלו, א"י וארה"ב:

„אבות אמריקה שאבו מהבארות שחפרו אבותינו בארץ"

„אזרח אני לארץ הנחמדה הזאת מימי ילדותי הרחוקים, כאשר מיתרי חלומות היו קושרים אותי אל ירושלים". — כך פתח הרב ד"ר אבא סילבר את נאומו לאחר שנמסרה לידיו מגילת אזרחות הכבוד ברמת־גן, אתמול, ברוב עם בבית האזרח. נאומו, בעברית להפליא, הוקדש ל„שתי אזרחיות" שלו האמריקאית והארצישראלית.

אין די מלים בפי להביע את התרגשותי הרבה בעמדי לפניכם בעיר הירוקה מאד והצעירה מאד, — אמר הוא. קטנתי מכל הכבוד הגדול הזה, אך טוב לי שבתי עמכם. אזרח אני לארץ הנחמדה הזאת מימי ילדותי, מימי חלומות ילדותי. עכשיו אתם החלפתם את אזרחותי המופשטת לאזרחות של ממש. אזרח במובן פוליטי הנני לארצות הברית, ועכשיו, בעמדי לפניכם כאחד מתוככם, כאזרח בארץ הקדושה, הנני מרגיש בכל נימי נפשי כי יש שייכות עמוקה בין שתי אזרחויות אלה.

„וקראתם דרור"

כל היסודות המוסריים, וכל היסודות המדיניים אשר עליהם מושתת בנין הדמוקרטיה האמריקאית, נובעים מעמקי המוסר שנוצר בארצנו כאן. „האבות המיסדים", כפי שנקראים ראשוני הרפובליקה של ארצות הברית, התמרדו נגד שעבודם לבריטניה והם הניחו אבן יסוד לשלטון חדש בעולם, שלטון של העם ולמען העם. הם, שהביאו מהפכה בהלך המחשבית של העולם, שאבו את הרעיונות העקריים של מוסרם מן הבארות אשר חפרו האבות בארץ ישראל. את העידוד למרד ולמאבק למען השחרור מצאו הם בכתבי הקודש. כתוב „פעמון החרות", אותו פעמון היסטורי הנשמר כדבר שבקדושה בפילדלפיה, חרות פסוק מכתבי הקודש: „וקראתם דרור לכל הארץ". על החותם הראשון של ארצות הברית, בעודן ברית של שלוש עשרה מדינות קטנות בלבד, היתה טבועה דמותו של משה רבנו הבוקע את ים סוף ומוציא את ישראל עמו מעבדות לחרות. גם הקונסטיטוציה של ארצות הברית מבססת את הזכויות האנושיות של כל ברואי אלוקים על תורת החיים של הנבואה שמקורה בארץ ישראל.

ומכאן הוא הדמיון הגדול בין שתי הארצות ובין שאיפותיהם של שני העמים.

האדם היהודי והאדם האמריקאי

ועוד: ארצות הברית נבנו על ידי ולמען האדם מן הרחוב, האדם הפשוט, וכך גם ארצנו כאן. האדם האמריקאי איננו עבד למסורת. האדם האמריקאי צופה תמיד לעתיד. תמיד צועד קדימה. תמיד יוזם הוא וסולל דרכים חדשות.

וכן גם האדם היהודי בארצנו זו.

באירופה מרגישים זה כבר שיבה („זיקנה") רוחנית, שהרבה בה מחולשת הנפש וחולשת הגוף. ולא כך באמריקה. למרות כל אשר מתרגש ובא על אמריקה מורגשים בה חיוניות עצומה ובטחון גדול.

וכן גם בארצנו זאת.

תחזקנה ידיכם!

לאמיתו של דבר רק זמן קצר, ימים אחדים בלבד, נתנו לי לבקור חפשי בארץ הפעם. ובכל זאת נדמה לי שזכיתי לראות הרבה. עם רבים דברתי, עם בני כל החוגים. רבות ראיתי. ראיתי את ירושלים הנתונה בעוצר ובתיל, ראיתי את תל־אביב מיד לאחר המצור הצבאי. ראיתי את חיפה, מושבות, קבוצים, ובכל מקום אשר באתי לשם הרגשתי את דופק הבנין — בנין בתים חדשים, חרושת חדשה, ישובים חדשים בעצם ההתקפה המדינית והצבאית עלינו, שיכונים, שכונות — יצירה! אכן, כך ממשיכים בעבודה, למרות הכל ובכל מצב, ומתוך בטחון שעוז רוחנו יעמוד לנו בכל התקלות ויעבירנו על פני מכשולים שמתנגדינו מפזרים בדרכנו.

אכן רב הדמיון מאד בין אמריקה החדשה וארץ ישראל החדשה. ולכן משנה־שמחה שמחתי אני על שבזכותכם זכיתי להיות מעתה אזרח של שתי ארצות חפשיות, הדומות זו לזו לא רק בכח הבנין אלא גם בעומק סגולותיהן הרוחניות. יש הרבה המאחד את שתי הארצות והרבה — הרבה יותר מאשר ידוע לכם כאן — המאחד את יהודי הארץ ואת יהודי אמריקה, זכרונות, רגשות, גורל אחד, אהבה ללא גבול.

אני מקוה כי בקרב הימים יבואו יהודים רבים מארצות הברית להשתקע בארץ, להיות אזרחיה. ויהי רצון שמזלי יאיר לי ויום אחד אבוא גם אני לבנות ביתי בתוככם בעיר היפה הזאת.

תחזקנה ידיכם! עמוד על המשמר!

„בתוך העם"

ברוב עם נמסרה לסילבר אזרחות הכבוד ברמת־גן

מאות רבות מלאו עד אפס מקום את בית האזרח ברמת גן, בשעה שא. קריניצי קם לברך את ד"ר א. סילבר: „ברגעים אלה כשאנו זוכים לראותך כאזרח כבוד בינינו, אנו מביעים לך רק רגשות הערצה למנהיג אמיתי!"

„רבי אבא סילבר החזיר לנו את האמון במנהיגות ציונית, — אמר ד"ר א. רימלט בדברו אחריו. — הוא אינו פוסח על שתי הסעיפים. אין הוא הולך בצדו של העם ולא לפני העם אלא בתוך העם".

מר ש. שמואלי, מזכיר המועצה, קרא מן הקלף את תעודת אזרחות הכבוד שהוענקה לד"ר סילבר, וחברי המועצה המקומית חתמו עליה אחד אחד.

ד"ר סילבר קם ולחץ בחזקה את ידו של א. קריניצי, פנה אל הרב המקומי ש. ז. לנדרס ולחץ גם את ידו, ואחרי זה נשא את נאומו לבני רמת־גן.

בשעה שסיים ב„עמדו על המשמר" קם הקהל על רגליו ופרץ ב„התקוה". אחרי הטקס יצא האורח לסיור בגני רמת־גן.

אזרח הכבוד הראשון של רמת־גן הוא פרופסור יוסף קלוזנר.

„או למלא את המנדט או לעזוב את הארץ"

מסיבת תה מטעם הציונים הכלליים בירושלים נערכה אתמול באולם בית החלוצות לד"ר אבא הלל סילבר בטרם עזבו את הארץ היום בדרך האויר ישר לניו־יורק.

במסיבה נוכחו אישים שונים מהחברה הירושלמית ובדברי הפרידה אמר הד"ר סילבר, כי בראותו את הישוב גברה אמונתו יותר ויותר בנצחון הציונות. הוא שיבח את הרוח המפעמת בישוב ונכונותו של הישוב למאמצים וקרבנות. בין היתר אמר: „אנו תובעים מהאנגלים לקיים את המנדט ואיננו דורשים מהם לעזוב את הארץ, אולם במקרה שהם אינם ממלאים את המנדט אין כל בסיס חוקי או מוסרי לשלטונם והם חייבים לעזוב".